

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 39
18 de gener de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 23, primera reunió

SUMARI

Composició
de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/09) p. 3

Pregunta
al Govern sobre les mesures amb relació als treballadors de l'Administració de la Generalitat
(tram. 310-00147/09) p. 4

Pregunta
al Govern sobre els motius del trasllat de la seu central del Departament de Benestar Social i Família
(tram. 310-00148/09) p. 5

Pregunta
al Govern sobre el desplegament de les lleis òmnibus (tram. 310-00149/09) p. 5

Pregunta
al Govern sobre la política pressupostària del Departament de Salut
(tram. 310-00150/09) p. 7

Pregunta
al Govern sobre la política tarifària del transport públic (tram. 310-00151/09) p. 8

Pregunta
al Govern sobre la seva posició davant l'anunci del Govern de l'Estat de castigar les comunitats autònomes per les desviacions del límit de despesa (tram. 310-00145/09) p. 9

Pregunta
al Govern sobre les actuacions amb relació a les delegacions de la Generalitat a l'exterior
(tram. 310-00144/09) p. 10

Pregunta
al Govern sobre les iniciatives del Departament de Salut per a evitar el conflicte d'interessos dels directius que tenen responsabilitats als sectors públic i privat (tram. 310-00146/09) p. 11

Pregunta
al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris (tram. 310-00143/09) p. 12

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nomenament de Josep Prat com a president de l'Institut Català de la Salut i la possible incompatibilitat d'aquest càrrec amb la seva activitat professional privada (tram. 317-00092/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques del Govern per a aconseguir la reducció del dèficit, el concert econòmic i l'enfortiment polític, social i financer del país (tram. 317-00094/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estat dels serveis i dels empleats públics i sobre el diàleg amb la societat civil (tram. 317-00095/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera i la incidència d'aquesta en la negociació dels pressupostos de la Generalitat per al 2012 (tram. 317-00093/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la lleialtat institucional amb els ajuntaments i sobre la força política amb què assistirà a la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00097/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2012 i la relació entre l'esforç i els sacrificis col·lectius que es demanen i els objectius i els resultats que es pensen aconseguir (tram. 317-00096/09) p. 20

Situació

de compatibilitat de diputats (tram. 234-00025/09 i 234-00026/09) p. 21

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (debat de totalitat) (tram. 200-00018/09) p. 21

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (debat de totalitat) (tram. 200-00019/09) p. 70

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00025/09 i 234-00026/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 214, 43).
3. Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte (text presentat: BOPC 213, 3).
4. Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 200-00019/09). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 210, 3).
5. Control del Decret Llei 4/2011, del 20 de desembre, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00004/09). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la convalidació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 220, 32).
6. Proposta de resolució de creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00005/09). Grups parlamentaris. Debat i votació (text presentat: BOPC 207, 39).
7. Interpel·lació al Govern sobre la política exterior (tram. 300-00108/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 300-00109/09). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la situació financera dels ens locals (tram. 300-00112/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 300-00110/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants (tram. 300-00111/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 300-00113/09). Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions per a lluitar contra la pobresa (tram. 302-

00091/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels serveis penitenciaris (tram. 302-00093/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 302-00094/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00092/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la concreció de les mesures de retallades i d'augment de taxes anunciades pel president del Govern (tram. 302-00095/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00096/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

**Composició
de la Mesa del Parlament
(tram. 398-00001/09)**

Com vostès ja saben, hi ha una ampliació de l'ordre del dia, que és la composició de la Mesa del Parlament de Catalunya.

D'acord amb l'article 38 del Reglament, cal que procedim a l'elecció d'un nou secretari primer de la Mesa del Parlament, a conseqüència de la renúncia a la condició de diputat i per tant al càrrec de secretari primer de la Mesa de l'illustre senyor Jordi Corneti Serra, a qui volem agrair públicament la seva tasca i dedicació i alhora desitjar-li molts encerts i èxits en aquesta nova etapa.

D'acord amb l'article 35 del Reglament del Parlament de Catalunya, l'elecció es farà mitjançant paperetes en les quals s'escriurà un sol nom, i sortirà elegit –o elegida– el diputat que obtingui més nombre de vots.

La secretària segona cridarà nominalment les senyores diputades i els senyors diputats per ordre alfabètic perquè dipositin la papereta a l'urna. Els recordo que els diputats que són membres del Govern i la Mesa votaran al final.

Comencem la crida dels diputats.

La secretària segona

Hola, molt bon dia. Iniciem la crida als diputats. Els demano, si us plau, que em dispensin del tractament protocol·lari que els correspon a cada un de vostès i que

no ho interpretin com una desconsideració ni descortesia, sinó com una qüestió pragmàtica.

Per tant, iniciem la crida a la votació.

(La secretària segona crida per ordre alfabètic els diputats i els membres del Govern i, un per un, els membres de la Mesa perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

La presidenta

Procedim ara a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini i, tot seguit, al recompte.)

La presidenta

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots a favor del senyor Pere Calbó, 21 vots a favor del senyor Jordi Miralles i 4 vots en blanc.

Queda elegit secretari primer de la Mesa del Parlament l'il·lustre senyor Pere Calbó, a qui es prega que ocupi el seu lloc a la Mesa.

(Aplaudiments. L'anomenat ocupa el seu lloc.)

A continuació iniciarem la sessió de control, tal com estava previst. I comencem amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre les mesures amb relació als treballadors de l'Administració de la Generalitat (tram. 310-00147/09)

La primera pregunta al Govern, a respondre oralment, és sobre les mesures amb relació als treballadors de l'Administració de la Generalitat. La formula la il·lustre senyora Anabel Marcos, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable vicepresidenta del Govern, en primer lloc, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldríem fer una referència explícita al col·lectiu d'empleats públics i funcionaris que tan durament estan treballant i que ens consta que així ho continuaran fent, perquè som conscients del seu esforç i del seu treball, en moments de situació d'excepcionalitat econòmica, i que demostrin la feina feta pel país, per Catalunya.

El Govern de la Generalitat, a través dels projectes de llei de pressupostos per a l'any 2012 i de mesures fiscals i financeres, ha incorporat un conjunt de mesures per a la reducció de la despesa i la contenció del dèficit, que incideixen directament en les despeses de personal. D'aquestes mesures se n'han proposat algunes de temporals i altres amb caràcter més estructural. Tal com s'ha exposat reiteradament des del Govern, les de caràcter definitiu tenen vocació de permanència, perquè s'ajusten al model de funció pública al qual es vol tendir. Simultàniament, el Govern ha expressat també,

repetidament, la voluntat d'establir un marc integral de la funció pública de les administracions catalanes.

Tenint en compte tant les mesures proposades com la voluntat, manifestada en diverses ocasions per part del Govern, d'avançar en una proposta de model integral de la funció pública de les administracions catalanes, des d'aquest grup parlamentari, des de Convergència i Unió, li volem fer les següents preguntes: quin és el capteniment del Govern referent a la funció pública de les administracions públiques catalanes, entre elles l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i quin calendari té previst per al seu desenvolupament?

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals, honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern
(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Diputada, miri, jo començo la meua intervenció amb la seva mateixa frase: efectivament, aquesta situació excepcional econòmica que viu el país i les finances de la Generalitat han obligat el Govern a adoptar una sèrie de mesures de reducció de les despeses de personal, que han afectat, lògicament, els treballadors públics, als quals el Govern reconeix i vol també fer públic, doncs, la seva tasca, el seu esforç, i també la seva contribució a l'esforç econòmic que aporten, per tant, la seva contribució econòmica també al país.

Vostè sap que nosaltres des del Govern hem elaborat dos tipus de mesures, unes més de caràcter temporal però necessàries, i altres més de caràcter estructural, que van en la línia de la concepció del nou model de funció pública que entre tots hem d'anar elaborant, un model amb què hem d'anar construint l'Administració del segle XXI, no? Aquestes mesures estructurals, que formen part d'aquesta reforma, es basen essencialment en tres principis, en tres objectius. El primer és el de sostenibilitat, sostenibilitat de la funció pública. El segon, d'eficiència; hem de fer una funció pública eficient i que doni respostes a les necessitats del país. I després, la professionalització, hem de fer una funció pública qualificada, professional. I, per tant, és cert que en els moments crítics és quan es poden fer els veritables canvis; aquest n'és un, i, per tant, treballem per fer, com deia, aquesta funció pública professionalitzada

Això significa que hem de desenvolupar l'Estatut bàsic del treballador públic, que marca, per exemple, la figura del directiu públic. Hem de fer una funció pública molt més tecnificada, amb un lideratge, com deia, directiu, on la formació tingui una importància cabdal i sigui, a més a més, al llarg de tota la carrera administrativa, amb un sistema d'avaluació necessari i just alhora, i també, doncs, amb una carrera administrativa que reconegui valors com és el mèrit, com és la trajectòria, però també com és l'esforç, no? Tot això amb un

sistema de retribució just i una exigència de l'ètica i del valor al servei públic, no?

En definitiva, són mesures que han d'ajudar a prestigiar el cos de treballadors públics i fer una administració polivalent, flexible, propera a la ciutadania; en definitiva, l'Administració que necessita el país de cara al segle XXI.

Gràcies.

La presidenta

La següent pregunta és sobre els motius del trasllat de la seu central del Departament de Benestar Social i Família.

Pregunta

al Govern sobre els motius del trasllat de la seu central del Departament de Benestar Social i Família (tram. 310-00148/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Sicart, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Sicart i Enguix

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller de Benestar Social i Família, l'any 1993 el Departament de Benestar Social es va ubicar a l'edifici de Palau de Mar en règim de lloguer. Des d'aleshores, s'ha valorat en diverses ocasions buscar una nova ubicació en un edifici propietat de la Generalitat de Catalunya. El darrer intent el va portar a terme el Govern tripartit l'any 2006, anunciant la seva instal·lació al complex sociosanitari de Cotxeres Borbó, adquirint aquests terrenys per un import total de 13,6 milions d'euros i amb un cost aproximat de 3 milions d'euros per fer front al projecte, que no es va dur a terme. Les obres de construcció de la nova seu de Cotxeres Borbó estava previst que finalitzessin l'any 2009 i que entrés en funcionament a primers de l'any 2010. La realitat és que la seu del departament no es va reubicar a les Cotxeres Borbó.

El mateix any 2006, el Govern tripartit va adquirir per 65 milions d'euros un edifici al passeig Taulat, de vint-i-una plantes i 17.000 metres construïts, que ha estat tancat i sense cap utilització durant aquests sis anys. El Govern tripartit tenia previst ubicar en aquest edifici el Departament de la Vicepresidència. Posteriorment es va valorar la possibilitat d'ubicar-hi el Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, previsions que tampoc es van complir, mentre l'edifici s'anava deteriorant per una manca d'ús i generava despeses de manteniment a compte del pressupost de la Generalitat.

El Govern i el Departament de Benestar Social i Família han decidit ubicar la seu del departament a l'edifici del passeig Taulat, propietat de la Generalitat de Catalunya. Honorable conseller, ens podria fer avinent quins són els motius i quins són els avantatges que motiven en aquest moment la reubicació de la seu del Departament de Benestar Social i Família a l'edifici del

passeig de Taulat, que actualment resta tancat i sense utilització?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè ha dit, la seu actual central del Departament de Benestar Social i Família és el Palau de Mar i té un cost anual de més de 5 milions d'euros; mensualment supera els 430.000. Dintre de la política d'austeritat i també d'optimitzar els espais buits que són propietat de la Generalitat de Catalunya, conjuntament amb el Departament d'Economia i Coneixement hem buscat de quina manera podem fer un estalvi net d'aquests més de 5 milions d'euros.

Vam analitzar les diferents possibilitats... Vostè ha citat el terreny propietat de la Generalitat de les Cotxeres de Borbó, però ja significa fer una inversió de més de 50 milions d'euros i edificar un nou edifici; això en l'actualitat és absolutament impossible, i a més a més tenint en compte que hi ha un edifici, que és aquest del passeig Taulat, del Fòrum, que és un edifici d'oficines que durant aquests anys, des que es va construir, l'any 2004, i quan posteriorment es va comprar, l'any 2006, ha estat buit.

Per tant, ara, el que hem de fer són unes obres d'adequació de l'espai i fer el trasllat, la qual cosa vol dir aproximadament un any. I, per tant, doncs, nosaltres hem posat en marxa el projecte i tot aquest trasllat, que creiem que el que és important és que tindrem 5 milions d'euros –una mica més que això– per poder-los dedicar a fer política d'atenció a les persones, i això, doncs, és la nostra intenció: més austeritat i aprofitar i optimitzar un edifici que, com bé ha dit vostè, porta sis anys buit, i el que cal és donar utilitat a un equipament.

Jo el que vull és agrair la col·laboració intensa que hi ha hagut amb el Departament d'Economia i Coneixement per fer tot aquest treball conjunt, i en els propers mesos, doncs, es faran realitat aquest trasllat i aquest estalvi.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desplegament de les lleis òmnibus.

Pregunta

al Govern sobre el desplegament de les lleis òmnibus (tram. 310-00149/09)

La formula l'il·lustre senyor Roger Montañola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, a l'últim Ple celebrat en aquest saló de sessions, es va aprovar el primer paquet de les conegudes com a «lleis òmnibus»: la Llei d'agilitat, la Llei de simplificació i la Llei de promoció econòmica. El procediment redactor d'aquestes lleis, convindrà amb mi, vicepresidenta, que ha estat divers i complex. Estic segur que els ponents de tots els grups parlamentaris podran compartir aquesta reflexió.

No obstant, també podem convenir que el resultat final ha estat la creació de tres lleis, a les quals els propers mesos se sumaran dues de noves, que tenen la finalitat de reactivar l'economia del nostre país, d'agilitzar i simplificar procediments i de facilitar, al cap i a la fi, als ciutadans i a les empreses la seva relació amb l'Administració.

Honorable vicepresidenta, estic segur que convindrà amb aquest grup parlamentari que aquestes lleis, que podríem qualificar d'atípiques i complexes, són molt possiblement unes de les lleis més rellevants i més significatives que s'han aprovat en aquesta cambra els darrers anys. Les òmnibus representen un gran pas endavant per adaptar el nostre país a una nova realitat i són la base –no l'única base, però sí una d'elles– de totes aquelles accions que han d'ajudar a la reactivació econòmica del nostre país. Tampoc són l'única solució, però són també un element fonamental que ha de servir precisament per a això, per adaptar la legislació a la realitat actual i a la necessitat que s'esdevé al nostre país o que necessita el nostre país en data d'avui.

Les òmnibus, entre d'altres coses, impulsen el règim de comunicació envers els règims de llicències, redueixen organismes i traves, escurcen terminis administratius i potencien els silencis administratius, entre d'altres moltes coses. Evidentment, enumerar-les totes és quelcom impossible, però el que podríem concloure és que legislen des d'una perspectiva realista, eliminen allò que és superflu i fan de la llei i de l'Administració un aliat dels ciutadans i de les empreses, per tal de poder reactivar l'economia i l'activitat productiva.

Per tot l'esmentat, honorable vicepresidenta, interessa saber a aquest grup parlamentari quines són les línies mestres del pla de comunicació que té previst encetar el Govern per donar a conèixer a la ciutadania el contingut d'aquestes lleis òmnibus.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Diputat, efectivament, aquestes lleis realment són un pas important per a la reactivació econòmica i, d'alguna manera, doncs, estan immerses en aquest compromís que té el Govern d'aixecar Catalunya, que ho fem, com vostè feia referència, des de

diferents àmbits, no? Diferents mesures que hem dut a terme: des de reduir el dèficit –no cal que li especifiqui de quina manera–, reduir l'atur, com també donar a l'Administració, doncs, una agilitat i una simplificació molt i molt necessària. I ho hem fet amb l'aprovació d'aquestes cinc lleis òmnibus, de fet, d'aquesta aprovació ja i entrada en vigor de tres lleis òmnibus –dues estan pendents–, però també amb la posada en marxa en breu de la finestreta única empresarial, i també del foment de l'Administració electrònica.

Vostè feia referència a aquestes tres lleis..., són tres lleis molt importants per al país i de les quals és important fer-ne també difusió. De fet, la redistribució i reestructuració del sector públic per tal d'agilitzar l'Administració, la promoció de l'activitat econòmica i, per altra banda, la simplificació de l'Administració són les tres bases que ens han permès modificar més de noranta lleis de l'ordenament jurídic actual, amb un estalvi, com a mínim, de 100 milions d'euros per al sector productiu, no?, si comptem les càrregues administratives i els costos d'oportunitats. Però també el seu desenvolupament ha de repercutir directament i molt positivament en diferents sectors, en diferents territoris i en col·legis professionals. Vostè en feia esment, però aquestes lleis òmnibus abracen temes des de l'enllumenat públic o de les administracions fins a temes, doncs, d'activitats ramaderes, ordenació del comerç, Llei d'habitatge, horaris comercials, etcètera i, sobretot, també aprimament i agilitat administrativa.

I és per això que, des del Govern, un govern que també busca la coresponsabilitat, s'ha impulsat un pla de comunicació que vagi en la línia en comú amb importants sectors de la societat civil, sobretot del món productiu; fer un pla de comunicació per poder explicar d'una manera clara, d'una manera planera, quines són les millores i aquestes novetats que apliquem des de les lleis òmnibus.

S'estan fent moltes coses, cal explicar-les, i és important que en aquesta tasca de pedagogia tan important, doncs, s'hi sumin entitats representatives del país, com és Pimec, com és Foment, com són les cambres de comerç i altres, per tal d'explicar directament a cada sector...

La presidenta

Senyora vicepresidenta, se li ha acabat...

La vicepresidenta del Govern

...quins són els avantatges.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política pressupostària del Departament de Salut.

Pregunta

al Govern sobre la política
pressupostària del Departament
de Salut (tram. 310-00150/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Conseller, sabem que el Departament de Salut ha fet aquest any un dèficit important del pressupost. Ens consta una desviació pressupostària de gairebé 500 milions d'euros ja ara, i creiem que no podrà evitar una despesa desplaçada de menys de 250 milions d'euros. I estem parlant d'un total de 750 milions, és a dir, un total del 7 i mig per cent del seu pressupost.

Atès que de l'acompliment del pressupost en feia la principal motivació de les seves polítiques, pot explicar-nos què ha passat, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Molt honorable presidenta... Il·lustre diputat, miri, sembla que vostè va molt per davant de les circumstàncies, no? Com és possible que tingui ja el tancament pressupostari del Departament de Salut, a aquestes alçades? A més a més, em fa la impressió que utilitza unes xifres i utilitza una dinàmica, en aquests moments i en aquesta conjuntura, una mica més justificadora del passat que no acusadora del present, eh? I, per tant, sàpiga que la nostra política pressupostària és la que és, eh?, i és la de preservar el model sanitari català públic i els seus atributs, que, com vostè sap molt bé, amb un cert escenari econòmic i amb unes certes gestions..., poden portar que no sigui sostenible.

La nostra voluntat pressupostària és aquesta, i en el moment que tanquem el pressupost, evidentment, retrem comptes d'aquest pressupost, com he dit sempre. Però el felicito per tenir ja el tancament pressupostari.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, conseller, per les felicitacions; sap que sempre hem encertat, eh? Miri, conseller, la xarxa hospitalària fa menys activitat, vint mil intervencions quirúrgiques menys aquest any, i provoca una llista d'espera que en alguns hospitals és ja el doble de la de l'any anterior. Ja porta un any el Govern, i no hem anat millor. De què els ha servit, doncs, un any tan convuls i amb tantes retallades, per acabar amb un dèficit similar al de l'any passat?

Conflictes amb els professionals, als ciutadans els han canviat les condicions d'accessibilitat i generat desconfiança... Conseller, ciutadans i professionals formen part del sistema de salut, i el nostre model determina la nostra participació, i no la nostra submissió, en la governança de les institucions i també dels territoris, institucions que necessiten bon govern i credibilitat i respecte.

Conseller, posi ordre i lideri directament l'Institut Català de la Salut, en aquests moments, vostè té la responsabilitat de fer-ho. No permeti que les coses es compliquin més del que ho estan. No s'entén que la màxima autoritat sanitària, que és vostè, no vulgui liderar l'ICS i en faci deixadesa permetent que sigui el centre de tanta polèmica.

És necessari i urgent recuperar la credibilitat del sistema de salut. No és veritat que no hi ha alternatives. No era creïble el pressupost del 2011. Encara pot aconseguir que ho sigui el del 2012.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Honorable presidenta... Il·lustre diputat, miri, insistir en la desconfiança no li ha de fer oblidar que el present del 2011 és conseqüència del passat, i també, de la mateixa manera que el futur serà conseqüència del present..., i el que demanen els ciutadans de Catalunya és que treballem junts pel futur i no continuem generant aquesta desconfiança permanent.

No em pregunta res ni afirma res que vostè no sàpiga, que la cambra no sàpiga, ho hem parlat en comissió, ho saben els ciutadans... En cap moment vam amagar –en cap moment– que les conseqüències de no disposar dels recursos econòmics necessaris farien que haguéssim d'ajornar moltes assistències i molts processos a molts malalts.

Però, miri, jo crec que no practiquem la temptació de la innocència. El sistema sanitari en el seu conjunt, els experts més qualificats del nostre sistema sanitari i de fora del nostre sistema sanitari, coincideixen clarament –clarament– en les causes que ens han portat a la situació del 2011 i que intentarem revertir durant el 2012, després d'haver frenat el 2011 aquella tendència d'anar cap a l'abisme a què d'alguna manera, econòmicament, hauríem pogut arribar. El pressupost del 2012 invertirà la tendència de tot això que està dient vostè.

I, lamentablement, jo crec que els ciutadans demanen que treballem junts, no que tornem a insistir un altre cop a generar una desconfiança, que, com sap, hi insisteixo, molt bé, els antecedents que ens han portat a aquesta situació..., hi ha un consens amplíssim, entre tots els experts del sector i entre tot el sector sanitari en el seu conjunt, de quines són les causes.

Per tant, treballem junts, oblidem-nos de justificar coses i intentem avançar en positiu, que és el que toca fer.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política tarifària del transport públic.

Pregunta

al Govern sobre la política tarifària del transport públic (tram. 310-00151/09)

La formula l'il·lustre senyor Roberto Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè s'entesta a donar-nos en matèria de transports públics notícies dolentes. Li llegiré algun dels titulars de premsa d'aquests dies, que diu que «Recoder suprimirà les línies de busos», «Recoder tanca el bus nocturn entre Vilafranca i Sant Sadurní d'Anoia», «Recoder aplicarà la retallada al servei d'autobusos del cap de setmana» i un que és el significatiu i m'hi centraré: «“Tarifasso”» –que no és que sigui molt ortodox del català, però molt comprensible des del punt de vista del ciutadà–, «Recoder puja fins el 12 per cent la T-10, el títol de transport més popular i el de major consum, un 9 per cent, en global, de la tarifa ferroviària i un 8 per cent del total del sistema públic de transports».

Conseller, quins són els fonaments d'aquesta política tarifària?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Senyora presidenta... Senyor Labandera, el nostre objectiu, l'objectiu del Govern, és salvaguardar el transport públic, un dels pilars de l'estat del benestar i, a més, un element clau per a aconseguir política de sostenibilitat ambiental. I, per aconseguir-ho, l'hem de fer sostenible a llarg termini.

És per això que ens hem proposat reduir-ne el dèficit, millorar-ne la qualitat, millorar la qualitat d'un servei que diàriament fan servir ni més ni menys que 2.700.000 ciutadans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, el Pla de govern, el pla del seu Govern, parla en el punt 6.3 de «fomentar un transport públic de viatgers integrat, de qualitat i

que garanteixi una mobilitat eficaç». És cert que parla també d'«econòmicament sostenible», però el que veiem que és que la política de sostenibilitat econòmica del sistema la basa vostè exclusivament en la butxaca dels ciutadans, en la renda de les famílies. Vostè s'ha llançat en picat i sense pietat sobre la butxaca dels ciutadans, justament en aquella peça del bitllet, de la tarifa del transport públic, que és la més popular i on hi ha més tall, més teca. I en realitat, senyor conseller, això vol dir que vostè està transferint als ciutadans el dèficit que té en el sistema de transport públic, que és cert que existeix, però que la feblesa negociadora, com ens acusaven en èpoques anteriors, doncs, vostè tampoc l'ha poguda superar, perquè no ha pogut obtenir de l'Estat, ni tampoc manifesta aquesta intenció que el pugui obtenir de l'Estat, un major rendiment.

Ens ha anunciat, conseller, que el 50 per cent de la tarifació del transport públic sigui pagada pels ciutadans. Creu vostè que això és socialment cohesionador, en un dels moments més durs per a l'economia de les famílies? Creu vostè que això és una perspectiva i dóna perspectiva de futur al sistema?

Conseller, el que vostè ha de fer és, amb un nou sistema d'ingressos, amb una nova política d'ingressos, garantir un sistema públic de qualitat, però no sobre els més febles. Ja ens té massa acostumats aquest Govern a ser fort amb els febles i feble amb els forts, sinó que les altres administracions haurien de respondre amb una forma més sòlida.

I li reconec que hi hagi dèficit, però vostè no pot fer d'aquest dèficit, justament, la política de l'escanyapobres contra els ciutadans...

La presidenta

Senyor diputat...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...i les ciutadanes d'aquest país.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor Labandera, hi ha una dada que vostè obvia però que coneix perfectament, és a dir, tenim dèficit, eh? Tenim dèficit, i, d'on prové? Doncs, miri, fonamentalment de la caiguda d'aportacions per part de l'Estat, per part del Govern socialista, aquests últims anys en el sistema de transport metropolità. L'any 2012..., l'any 2010 es varen aportar 200 milions d'euros; l'any 2011, 184 milions d'euros, i l'any 2012, 113 milions d'euros pel Govern socialista del qual el seu grup en formava part i hi donava recolzament. És un tema que vostè hauria de tenir en compte.

Al costat d'això el Govern de la Generalitat, enguany, aportarà 300 milions d'euros al pressupost de l'Auto-

ritat del Transport Metropolità de Barcelona, exactament, més que mai.

Ara bé, a part estem fent altres coses, estem repensant el model –el model–; òbviament, estem eliminant expedicions, expedicions que no usaven els ciutadans, i tenim obligació de ser molt i molt rigorosos allà on posem els diners. Estem incentivant els títols que beneficien la recurrència, els usuaris habituals. És veritat que hem pujat el bitllet senzill i la T-10 i la T-50/30, però també és cert –i això vostè no ho diu– que hem rebaixat la targeta mes i la targeta trimestre, que són aquelles que donen dret a usar il·limitadament el transport.

També hem establert bonificacions a collectius determinats: ampliem els beneficis per als nens, per la T-12; hem rebaixat la T-Jove, i, per primera vegada a la història d'aquest país, els aturats tindran, com a mínim, el 50 per cent de descompte en el títol de transport.

En definitiva, els nostres eixos són: beneficiar l'usuari recurrent i millorar la bonificació social. Si el Govern de l'Estat ens ajuda, òbviament aquest recorregut serà molt més fàcil.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la seva posició davant l'anunci del Govern de l'Estat de castigar les comunitats autònomes per les desviacions del límit de despesa.

Pregunta

al Govern sobre la seva posició davant l'anunci del Govern de l'Estat de castigar les comunitats autònomes per les desviacions del límit de despesa (tram. 310-00145/09)

La formula l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Malgrat que vostès fan els deures, l'espoliació fiscal continua i el Govern de l'Estat continua sense pagar el que deu a Catalunya. I ara ens anuncien que ens fiscalitzaran els nostres pressupostos. I, de fet, doncs, en el cas que no aconseguim els objectius de despesa..., que són ells que ens impedeixen de complir.

Davant d'aquesta situació, quina és la posició del Govern de la Generalitat, i especialment davant d'aquestes mesures, que ens les anuncia el Govern espanyol, de castigar les desviacions del límit de despesa autonòmica.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Convé tenir en compte que el tema de les sancions és un tema que ve d'Europa, i que Europa està discutint des de fa força temps. És un tema complicat, perquè és fàcil dir que se sancionarà els que no compleixin, siguin estats, siguin comunitats autònomes o siguin ajuntaments; però, quan s'afina, es veu que no tot és del mateix color. Bàsicament hi ha les polítiques del bastó, hi ha les polítiques de la pastanaga i són molt diferents. Si pensem, per exemple, amb Grècia, sembla bastant clar que penalitzar a fons Grècia en aquest moment no aconseguirà res de bo.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Sí, honorable conseller, vostè sap millor que ningú que Catalunya pateix una triple asfíxia. Per una banda, una assignació de recursos insuficients, basada en una espoliació fiscal, i, per un altre costat, ens trobem que aquesta assignació insuficient ens provoca un doble estrangulament: quant a la despesa social, augmenta automàticament com a conseqüència de la crisi i, atès el fort endeutament que tenim a un alt cost financer, també ens dispara la despesa per fer front al pagament dels interessos.

Aquest doble estrangulament també es produeix en els ingressos de la Generalitat, perquè la recaptació dels impostos cedits al Govern del nostre país, doncs, s'ha reduït dràsticament. En aquest sentit, doncs, l'impost de transmissions patrimonials com a conseqüència de la crisi del sector immobiliari i l'impost de successions, que estarem d'acord que és un mal impost, però que vostès l'han abolit en el pitjor moment.

Si a això hi afegim el fet que, doncs, el Govern de l'Estat, com he dit abans, no paga el que deu a Catalunya i ens porta a una situació tràgica, com va ser la del passat desembre en la qual la Generalitat pràcticament es va declarar en fallida..., jo voldria saber, honorable conseller, si vostès canviaran d'estratègia, fins quan seguiran fent aquests deures que ens porten, com a molt, a gestionar uns recursos insuficients. I, certament, no s'acaba d'entendre el fet que vostès no acabin de reaccionar i canviïn d'estratègia, perquè, hi insisteixo, això ens està portant per una via que..., en fi, crec que no és la que correspon.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Té raó en moltes de les coses que diu, no en totes: la Generalitat no ha estat mai a prop de la fallida, per exemple;

però és veritat que nosaltres hem posat la perspectiva d'un pacte fiscal per atendre moltes de les consideracions que vostè ha fet.

Ara vull assenyalar que un pacte, sigui el pacte fiscal, diguem-ne, gran o pactes més limitats, són pactes, són contractes, i han de recolzar-se sobre el principi de lleialtat; sense lleialtat mútua entre les diferents parts no poden haver-hi pactes viables de qualsevol mena.

I, permeti'm il·lustrar-ho, imagini's que en el Govern anterior un dia ens diu que, perquè així li va bé, no ens envia uns recursos que són nostres i que estan en el seu pressupost. I, llavors, imagineu-vos que, al cap d'una setmana, aquests mateixos senyors vinguessin i diguessin: «Ara els hem de sancionar. Sap per què? Perquè hem notat que tenen un forat de 759 milions.» Amb aquesta gent no s'hi podria treballar.

Per tant, hem de..., per tant, ara hi ha hagut un canvi de situació política, i espero que puguem fer pactes i acords sempre basats sobre la lleialtat i honorar la paraula donada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions amb relació a les delegacions de la Generalitat a l'exterior.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions amb relació a les delegacions de la Generalitat a l'exterior (tram. 310-00144/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. El passat 27 de desembre el Govern va decidir suprimir la delegació de la Generalitat a Buenos Aires. Voldríem saber les raons d'aquesta decisió i si el Govern considera que l'acció exterior pot ser moneda de canvi per a acords pressupostaris.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Miri, senyor diputat, li faré un apunt, perquè crec que és bo tornar-ho a posar sobre la taula i n'hem parlat moltes vegades, d'aquest tema. Vostè sap, perfectament, que la xarxa d'oficines a l'exterior que té el Govern de la Generalitat té un objectiu prioritari, que és acompanyar, que és facilitar la internacionalització de les empreses com una eina més també per sortir de la crisi. I, per tant, en aquest sentit, també, defensar els interessos de Catalunya arreu del país.

I és en aquest sentit, i a més a més sota uns principis d'austeritat, sota uns principis de simplificació i d'eficiència i millorant la coordinació, que el Govern va aprovar un pla de reestructuració que en cap cas renunciava a res, i que ja els ho vam explicar la setmana passada, però el que feia era a la delegació d'Argentina, doncs, reforçava molt més el que era fins ara ACCIÓ. I això és el que ha fet, en base específicament, sobre tot, al tema d'afavorir la reactivació econòmica, i, en aquest sentit, la internacionalització de les empreses.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, precisament per la internacionalització de l'economia, amb una economia com l'argentina que està creixent un 7 per cent del seu PIB anual en els darrers anys i amb una delegació que era responsable de representar la Generalitat no només a l'Argentina, sinó també a Brasil, a l'Uruguai, al Paraguai i a Xile, ens sorprèn que es prenguéssin aquesta decisió, i entenem que només pot ser per una decisió política per exigències d'un eventual soci en els seus pressupostos.

Nosaltres coincidim en el fet que les delegacions de la Generalitat a l'exterior han de ser eficients i eficaces. I eficients ho són –ho són– i els instem a defensar-ho i a no caure en el parany que els estan parant la dreta mediàtica i la dreta política espanyolista. És eficient perquè gestiona molt millor els recursos. Un delegat i un adjunt era la representació política de la delegació de la Generalitat a Buenos Aires. Uns costos, els de les delegacions de la Generalitat a l'exterior, que sumats arriben al cost que tenia en el seu moment la Maison de la Catalogne a París. Un model que permet la concentració d'oficines que hi havia repartides abans en altres àrees de la ciutat. Un cost irrisori de la representació exterior, sobretot si el comparem amb el cost que té l'acció exterior de l'Estat espanyol: vint vegades menys costen les delegacions de la Generalitat a l'exterior que les delegacions que, per exemple, l'ambaixada espanyola a Rabat, i tenen el mateix cost, per exemple, que el que va aprovar el mateix dia el Ministeri d'Assumptes Exteriors que es va aprovar la supressió de la delegació de Buenos Aires, que és destinar exactament el mateix cost a la compra de cobertura i de gala per a l'ambaixada espanyola.

Per tant, nosaltres entenem que la presència a l'exterior és estratègica –és estratègica– per reforçar la internacionalització de les nostres empreses, per defensar el nostre país a l'exterior, per defensar, també, la solvència de Catalunya a l'exterior, perquè quan parlen els representants espanyols de Catalunya a l'exterior és per carregar-li el mort del dèficit.

I, per això, nosaltres li demanem que mirin el món, que no mirin l'Estat espanyol, perquè mirant el món serà la millor manera de sortir de la crisi, mirant Espanya seguirem continuant amb la crisi.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Diputat, no..., no ens porti a equívoc, eh?, no, no creï confusió. Miri, el Govern de la Generalitat no renuncia a res, únicament prioritza les necessitats més importants, i ara la més important és sortir de la crisi. I és en aquest sentit que es fa aquesta aposta.

Vostè sap que, a més a més, la política exterior per a aquest Govern és una política de país, és una política al servei de les necessitats reals del país, no? I és el que fem i en diem «la diplomàcia econòmica», que és la base de la política exterior amb la qual, doncs, treballlem i que veiem com una inversió i no pas com una despesa.

Jo li he explicat que el pla de reestructuració –ho he fet altres vegades– té tres grans prioritats: una, el suport institucional, aquest..., a la internacionalització de les empreses, amb cercar oportunitats; una altra, maximitzar al màxim el nivell d'eficiència coordinant actuacions, en aquest sentit, doncs, hi ha un estalvi de lloguers important i d'infraestructures, unifiquem espais. I, per tant, en aquest sentit, també és important. I, després, centrem l'acció en definitiva en àrees geogràfiques que creiem prioritàries com Europa, la Mediterrània o el que anomenem els «vint motors del món», no?

Per tant, escolti, aquest exercici que ha fet el Govern de la Generalitat per tal d'unificar el màxim i reforçar ACCIÓ, que és qui porta també en aquest sentit les relacions amb Uruguai, no va en la línia de perdre cap presència real, sinó que s'ha reformulat de la mateixa manera que el seu Govern, doncs, en un moment determinat va reformular i va haver de tancar delegacions, si no ho recordo malament a Roma i crec que també a Casablanca.

I, per tant, sense que això..., es poden prendre decisions...

La presidenta

Senyora vicepresidenta...

La vicepresidenta del Govern

...sense que es modifiqui l'acció de Govern.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les iniciatives del Departament de Salut per evitar el conflicte d'interessos dels directius que tenen responsabilitats als sectors públic i privat.

Pregunta

al Govern sobre les iniciatives del Departament de Salut per a evitar el conflicte d'interessos dels directius que tenen responsabilitats als sectors públic i privat (tram. 310-00146/09)

La formula l'il·lustre senyor Josep Vendrell, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Honorable conseller de Salut, quines mesures pensa prendre per evitar els conflictes d'interessos entre responsabilitats públiques i interessos empresarials privats i incompatibilitats com els que s'han produït en el cas del senyor Prat, president del Consell d'Administració de l'Institut Català de la Salut?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller de Salut, Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Miri, utilitzarem..., molt honorable presidenta, il·lustre diputat, utilitzarem els mateixos criteris i iniciatives de sempre, des que es van modelitzar les empreses públiques i els consorcis com a sistema sanitari públic del nostre país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Conseller, gràcies per la seva *claredat*. Ho dic així, amb ironia; la seva resposta encara em deixa més preocupat.

El president del Consell d'Administració de l'ICS ha actuat com a president dels grups empresarials de Reus Innova amb total opacitat, i, simultàniament, seguia com a membre del consell d'USP Hospitals, una de les principals multinacionals hospitalàries privades instal·lades a Espanya i, també, a Catalunya.

Per nosaltres la qüestió és clara: la Llei de l'Institut Català de la Salut diu que els membres del Consell d'Administració són incompatibles amb qualsevol vinculació directa amb persones físiques o jurídiques l'activitat de les quals estigui directament relacionada amb les tasques encomanades a l'Institut.

És evident que hi ha incompatibilitats. I és evident que si el senyor Prat ha dimitit de dues d'aquestes responsabilitats és perquè s'ha considerat que hi havia incompatibilitats. Més enllà de les consideracions legals, hi ha hagut una contradicció evident entre presidir l'empresa que gestiona els hospitals públics i treballar per un competidor d'aquesta –USP Hospitals– amb deu centres concertats a Catalunya i per empreses privades que competeixen per la captació de serveis sanitaris.

El que és evident és que les funcions del senyor Prat a l'ICS no són no executives o representatives, com vostès diuen; són totalment executives, senyor conseller. Si el senyor Prat no dimiteix ni és cessat com a president de l'ICS, que és el que caldria fer, és perquè té una missió molt important per a vostès: la fragmentació, el desmuntatge de l'ICS, per introduir noves formes de gestió basades en la mercantilització i la privatització. Realment, han posat la guineu a cuidar les gallines. El cas del senyor Prat, com en un altre nivell el del senyor Bagó, mostren que, per a vostès, la sanitat pot o ha de ser un negoci.

I, en aquest sentit, veuen com la cosa més normal del món que la sanitat pública sigui gestionada per persones amb interessos en el sector privat.

Creiem, conseller, que cal reforma la Llei d'incompatibilitats i la mateixa Llei de l'ICS per evitar que aquestes situacions es tornin a produir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Molt honorable presidenta... Il·lustre diputat, miri, vostè ho ha dit molt bé, el que diu la Llei de l'ICS, eh?, diu que són incompatibles quan es poden produir conflictes d'interessos amb entitats «directament relacionades». I les dues entitats que vostè ha dit no estan directament relacionades en cap moment amb l'Institut Català de la Salut.

Però, miri, a part d'això, sempre... –sempre–, no des que hi ha aquest Govern, ho hem entès tots, seria bo que persones d'un cert reconegut prestigi professional per les seves trajectòries, en l'àmbit territorial, en l'àmbit general del país, contribueixin de manera no retribuïda a governar les entitats proveïdores de serveis sanitaris públics a Catalunya. I això ha sigut un element històric, no ve d'ara.

Nosaltres el que sí que també hem de dir és que, des del punt de vista de la valoració que fem de cada un dels presidents que tenim a les entitats públiques que depenen de la Generalitat de Catalunya, el criteri és aquest, eh?, persones d'aquest perfil. N'ha citat una que no té res a veure amb un consell d'administració de cap entitat de la Generalitat de Catalunya. (*Veus de fons.*) I sí que sempre cada una d'aquestes entitats està dotada, l'ICS també, d'un codi de bon govern que contempla cada una de les excepcionalitats que es puguin produir.

Però, miri, nosaltres hem hagut de fer una petita transformació, perquè, malgrat que aquest era el perfil o que aquest era el plantejament, nosaltres hem hagut de reduir molts càrrecs a alts directius, hem hagut d'anul·lar algunes retribucions d'alguns presidents d'aquestes entitats de salut dependents de la Generalitat, i, en alguns casos, hem eliminat..., hem eliminat tots aquells consellers que, en funció de conseller delegat, cobraven una alta retribució en aquestes empreses públiques. Perquè

aquest no era el model de governança que nosaltres volíem ni el model de governança amb què es van crear aquestes empreses públiques i consorcis.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació dels centres penitenciaris.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels centres penitenciaris (tram. 310-00143/09)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. En aquests darrers dies hem pogut seguir amb molta preocupació les negociacions entre el Govern i els funcionaris de presons; i més recentment també s'ha iniciat un diàleg amb els representants sindicals del Cos de Mossos d'Esquadra.

En aquest procés negociador hem passat d'anuncis on l'acord estava molt a prop, fets tant pel Govern com pels representants dels treballadors, fins al bloqueig de les presons.

És per això, honorable conseller, que volem saber quines actuacions durà a terme el Govern per fer possible l'acord i quins són els elements clau que han impedit assolir-lo.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Maria Pilar Fernández Bozal, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (M. Pilar Fernández Bozal)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, com vostè sap perfectament, la situació de conflicte que es produeix aquests dies en aquest àmbit no es deu ni a un clima generalitzat d'una menor seguretat dins de les presons ni tampoc d'una davallada de la plantilla. És normal que, quan dues parts intenten negociar d'una manera real donant i havent de negociar, ambdues, a determinades coses, es produeixin moments de tensió.

Nosaltres esmercem tots els esforços per trobar la possibilitat d'arribar a un acord amb els treballadors penitenciaris. I la prova està en el fet que ahir, després de tres dies de normalitat dins de l'àmbit del funcionament de les presons, vam tornar a reprendre les negociacions. I esperem que en els propers dies podrem tenir un acord adient per a ambdues parts.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Volem deixar clar que estem en contra del bloqueig de les presons. I així ho hem manifestat directament als representants dels treballadors de la Generalitat. Creiem que és inadmissible el bloqueig de les presons, ja que afecta greument o pot afectar greument la seguretat dels mateixos funcionaris i dels treballadors de presons i la seguretat dels interns, i que té una incidència molt negativa en el desenvolupament dels procediments judicials. Entenem que no podem posar en risc, per mínim que sigui, la seguretat.

Deixant clar aquest aspecte, instem el Govern a fer un esforç per cercar un acord amb els representants dels treballadors, precisament per l'especial rellevància del seu treball en els centres penitenciaris. I, precisament, per la seva singularitat també, reclamem que es pugui arribar a un acord amb els representants del Cos de Mossos d'Esquadra.

En aquest procés de negociació demanem voluntat de diàleg i d'arribar a acords, i, sobretot, seny; seny per parlar i arribar a acords, i seny per evitar aquells comportaments que impedeixen el diàleg i que poden posar en perill la seguretat de les persones.

Per això lamentem i rebutgem que en aquest procés generalitzat negociador el conseller d'Interior faci afirmacions com que prefereix que el rebin amb xiulets que no pas amb símbols d'Espanya. Francament, fora de lloc. Però el conseller ja ens té acostumats a aquests excessos verbals.

Demanem al Govern un darrer esforç: que esgotin fins al final la seva capacitat de diàleg per tal d'arribar a un acord amb els funcionaris de presons.

I, en aquest sentit, també, demanem al Govern que l'entrada en funcionament dels equipaments penitenciaris sigui realment una prioritat.

En aquest sentit, Girona, Tarragona i Barcelona han de ser una prioritat per al Govern. Costa d'entendre que no hi hagi un horitzó clar per a l'entrada en funcionament dels centres penitenciaris de Puig de les Basses i de Mas d'Enric.

I, finalment, el centre de preventius de la Zona Franca no pot esdevenir la història interminable. Decideixin ja com el volen redimensionar...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Pere Calbó i Roca

...i posin fil a l'agulla per a la seva execució.

Moltes gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Diputat, potser són massa qüestions per a un minut i mig que tinc per contestar. Fins i tot, em sembla que,

potser, la pregunta anava més dirigida a un altre conseller que no a mi mateixa, perquè, evidentment, les qüestions que afecten el Cos de Mossos d'Esquadra no em corresponen a mi contestar-les.

Sí que li puc dir que nosaltres, com li comentava abans, hem posat tot el nostre esforç per arribar a un acord, i continuem posant-lo. Demanem una racionalització de la situació que fins ara regia les condicions laborals, perquè s'adapti millor a la situació financera que ara té la Generalitat, ni més ni menys. No volem treure a ningú cap dret adquirit ni re; és només una petició, un esforç per les dues parts, d'una racionalització amb el manteniment actual de la plantilla, inclosos els interins. I, per tant, crec que és possible que s'arribi a un acord.

En l'àmbit dels equipaments penitenciaris no dubti que nosaltres esmerçarem també tots els esforços, això sí, respectant la legalitat i totes les disponibilitats pressupostàries que siguin adients.

De totes maneres, penso que ben aviat trobarem que estem posant, ja, una peça clau per arribar a solucionar el tema dels equipaments, especialment dels preventius, que afecten la ciutat de Barcelona.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem, ara, a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nomenament de Josep Prat com a president de l'Institut Català de la Salut i la possible incompatibilitat d'aquest càrrec amb la seva activitat professional privada (tram. 317-00092/09)

La primera pregunta és sobre la situació política i la fórmula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, el mes de febrer de 2011 vostè va nomenar, i el seu Govern el va nomenar, el senyor Josep Prat com a president de l'Institut Català de la Salut.

En el moment que el va nomenar i avui, fins fa tres dies, literalment, el senyor Prat, alhora que portava el barret de presidir la salut pública a Catalunya, portava el barret de representar la vicepresidència del Consell d'Administració d'una de les principals multinacionals i entitats nacionals que porten la salut privada a Catalunya. És a dir, com diu aquella dita: «Como Juan Palomo, yo me lo guiso y yo me lo como.» El mateix que porta el barret per representar els interessos a la salut pública porta i treu beneficis de les concessions i d'aquests interessos de salut privada.

Jo li pregunto, senyor president: vostè, quan va fer aquest nomenament, era conscient de la incompatibilitat ètica i, fins i tot, legal —ja veurem què hi diu l'Oficina Antifrau— que també té subscrites? Vostè n'era conscient quan va fer aquest nomenament? És important que ho digui en seu parlamentària pel que pugui passar en aquest cas.

I, a més a més, vostè creu que, avui dia, continua i pot seguir sent president de l'ICS una persona que ha estat durant un any representant interessos públics i, alhora, interessos privats?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo li voldria recordar que en aquest cas concret, pel que jo sé, doncs, no hi ha retribució per part del senyor Prat en l'àmbit públic. El senyor Prat treballa com a president no executiu de l'Institut Català de la Salut, de l'ICS, i no cobra.

I, a partir d'aquí, doncs, com vostè comprendrà, es poden fer tots els judicis de valor, però, aleshores, suposo que el que cal convenir és que, si una persona ve a treballar per al Govern, i en aquest cas per al país, i no cobra, doncs, com a mínim se li ha de donar la premissa que aquesta és una persona que té un sentit positiu de les coses i que el que ve és a ajudar.

I, si en algun moment es detecta que hi ha alguna irregularitat en això que vostè diu, que suposo que no s'ha demostrat, si n'hi ha alguna, vostès, com fan altres vegades, la denunciarien. I tenen moltes maneres de denunciar-la, fins i tot fora de seu parlamentària.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor president, el senyor Prat cobra més que el rei d'Espanya, cobra 300.000 euros a l'institut Innova, que té el 85 per cent de les concessions de l'ICS a Reus. Per tant, no cobra, evidentment, no cobra de l'ICS, perquè cobra més que el rei a l'Institut Innova. Per tant, no em vingui aquí a vendre, com un patriota, aquella persona que està en el consell d'administració d'una empresa privada que es dedica, casualment, a desmantellar, des de l'ICS, el sistema de salut pública.

Aquella persona que té, en aquest Pla de salut que vostès no porten aquí..., i ara sabem perquè no el porten, perquè no volen explicar per què estan fent aquest desmantellament de la salut pública..., ara ens expliquem per què en la llei òmnibus vostès trossegaven l'ICS per poder vendre'l, eh?, per fer un *vallado* d'allò que se'n diu «vendre a trossos la salut pública de Catalunya».

Senyor Mas, tots els indicis apunten que el senyor Prat, el senyor Boi Ruiz i vostès estan pagant favors i recuperant favors d'aquelles persones que han volgut que vostès desmantellin la salut pública a Catalunya. I jo li demano, senyor president, que destitueixi i cessi una persona que l'Oficina Antifrau de Catalunya està..., no els ciutadans i altres grups, l'Oficina Antifrau està investigant si és compatible la seva tasca.

I li dic una cosa: al marge de la legalitat, vostè és el representant dels ciutadans de Catalunya. Vostè l'ha nomenat, i, si vostè ratifica avui aquí que aquest nomenament és correcte i si aquesta persona no ho és, serà vostè el responsable directe d'aquest nomenament i d'aquesta incompatibilitat.

La salut pública a Catalunya no és una cosa a repartir ni amb els amics ni per a fer favors; és una qüestió de tots, i ha de passar pel Parlament de Catalunya. I li demano, senyor Mas, que porti, d'una vegada per totes, el Pla de salut per saber què volen fer...

La presidenta

Senyor Rivera, se li ha exhaurit el temps.

Albert Rivera Díaz

...vostès amb la salut pública de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, deixi'm dir-li, amb un to absolutament cordial, que vostè sembla més un jutge que un diputat, perquè fa aquí unes afirmacions que si aquestes coses són irregulars, si ho deixen de ser, etcètera. I, permeti'm que li digui que el senyor Prat —i vostè no demostra res que sigui contrari—, d'irregularitat en aquest sentit, no n'ha feta cap.

Si en algun moment, li ho insisteixo, el senyor Prat vostè considera que ha fet alguna irregularitat concreta, doncs, vostès facin les accions que hagin de fer, perquè fins i tot els tribunals hi puguin intervenir.

Vostè mateix deia que l'Oficina Antifrau en aquest moment està estudiant aquest tema. Doncs, deixin que treballi l'Oficina Antifrau, que per això deu existir, no?, i deixi que conclogui aquestes investigacions, perquè potser després de tot això resulta que no hi haurà re de re, i totes aquestes formulacions que vostè fa en aquest moment potser cauen en sac trencat o en sac foradat. Ja veurem en aquests propers dies i setmanes què passa.

Ara, de tota manera, deixi'm dir-li que vostè es desacredita a si mateix quan formula les coses com les formula, perquè parla de «desmantellament de l'Institut Català de la Salut i de la sanitat pública». Vostè sap que això és fals. Això és una mentida com una catedral, senyor Rivera. Li interessa a vostè explicar-ho així perquè d'aquesta manera es pensa que algú picarà aquest ham.

Però la gent, senyor Rivera, no és «tonta» i la gent que segueix entrant avui, i demà, i ahir, i la setmana que ve, i d'aquí a un any, i d'aquí a dos, a la sanitat d'aquest país i també a la pública saben que aquest Govern el que vol és, amb el que està fent, protegir precisament la qualitat d'aquest servei públic.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les polítiques del Govern
per aconseguir la reducció del dèficit,
el concert econòmic i l'enfortiment polític,
social i financer del país (tram. 317-00094/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Presidenta... President, avui tindrem en aquest Ple, avui i demà, i la setmana vinent, doncs, els debats a la totalitat dels pressupostos, de la Llei de mesures i de les diverses seccions pressupostàries. I Esquerra hi defensarem, com hem fet i com continuarem fent, les alternatives a les xifres que el seu Govern ha presentat, alternatives tant d'ingressos com de despeses, per incentivar el consum, que creiem que els pressupostos presentats no ho fan, per fomentar l'ocupació, per paliar les reduccions que hi ha en els números en salut, en educació, en les transferències als ens locals. I tot això, amb un increment d'ingressos més progressiu.

Reconeixem que són mesures palliatives mentre no s'activa ja, de manera immediata, l'aprovació en aquest Ple del model de concert econòmic, una campanya informativa a tota la ciutadania, consulta pel concert, aval al concert i anar a negociar de manera immediata a Madrid, no l'any 2013, no, aquest any. Les alternatives, en definitiva, president, per evitar que Convergència i Unió quedi a mercè d'una pinça amb el Partit Popular tant aquí com a Madrid, per evitar que el Govern i el país, per tant, quedin asfixiats entre, el que en dèiem, Espanya i la paret.

President, les votacions al Congrés de la setmana passada del Grup de Convergència i Unió, el pacte per superar les esmenes a la totalitat avui, el resultat del Consejo de Política Fiscal y Financiera ahir i l'anunci del contingut, sense que sigui central el concert, de la reunió que vostè mantindrà amb el president Rajoy, l'acosten o l'allunyen de la reducció del dèficit i del concert econòmic? Enforteixen o afebleixen políticament el nostre Govern i, per tant, el nostre país? Enforteixen o afebleixen políticament, socialment, financerament el nostre país, president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, deixi'm dir-li, en primer lloc, que si vostè parla d'alternatives en aquest moment del tràmit pressupostari jo li he de dir que ben vingudes siguin. Estem delerosos de veure aquestes alternatives. Només els demano una cosa... (*Veus de fons.*) No, no..., ho dic seriosament, perquè les alternatives, a més a més, poden ser reals. I nosaltres vam dir des del començament que, si hi ha coses millors a fer, nosaltres estem disposat a escoltar-les i a aplicar-les. Per tant, ho dic seriosament. Vostès, com tots els altres grups, poden presentar les seves alternatives en el tràmit pressupostari i nosaltres, com a govern, el que hem de fer és escoltar-les. Només els demano una cosa: que siguin aplicables, des del punt de vista que quadrin els números. Només els demano això. Perquè d'alternatives n'hi ha moltes, però, a més a més, han de quadrar els números.

I segona cosa, des del punt de vista de la reducció del dèficit que vostè diu, la relació amb el Govern actual més aviat pot tendir a ajudar que es redueixi el dèficit. Des del punt de vista del pacte fiscal no ho sé –li he de ser clar–; des del punt de vista d'intentar reduir el dèficit i complir, crec que pot ajudar –crec que pot ajudar–, no ho afirmo rotundament, però crec que pot ajudar; des del punt de vista del pacte fiscal ja en parlarem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

President, les alternatives les coneixen, les tenen de fa setmanes; pregunti-li-ho al conseller Mas-Colell, les coneix de fa moltes setmanes i les hem parlat i debatut amb molta calma.

Jo no sé si ens allunya o no del dèficit; més aviat crec que ens allunya, perquè Convergència i Unió va validar fa una setmana mesures al Congrés com un increment de fins a set punts de l'IRPF que incrementarà en més de 1.000 milions d'euros el dèficit fiscal de Catalunya i que no ens deixarà marge per a cap moviment en el tram autonòmic de l'IRPF, pel que fa a Catalunya.

President, Convergència i Unió està avalant la política centralista que incrementa l'asfíxia de Catalunya, aquesta és l'evidència, sense cap contrapartida nova, ni tan sols els pagaments pendents de l'Estat, que el Partit Popular va dir que gestionaria pel Consejo de Política Fiscal y Financiera. I s'està endarrerint l'agenda o la posada en pràctica de l'agenda de transició nacional, que és més que mai transició social també i transició econòmica; no és una qüestió identitària, i això vostè ho sap i ho compartim.

La nostra pregunta és...

La presidenta

Senyora diputada...

Anna Simó i Castelló

...quan és el moment...

La presidenta

...se li ha acabat...

Anna Simó i Castelló

...del concert i de la transició nacional, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Quan jo li parlava del dèficit em referia al dèficit públic d'aquest any 2012. En aquest sentit, la relació amb el Govern espanyol pot ajudar a complir millor el dèficit públic d'aquest any 2012, que ens ve obligat no només pels pactes a nivell estatal, sinó també pels pactes a nivell de la Unió Europea. D'això n'hem de ser conscients. Pot no agradar aquesta realitat, pot no agradar; a vostès no els agrada i a nosaltres en part tampoc, però són les regles del joc. Podem complir-les o no; no complir-les té les seves conseqüències. I en aquest sentit..., és per això que jo li deia de quadrar els números en general.

I, dit això, jo els ho he dit moltes vegades: aquest any 2012 és l'any en què aquest Parlament crec que ha de formular la proposta de pacte fiscal. I sempre he dit que la proposta del pacte fiscal va en una línia, que en part és nova, de país, que és aquesta cosa que jo en dic «la transició nacional catalana», aquest concepte, aquest concepte de «la transició nacional catalana».

Doncs, escolti'm, aquest any 2012 suposo que vostès i nosaltres compartim un repte i un objectiu, que és intentar que en aquesta formulació del pacte fiscal per part del Parlament de Catalunya hi hagi el màxim consens possible. Ajudem-nos, vostès i nosaltres, que hi estem d'acord, perquè altres que encara no s'hi han sumat s'hi vagin sumant aquestes properes setmanes i aquests propers mesos. És una tasca conjunta que jo els convido a fer.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre l'estat dels serveis
i dels empleats públics i sobre el diàleg
amb la societat civil (tram. 317-00095/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Miralles, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles Conte

Gràcies, presidenta. President, fa un any de govern; avui iniciem el debat de pressupostos i volem conèixer, en aquest context, quina és la seva opinió sobre l'estat dels serveis públics, la situació dels empleats públics, per les conseqüències que té això per a les persones i l'autogovern.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Miralles, la millor de les possibles dintre de les circumstàncies actuals, que són molt dures.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles Conte

Bé. Sincerament, esperàvem una altra resposta, perquè vostè sap bé que els serveis públics i els empleats públics són indicadors d'autonomia de les persones, d'igualtat d'oportunitats, de qualitat democràtica i d'autogovern. I, senyor Mas, en aquest sentit les coses no van bé.

Vostès amb els empleats públics han fet coses molt gruyxudes; la darrera, la de la paga de fi d'any. Porten propostes molt preocupants a la Llei de mesures. I, per tant, al càstig que estan fent als treballadors de la funció pública s'hi ha de sumar, doncs, allò que estan patint des de fa temps professionals i usuaris de la salut, de l'educació, dels serveis socials; ara cal sumar-hi justícia, presons, mossos, universitats, personal que atenen les persones dependents, usuaris del transport públic, el nou copagament sanitari, els incompliments amb els ajuntaments. Per tant, les coses, senyor Mas, no van bé.

El nostre grup parlamentari, atenent també al que deia a la diputada d'Esquerra Republicana, seguirem fent les nostres propostes; les farem en el debat de pressupostos, les farem en el debat monogràfic de l'estat del benestar. Però avui li volem demanar que sigui valent i que escolti i dialogui amb la societat civil catalana, que té propostes per sortir de la crisi, que té propostes per millorar l'estat del benestar i l'autogovern i que, en tot o en part, no coincideixen amb el que vostè està fent.

Escolti'ls perquè, més enllà de les escoles de negocis o dels seus aliats del Partit Popular, hi ha vida intel·ligent i propostes en la societat catalana. Escolti'ls i sigui valent, i avui en té una oportunitat, en rebre aquesta tarda aquí, al Parlament, els representants dels sindicats de la funció pública, que es manifestaran fins a la porta del Parlament. Obri la porta del despatx, escolti'ls, dialogui i miri d'arribar a acords.

I sigui valent també amb les entitats de la societat catalana que el proper dia 28 tornaran a convocar una nova manifestació contra les retallades. Sigui agosarat, convoqui's al palau, dialogui amb ells, arribi als acords, perquè escoltar, dialogar és la millor manera per ser útils al país i a la seva gent; és la manera d'estimar Catalunya, senyor Mas.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Miralles, quan vostè apel·la a aquest sentit del diàleg, jo li he de dir que l'actual Govern està dialogant constantment. La vicepresidenta, que és responsable en últim terme de tot el tema de la funció pública, cada setmana diverses vegades està dialogant amb els sindicats i amb els representants dels treballadors de la funció pública de la Generalitat.

Jo estic totalment d'acord en això que vostè diu: el diàleg ha de ser una actitud permanent i una actitud, a més a més, diguem-ne, positiva, no? Però aquest Govern l'està tenint. El que passa, que el diàleg no sempre vol dir que als que reclamen unes determinades coses se'ls ha de donar la raó. Perquè nosaltres estem protegint o intentant protegir un interès general i el bé comú, que passa perquè la institució de la Generalitat, que després és responsable de la prestació de tots aquests serveis que vostè diu, no s'enfonsi. Estem intentant fer això. I ho aconseguirem, que no s'enfonsi. I determinades polítiques portaven a l'enfonsament de la institució de la Generalitat, que volia dir l'anul·lació de l'autogovern i posar en un perill directíssim totes aquestes polítiques socials que vostès i nosaltres també defensem.

I, deixi'm dir-li una altra cosa, des del punt de vista que vostè reclama de l'atenció als treballadors públics, etcètera, no? Nosaltres som perfectament conscients de la tasca importantíssima que fa la gent que està a l'Administració pública en sentit ampli; en som perfectament conscients. Seríem uns irresponsables si no fóssim conscients d'això. I crec que no som uns irresponsables.

També deixi'm dir-li una altra cosa: estem en un moment –vostès ho reclamen moltes vegades– que les càrregues, els sacrificis i els esforços s'han de repartir de manera equitativa. I això què vol dir? Que quan fora del sector públic es passa tant i tant fred, i vostès ho saben, dintre del sector públic alguns sacrificis i esforços s'han de poder fer.

I els vull recordar una cosa: quan vostès estaven en el Govern van aplicar una reducció de salaris. I què vol dir? Que aleshores es podia fer en nom de les esquerres i ara una reducció de salaris no es pot fer perquè governen uns altres? Vostès ho van fer. I... (*Remor de veus.*) No ho varen fer, vostès? Varen aplicar-ho aquí, a Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*) És igual, no

entrem en discussió. Senyor Miralles, una mica més de coherència no els aniria...

La presidenta

Un moment, un moment... Un moment, president... President, un moment. (*Pausa.*) Continui.

El president de la Generalitat

Senyor Miralles, una mica més de coherència no els aniria malament.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera i la incidència d'aquesta en la negociació dels pressupostos de la Generalitat per al 2012 (tram. 317-00093/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable president de la Generalitat de Catalunya, quina és la valoració que en fa vostè de la reunió ahir del Consell de Política Fiscal i Financera? I avui, data en què comencem a negociar pressupostos, quina incidència creu que pot tenir en la negociació i la valoració dels pressupostos d'enguany?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, de la reunió d'ahir del Consejo de Política Fiscal y Financiera a Madrid, jo en trec una conclusió i un interrogant de cara al futur. La conclusió, des del punt de vista de pagar millor els proveïdors, que és una manera d'ajudar l'economia i la reactivació econòmica, sembla que s'obren bones perspectives. Des del punt de vista d'estabilitzar millor la tresoreria, també de la Generalitat, sembla que s'obren bones perspectives. I això sol és positiu, no es pot negar.

Des del punt de vista de quina voluntat d'intervenció tindrà el Govern central sobre els pressupostos de les comunitats autònomes, ja en parlarem quan concretem aquesta relació bilateral entre el Govern de Catalunya i el Govern espanyol. Aquí tinc un interrogant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè ha tractat dues vessants. Una, el que afavoreix la reunió d'ahir amb relació als proveïdors i per tant a la lluita contra la morositat, a través de la línia ICO, a través dels avals, i, per tant, garantint la liquiditat a les comunitats autònomes. Convindrà amb mi, senyor president, que el clima ha canviat, que no té res a veure amb el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, absolutament res, malgrat que no els agradi a alguns –i ho entenem, que no els agradi–, perquè hi han maneres de fer les coses diferents i de fer-les bé.

Senyor president, el Govern anterior va incomplir i enganyar Catalunya, i el clima d'ara és molt diferent, en primer lloc perquè el tractament ha estat bilateral, reunió prèvia amb el conseller, i vostè tindrà, a més, una reunió amb el president del Govern d'Espanya. La relació, senyor president, és una relació lleial i una relació de col·laboració, perquè l'Estat som tots, malgrat que no li agradi al senyor Puig o malgrat que no li agradi al seu Govern de transició nacional. I, per tant, l'Estat som tots i el formem les comunitats autònomes, que tots constituïm estat i tots constituïm Espanya.

Senyor president, crec que el Govern del senyor Mariano Rajoy està fent un esforç clar i evident en ajudar la liquiditat de les comunitats autònomes. I aquesta és la manera per lluitar contra la crisi, perquè cal recordar que molts dels que ara parlen de les retallades, molts dels que ara parlen de la situació actual, són els que ens han deixat l'herència que ara tenim, i els ajustos que ara tenim són responsabilitat dels que els van crear i no dels que estan duent a terme...

Però jo vull dir-li, senyor president: el meu grup actuarà amb responsabilitat i negociarem els pressupostos, hem retirat l'esmena a la totalitat, però no jugui sempre a la geometria variable, perquè no sempre li sortirà bé, senyor president. El país necessita estabilitat, reducció d'atur, polítiques serioses, i no les polítiques de manca d'intel·ligència del tripartit, de forat del tripartit i d'atur, de crisi i de deute que ens va deixar el Govern tripartit.

Dialogui, senyor president, però no jugui a dialogar amb tots, perquè ara estem a l'hora de la veritat, i a l'hora de la veritat cal millorar un pressupost perquè no sigui només d'ajustos, sinó que sigui un pressupost de reactivació econòmica, d'inversió, d'ajut als emprenedors, d'ajut a l'emprenedoria, a la petita i a la mitjana empresa. Això és el que necessita el país, i aquí ens tindrà, però no amb un xec en blanc, sinó establint condicions i negociant amb responsabilitat, amb Catalunya i amb els catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo li torno a dir, insisteixo en aquesta idea que des del punt de vista d'articular un sistema que permeti pagar millor..., i això és molt important, pagar millor; es van veure el mes de desembre les conseqüències de no poder pagar bé, és molt important poder pagar bé. Després tindrem menys diners per gastar o per invertir, però almenys els que tenim els hem de poder gastar i els hem de poder invertir pagant religiosament, en els terminis que tocarien. Vull recordar, en aquest sentit, que es va aprovar a Madrid, en la legislatura anterior, una llei de morositat que obliga les administracions a pagar en uns terminis que no s'estan complint, i, per tant, és molt important que això funcioni. I això és una manera d'ajudar a la reactivació econòmica del país i que empreses que poden sobreviure no hagin de tancar per un problema de falta de liquiditat o per un problema que l'Administració ics no paga en els terminis en què hauria de pagar. Veurem ara, això, com es va concretant aquestes properes setmanes, perquè això va ser un anunci ahir, un compromís, que entenc que és ferm; ara cal, això, arbitrar-ho i que funcioni. I això, doncs, nosaltres estarem molt atents, molt amatents a seguir-ho, òbviament, perquè, a més a més, hem sigut impulsors des de fa molt temps d'aquesta idea; fa més de tres anys que reclamem això cada setmana. Si finalment arriba, nosaltres, òbviament, això, doncs, ho aplaudirem.

Deixi'm dir-li només, sobre la geometria variable, una cosa que espero que vostè la comprendrà. No em digui que no hem de parlar amb els altres grups, perquè vostès també ho faran. El diàleg és una actitud permanent i positiva, i vostès ho saben. Vostès des del Govern espanyol parlaran amb l'oposició, parlaran amb el Partit Socialista i arribaran a acords amb el Partit Socialista. (*Veus de fons.*) No, en pressupostos no ho sé, però en altres coses sí. I, per tant, nosaltres amb vostès arribarem a acords, amb vostès dialogarem, i vostè comprendrà i estic segur que fins i tot aplaudirà que a més a més tinguem una actitud de diàleg constructiu amb tots els grups d'aquesta cambra.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la lleialtat institucional amb els ajuntaments i sobre la força política amb què assistirà a la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00097/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, presidenta. Senyor president, aquests darrers dies ha rebrotat amb molta força una expressió que a vostè li agrada i utilitza sovint, que és la de la lleialtat institucional. Amb quina lleialtat institucional pensa vostè enfocar la relació amb els ajuntaments de Catalunya per a la construcció d'un clima de confiança, d'acord, de pacte, de voluntat compartida de sortir de la crisi i de garantia de la cohesió social?

I, pel que fa a la seva reunió a Madrid amb el senyor Rajoy –no sé si és una qüestió de lleialtat institucional–, amb quina força política pensa vostè anar-se a reunir amb el senyor Rajoy l'1 de febrer, quan el senyor Rajoy, en termes estrictament parlamentaris, no el necessita per a res?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Pregunta oportuna, tot i que són dues, però la primera especialment oportuna, perquè avui mateix tinc una reunió precisament amb els responsables dels àmbits locals i municipals de Catalunya, i parlarem de futures iniciatives legislatives que s'han de coordinar, concretament, amb aquesta representació institucional del món local. La nostra actitud és absolutament constructiva, absolutament positiva; volem arribar a acords amb ells, volem construir coses junts; és necessari que ho fem, perquè els ajuntaments i els municipis són una part essencial de l'arquitectura d'aquest país i, a més a més, són allò que en podríem dir el «*front office*», estan just al davant de tots els problemes. Vostè ho sap molt bé, perquè va ser alcalde d'una ciutat com Girona durant moltíssims anys, i, per tant, no li he d'explicar res en aquest sentit, no?

Dit això, sobre el tema del senyor Rajoy –que no té res a veure, suposo, amb la primera part de la pregunta–, bé, dir-li que, efectivament, des d'un punt de vista aritmètic no se'ns necessita per a res. Nosaltres aquí podríem tenir alguns pactes en què tampoc necessitaríem per a res el Grup Socialista, i en canvi la nostra actitud és que, malgrat això, amb el Grup Socialista volem tenir un diàleg constructiu per intentar arribar a acords de país.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Celebro, president, que avui tingui una reunió amb els responsables del món local, i espero que en surti alguna cosa positiva. Sabem que les urgències del món local, que són les de la gent, aquest *front office* és la primera trinxera..., la relació de l'Administració local amb els ciutadans són les urgències dels ciutadans; tenen problemes i diuen: «Què està fent el Govern per ajudar

el meu ajuntament per sortir de la crisi?» I els ajuntaments diuen: «Home, no ens paguen les escoles bressol, ens retallen les aportacions a les escoles bressol, ens retallen el menjador escolar, ens retallen el transport escolar, no ens paguen la Llei de barris, no convoquen la Llei de barris, ens retallen les prestacions del transport públic, no ens paguen la depuració d'aigües residuals i aigua potable... Doncs, què estem fent?»

I el que jo li demano, senyor president, és justament això: de quina manera, i transcendent el que podríem dir-ne «l'anunci» d'un equip de treball que ha d'acabar formulant d'aquí a un any o un any i mig un parell de lleis sobre el món local –la Llei de governs locals i la Llei d'hisendes locals–, de quina manera pensa vostè enfocar de forma immediata el pagament d'allò que es deu als ajuntaments, la resposta en positiu d'aquelles qüestions que afecten el conjunt de la ciutadania, i de quina manera pensa endegar polítiques acordades amb el món local que signifiquin donar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya aquelles prestacions a què tenen dret? Són drets que han adquirit amb el pas del temps, pels quals havien lluitat, que ara finalment han aconseguit, i fa la impressió que ha arribat un govern, en part amb l'excusa de la crisi, que diu: «Allò que havies aconseguit d'una forma tan dura amb el teu combat per les llibertats i pels drets socials, allò que et donàvem amb una mà, ara t'ho prenc amb una altra.»

Faci aquesta reflexió. I, naturalment, queda oberta la possibilitat de grans pactes de país. Veurem què donen de si les converses que tindrem d'aquí a uns dies.

La presidenta

Senyor Nadal... Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Efectivament, vostè té raó quan diu que la Generalitat deu diners, deu diners a gent diferent, i també al món local, també a les administracions locals; això és exactament així. No és el primer cop que això passa, ja passava també abans, però ara segurament passa amb més intensitat, perquè estem en un procés d'ajustament dur, fins i tot molt dur, i per una altra cosa que a vegades no es té prou en compte, perquè aquests darrers mesos els mercats financers estaven tancats. Quan la Generalitat anava a algun lloc a demanar crèdit –no perquè fos la Generalitat, sinó que simplement no n'hi havia, però no n'hi havia per a la Generalitat i per a molta altra gent– i quan estats independents o teòricament independents anaven a emetre obligacions, les havien de pagar a uns preus altíssims. Des de fa ja molts anys no s'havia vist una situació així. No podem oblidar quines són les circumstàncies que ens envolten, perquè, si no, ens faríem trampes al solitari.

Aleshores, dit això, tot el que va passar ahir a Madrid té sentit en aquesta línia que vostès reclamen, si es compleix; que és el que espero que passarà, que es complirà. Si a Madrid s'organitza un sistema en què hi hagi una millor tresoreria per al conjunt de les administracions públiques de l'Estat, doncs, miri, podrem pagar millor els ajuntaments, podrem pagar millor els

proveïdors, podem pagar millor les empreses, podem pagar millor els centres concertats de tota mena, podem pagar millor les nòmines de la funció pública, que això és el que volem.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els pressupostos de la Generalitat
per al 2012 i la relació entre l'esforç i
els sacrificis col·lectius que es demanen
i els objectius i els resultats que es pensen
aconseguir (tram. 317-00096/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, avui iniciarem un dels debats més importants de l'any, el debat de pressupostos; uns pressupostos que no són els que voldríem, però que clarament són els que toquen, i són els que toquen si no volem portar les finances de la Generalitat, allò que et permet fer coses, cap al precipici, i portar-ho cap al precipici vol dir posar-ho tot, absolutament tot, en risc. Uns pressupostos i la seva gestió poden ser o bé una inversió de futur o bé engrandir una hipoteca de futur que algú se la trobarà o algú se n'haurà de fer càrrec. I aquests pressupostos són la millor inversió de futur tot i, alhora, reduir la hipoteca, la gran hipoteca que, com una llosa, pesa al damunt de la finances de la Generalitat. La situació no és que no sigui fàcil, sinó que és extremadament complicada; tractable, però molt complicada, i ningú se'n surt, d'una situació complicada, sense esforç i sense sacrifici, esforços i sacrificis col·lectius.

Des del nostre grup parlamentari volem no sols agrair, sinó reconèixer aquells col·lectius que amb el seu esforç i sacrifici han de fer possible, juntament amb molts d'altres, que el país i les seves finances puguin sortir del forat; especialment ens volem referir també als treballadors de l'Administració de la Generalitat. Crec que la majoria de la gent entén..., que no vol dir necessàriament que ho aplaudeixin, i menys quan els afecta directament, però la majoria de la gent entén que aquest és el camí per superar la situació i no fer-la irremeiable.

És cert que alguns partits polítics han volgut treure rèdit d'aquests esforços i sacrificis que reclama la societat, però també és tan cert que suposo que se n'han adonat, que no només no n'han tret ni un, sinó més aviat al contrari. Per això insistim que cal prioritzar la responsabilitat per davant del tacticisme; la serietat, el rigor i el coratge per prendre decisions per davant de la frivolitat, la buidor de les frases i inclús, en algun cas, la demagògia. Nosaltres estem oberts a tothom,

i el president ho ha manifestat, nosaltres com a grup també, però sempre des de la serietat i des del rigor.

Per tot això, i ara que iniciarem el debat de pressupostos, president, amb relació a això voldríem saber la seva opinió referida al que seria la relació causa-efecte entre els esforços i sacrificis que es demanen i els resultats i objectius que se n'esperen aconseguir.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament, estem en un punt novament important d'aquesta legislatura. Vàrem aprovar el juliol de l'any passat un primer pressupost en aquesta etapa especialment dura de l'ajustament, de fer els deures, de ser seriosos i d'actuar amb responsabilitat, i de constituir-nos en exemple des del punt de vista de les polítiques d'austeritat, però no només de les polítiques d'austeritat, sinó també del valor de l'austeritat. Perquè quan passi tot això, quan hi hagin millors moments, quan l'economia torni a créixer –esperem que sigui aviat–, quan les coses vagin clarament millor i hi hagi un altre clima, quan la Generalitat pugui tornar a invertir o a gastar més, el valor de l'austeritat haurà de mantenir-se com un valor permanent en allò que realment té sentit o té ple sentit. I l'austeritat per si mateixa, com actitud, com a valor, és un valor positiu.

Una altra cosa és allò que has de fer en aquests moments tan difícils a contracor. Jo, he de..., vaja, ho he dit diverses vegades, ho torno a repetir: hi ha decisions que estem prenent que s'han de prendre en qualsevol cas i són positives; n'hi ha d'altres que les prenem en funció de les circumstàncies actuals i a contracor, però no hi ha més remei, perquè, si no les prenem ara, aquestes decisions, les conseqüències de no prendre-les seran molt pitjors. Ajourar els problemes no els resol, els problemes; allò d'anar posant a la pila del teu costat de la taula: «No, aquest problema, ara, com que no tinc coratge per resoldre'l, el vaig deixant aquí a la pila. Ja vindran temps millors.» No, no, escolteu, si no fem les coses no vindran temps millors, si no fem les coses com les hem de fer no vindran temps millors. I això és el que està intentant fer aquest Govern; dic «intentant», perquè no sempre ho aconsegueix al cent per cent, però com a mínim l'actitud és d'enfrontar-se amb els problemes i de fer entendre que, perquè vinguin els temps millors, cal avui fer algunes coses que a vegades a molts de nosaltres ens signifiquen prendre aquestes decisions a contracor.

Dit això, jo li he de dir que l'actitud que veig en el país segueix sent una actitud reconfortant. Ja sé que hi ha crits, hi ha algunes manifestacions, hi ha gent, doncs, que protesta, etcètera; però hi ha una gran majoria d'aquest país que està entenent el perquè s'estan fent aquestes coses i que aposta clarament perquè aquest temps millors es facin a través d'aquest esforç

col·lectiu i d'aquests sacrificis conjunts. I això és el que reconforta, estimula, esperona i dóna esperança de cara al futur.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat de diputats.

Situació

de compatibilitat de diputats

(tram. 234-00025/09 i 234-00026/09)

La secretària segona donarà lectura al Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat dels diputats Josep Vendrell i Jordi Roca, que ha estat publicat en el dossier del Ple. Prego a la secretària segona que procedeixi a la lectura del dictamen. (*Remor de veus.*) Si us plau...

La secretària segona

Bon dia, novament. Els passo a llegir en veu alta el dictamen, que diu literalment: «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 21 de desembre de 2011, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les dades declarades pels diputats Josep Vendrell Gardeñes i Jordi Roca Mas relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat dels diputats esmentats.

»Palau del Parlament, 21 de desembre de 2011.»

La presidenta

Passem seguidament a la votació.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (debat de totalitat)
(tram. 200-00018/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es substanciarà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya. L'ordre de defensa de les es-

menes és de major a menor, per un temps de trenta minuts cadascun dels ponents dels grups i, per als subgrups, de tretze minuts.

Per a la presentació del Projecte de llei de pressupostos, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, és una satisfacció poder presentar avui al Parlament de Catalunya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2012, aprovat el passat dia 20 de desembre pel Govern, i iniciar així el seu debat i tràmit parlamentari, aquesta vegada en situació de normalitat.

La satisfacció és especial per la consciència que la votació dels pressupostos és l'expressió de la sobirania del poble de Catalunya representada en aquest Parlament; una sobirania i una expressió que sempre defensarem aferrissadament, com ho han fet els que ens han precedit des de la fundació de la Generalitat al segle XIV.

Com vostès saben prou bé, el debat del Projecte de llei dels pressupostos i del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que l'acompanya constitueix un dels principals debats polítics i parlamentaris que cada any tenen lloc a la seu de la cambra catalana. Efectivament, els pressupostos constitueixen l'expressió concreta, quantificada i sistemàtica de les previsions d'ingressos i despeses que el Govern fa per a l'exercici. I és, per tant, el reflex financer dels compromisos i de les necessitats que tenim com a país, i, evidentment, l'expressió també de les prioritats polítiques del Govern. Aquest exercici 2012 no n'és una excepció, si bé en molts aspectes de l'entorn econòmic en què ens hem de moure aquest any es presenta com a excepcional.

Els compromisos que com a país hem d'assumir per fer front al context de dificultats econòmiques en què ens movem nosaltres i es mou Europa inclouen d'una manera central i rotunda fer compatibles, per una banda, la garantia de la qualitat de la prestació dels serveis bàsics per a la ciutadania i la continuïtat de l'estat del benestar, i, per l'altra, la continuïtat ineludible de l'esforç per assolir els objectius de dèficit públic i de control del deute. No és un compromís fàcil d'assolir, i, com ja els vaig explicar el desembre passat, quan vam trametre el Projecte de llei de pressupostos al Parlament, i continuaré fent-ho avui, l'hem hagut de plantejar en un cicle de dos anys.

Començo, en termes generals, manifestant els principis bàsics i orientadors d'aquest cicle de dos anys, i que són els mateixos que els vaig exposar en la presentació dels pressupostos de l'any passat i que repeteixo pràcticament amb les mateixes paraules.

Austeritat, com a element indispensable per aconseguir l'equilibri fiscal, garantir la sostenibilitat de les finances públiques i reforçar la credibilitat davant de les principals institucions, incloent les internacionals i els mercats. Es tracta d'un compromís que també recull el Projecte de llei d'estabilitat pressupostària que al setembre va aprovar el Govern i que actualment és

en tràmit parlamentari; preveu limitar, aquesta llei, el dèficit estructural dels comptes públics en el 0,14 per cent del PIB català l'any 2018.

Segon, prioritat en serveis socials, que vol dir que els departaments amb fort component social, com són Ensenyament, Salut o Benestar i Família, s'han d'ajustar menys que la resta de departaments en termes de despesa. El Govern de la Generalitat, ho reitero, està compromès amb l'estat del benestar i amb la qualitat dels seus serveis, i per això les afectacions dels ajustaments d'aquests pressupostos 2012 recauen en els ingressos o en reduccions de despeses però no afecten el nivell d'activitat dels serveis.

Credibilitat, com a valor fonamental que el Govern s'ha proposat fomentar des del primer moment, dient amb claredat el que es pot fer, el que volem fer i el que s'ha fet, sense adornar els números ni amagar-los, fent en tot moment honor a la realitat i explicant-la tant com calgui.

I, finalment, coresponsabilitat, perquè reconeixem que l'esforç no només ha de ser de la Generalitat sinó també de l'Administració de l'Estat, especialment pel que fa al compliment de les seves obligacions i deutes pendents. Però un esforç de coresponsabilitat i comprensió que enguany demanem també dels treballadors públics de la Generalitat i de tots els ciutadans com a usuaris de serveis públics.

Els pressupostos els presentem ja iniciat l'any 2012. S'havia demanat al Govern la presentació del Projecte de llei de pressupostos abans del 10 d'octubre. Jo mateix vaig tenir ocasió d'exposar en una compareixença el 26 d'octubre del 2011 davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament el conjunt de circumstàncies i incerteses que no ho van fer possible: per una banda, les circumstàncies del calendari electoral; per altra, les incerteses en l'àmbit econòmic, que incidien i incideixen sobre els ingressos. Tot plegat aconsellava una elaboració el més fiable i rigorosa possible dels pressupostos per al 2012. És ben cert que moltes, però no totes, d'aquestes incerteses encara perduren. Ara bé, el Govern va assumir el compromís de presentar el Projecte de llei de pressupostos abans d'acabar l'any 2011. I així ho vàrem fer. Ara hauríem de ser capaços d'aprofundir en un debat serè i seriós, tal com la gravetat de la situació econòmica ens reclama, i així poder arribar a disposar dels pressupostos que Catalunya necessita per superar la crisi.

En aquest debat de totalitat i en la tramitació que n'ha de seguir en les properes setmanes totes les forces parlamentàries presentaran les seves propostes d'esmena i contribuïran, per tant, a millorar i a adoptar els pressupostos per al 2012 com a document jurídic, comptable i polític, amb rang i forma de llei.

Permetin-me, doncs, passar ara a exposar-los més detalladament les característiques principals dels pressupostos del 2012 i els seus grans objectius.

Aquests pressupostos per al 2012 que els presento són, com han tingut ocasió de comprovar d'ençà de la seva publicació al butlletí del Parlament, diferents dels del 2011. És molt important, però, percebre que

hi ha una complementarietat estreta entre els dos i que els del 2012 s'han d'entendre com la segona part d'un paquet pressupostari de dos anys, que és el període en què des de l'inici el Govern es va proposar reconduir l'estat de les finances de la Generalitat i portar el seu dèficit, que va ser del 4,2 per cent del seu PIB l'any 2010, cap a l'assoliment, ja el 2012, de l'objectiu de l'1,3, podríem dir l'objectiu homologat amb Europa.

Els comptes per a l'exercici 2012 volen culminar, doncs, aquesta segona fase del primer pla d'ajustament i equilibri financer de la Generalitat; d'aquesta manera, desaccelerarem el creixement del deute, una necessitat absoluta, i ens aproparem a un estat de plena sostenibilitat de les finances de la Generalitat.

Els pressupostos del 2011 es van haver de centrar en els capítols corresponents a la despesa. Com saben, es va plantejar una reducció no lineal del 10 per cent de la despesa no financera i no finalista. Això ha obert, i així ho hem dit i reconegut, un procés d'ajustament sever, que es consolidarà durant el 2012, però que hem considerat que no es podia accentuar en els mateixos termes de reducció exclusiva de despesa durant aquest any.

Els pressupostos que ara els presento s'inscriuen en el compromís pres pel president de la Generalitat de no posar en perill el nucli dels serveis públics essencials de l'estat del benestar i que podrien quedar afectats per una major reducció de la despesa. Ens cal pair l'ajustament de l'any passat.

Amb aquest objectiu, el Projecte de llei de pressupostos per al 2012 es fonamenta en dos components: per una banda, presenta un increment d'ingressos, i, per altra, en relació amb els pressupostos del 2011, presenta una reducció menor de la despesa no financera i no finalista. Dit en altres termes, el Projecte de llei de pressupostos per al 2012 proposa repartir l'esforç en l'ajustament, que cal continuar fent, entre despeses i ingressos. La reducció total de la despesa és molt menor que la del 2011, i se situa en 0,7 per cent respecte dels pressupostos 2011 en el seu conjunt de la despesa no financera i no finalista.

Alhora, el Projecte de llei de pressupostos presenta uns increments d'ingressos per conceptes com revisió de taxes, augments fiscals, venda de patrimoni i d'actiu empresarials, i unes mesures d'estalvi com modificacions de condicions laborals i salarials dels treballadors públics. Tot això ens permet, a més de mantenir el nivell de despesa, mantenir la prioritat de la despesa social –Salut, Ensenyament i Benestar– en el llindar del 70 per cent de la despesa total dels departaments de la Generalitat, una xifra similar a la dels exercicis 2011 i 2010.

Cal dir, però, que aquesta xifra augmentaria fins a un 75 per cent si no tinguéssim en compte en el total de despesa departamental la despesa destinada al Departament de Territori i Sostenibilitat, que creix un 14 per cent respecte a l'any 2011, ja que aquest ha de dedicar una part molt considerable de la seva assignació a fer front al pagament d'inversions efectuades amb mètodes de finançament diferit, i que és, per tant, despesa obligada i que s'allarga en alguns casos fins a tot dècades.

Això em porta a atreure la seva atenció sobre un tret especialment significatiu dels pressupostos. Tot i que en termes generals els comptes per al 2012 presenten un mateix volum de despesa que els del 2011, hi ha dues partides que augmenten considerablement i que condicionen el repartiment de l'esforç que els esmentava fa un moment. Es tracta de l'augment dels interessos del deute i de l'augment dels pagaments per fer front a inversions efectuades en el passat, a les quals m'acabo de referir.

L'augment d'aquests dos conceptes representa en el seu conjunt un increment de més de 1.000 milions d'euros. Això comporta que la despesa global en altres partides hagi de disminuir per un import equivalent a aquests 1.000 milions d'euros. Mantenir la despesa però així i tot haver de pagar més en interessos i obligacions diferides és l'espiral diabòlica que imperativament hem de trencar. Aquest any resollem el trencaclosques principalment per la via de les recurrències de l'any passat i de mesures d'estalvi que afecten els treballadors públics, i ho fem de manera que l'estalvi no tingui un efecte directe sobre la provisió de serveis públics.

Per conservar el mateix nivell de despesa i alhora reduir el dèficit públic, calia augmentar els ingressos. Aquesta previsió s'ha assolit combinant l'efecte dels mecanismes normals del sistema de finançament autòndic amb mesures d'ingressos noves, increment d'algunes taxes lligades al pagament per ús i, principalment, venda de patrimoni i d'altres actius de la Generalitat. Aquests pressupostos demanen, per tant, esforços i comprensió de tota la ciutadania, però d'una manera especial per a aquest exercici 2012 també dels treballadors públics de la Generalitat.

Ara parlaré de les grans xifres de pressupost. Primer, unes paraules preliminars sobre el deute. Fent un breu repàs històric, el deute viu de la Generalitat es va mantenir en cotes més o menys estables, al voltant del 7,5 per cent del PIB de Catalunya, fins al 2007, quan va arribar la crisi. A partir d'aquell moment va començar a augmentar, i ho va fer de forma accelerada, amb uns increments de 2,2 punts percentuals del PIB el 2008, per situar el deute en 9,7 per cent; de 2,7 punts percentuals del PIB el 2009, per situar el deute en un 12,4, fins a arribar a un augment de 4,3 punts percentuals del PIB el 2010, el més elevat de tots.

Òbviament, aquesta acceleració –no es tracta que augmenti, es tracta d'acceleració– era insostenible. Ja l'any 2010 ens situava en uns nivells de deute viu de l'ordre del 16,7 per cent del PIB català, més del doble de l'any 2007. L'any 2011 ha començat la desacceleració. Hi ha hagut encara un augment de 3 punts, per arribar a un deute viu del 19,7 per cent, però és un augment que és inferior al de l'any passat. Ens hem d'assegurar que aquest primer pas tingui una clara continuïtat. Aquesta és, en el fons, la raó essencial per avançar en el control del dèficit. Per això, i com ja els ho he esmentat, en aquest exercici 2012 ens plantejem l'assoliment de l'objectiu del dèficit de l'1,3 del PIB. Els oferiré ara una primera explicació de com això es descompon.

A efectes del dèficit, el que compta és la despesa no financera procedent de recursos generals en termes

SEC, incloent-hi els recursos finalistes; també compten, però..., tenen ingressos finalistes: el que entra per una porta surt per l'altra, eh? Incloent-hi, doncs –però repeteixo que és en termes SEC, comptes europeus, SEC 95, comptabilitat europea–, el domini d'empreses i d'organismes que formalment són independents de la Generalitat, però els comptes de les quals formen part del que s'anomena «pressupost consolidat», el qual, d'acord amb les normes SEC 95, les inclou. Convé advertir –això és important– que la definició del perímetre SEC sempre és susceptible d'alguna revisió i alteració per part de l'Estat, en coordinació amb Europa, i sovint aquesta és establerta després de la conclusió de l'exercici pressupostari; una situació que en podríem dir «de retroactivitat», que no és completament satisfactòria.

Així, si el pressupost total de la Generalitat per al 2012 és de 29.727 milions d'euros, la despesa no financera a càrrec de recursos generals en termes SEC, planejada, és de 23.942 milions d'euros, que resulten de la suma dels 23.559 de les despeses no financeres provinents de recursos generals i de 383 milions més dels ajustos que corresponen a les normes del sistema europeu de comptes nacionals i regionals, el SEC 95.

Per una altra banda, el pressupost consolidat de tot el sector públic, és a dir, de tota la Generalitat més totes les institucions en què la Generalitat té una majoria en els seus òrgans de govern, estiguin classificades o no dins del SEC, se situa en 37.024 milions d'euros. Aquesta xifra, però, és menys significativa, perquè en molts casos engloba també despesa finançada amb els ingressos propis d'aquestes institucions.

A l'hora de determinar la despesa per assegurar el compliment de l'objectiu del dèficit de l'1,3 en termes SEC, ens hem de centrar en els 23.942. Aquesta és la base sobre la qual cal construir per aturar el creixement del deute viu de la Generalitat. Observin que en l'esforç de contenció de la despesa entren també els organismes SEC. De fet, aquests hi entren de dues maneres: la despesa que va de la Generalitat a aquests organismes, les transferències que van de la Generalitat a aquests organismes és certament despesa, però el seu dèficit o superàvit –que no sempre cal ser pessimista, algun pot tenir superàvits–, el dèficit o superàvit d'aquests organismes també suma al dèficit en termes SEC. Cal vigilar, doncs, els dos aspectes i procurar que la limitació de transferències des de la Generalitat no reaparegui en forma de dèficit dels organismes; no avançaríem gaire si fos així.

Aquest és un bon punt per esmentar que amb relació a la simplificació del sector públic es preveu en aquests pressupostos una reducció de dotze entitats de les que configuren el sector en termes SEC. Tot i així, hem de dir que la reducció anirà més enllà d'aquest nombre de dotze ens, perquè hi ha processos en curs en altres vint-i-tres entitats. Això ens situarà a la meitat del camí de l'objectiu del Govern, que és el d'haver reduït al final de la legislatura, l'any 2014, el nombre d'entitats entre un 20 i un 25 per cent respecte al 2010, i no és inconcebible que això s'acceleri.

Sobre l'objectiu de dèficit, com recordaran, el punt de partida pel que fa al 2010 va ser d'un desbordament dels dèficits prescrits en els escenaris d'estabilitat des

del 2,4 per cent inicialment previst a un 4,2 final, establert, aquesta xifra, per la Intervenció General de l'Estat. En aquestes condicions no ens hem pogut plantejar assolir l'1,3 per cent en un any, sinó en dos. Això ens ha creat un cert grau d'incomoditat durant tot l'any 2011, que no s'ha de repetir el 2012, ja que l'objectiu de l'1,3 per cent és precisament el prescrit en els objectius d'estabilitat.

Per quantificar l'esforç d'aquest conjunt de dos anys d'ajustament a què faig referència, 2011 i 2012, permetin-me assenyalar que finalment la disminució del dèficit de la Generalitat, una vegada completem el cicle, haurà estat de 5.611 milions d'euros, és a dir, d'un 67,2 per cent. Són xifres prou importants.

Ara parlaré d'ingressos i d'incrementos d'ingressos. En conjunt, els increments d'ingressos que incorpora el Projecte de llei de pressupostos per al 2012 es poden agrupar en dos capítols: primer, increments provinents del sistema com està ara establert; segon, increments provinents de mesures noves.

Parlo, primer, d'incrementos provinents del sistema establert. Aquests ingressos signifiquen un augment respecte del 2011. Amb tot, cal dir que en aquest capítol hi ha incerteses, i incerteses prou importants, perquè en bona part deriven de les estimacions de bestretes que se'ns van transmetre a finals del mes de juliol passat, fetes a partir, al seu torn, d'unes previsions macroeconòmiques massa optimistes, i poden..., dic «i poden», però puc assegurar que hi hauran revisions i modificacions, que per prudència hem volgut compensar amb un increment significatiu de la dotació del fons de contingència; però aquest serà un tema important en les properes setmanes, a mesura que es vagi aclarint aquest element dels ingressos.

Per als que poguessin pensar –això és un incís– que quan vam dir «incerteses d'ingressos» era una de les raons per les quals no es van presentar els pressupostos abans del 10 d'octubre, els asseguro que el pas del temps ens està donant la raó. Els ingressos mantenen, a hores d'ara, encara incerteses importants, lligades al fet que els pressupostos de l'Estat no estan encara fets.

Respecte a les previsions d'ingressos pels tributs cedits, les hem fet en coherència amb la situació de feblesa de l'actual context macroeconòmic, i hem estat molt prudents. Amb aquesta mateixa prudència, ja practicada en l'elaboració dels pressupostos del 2011, no s'hi ha inclòs la bestreta del Fons de competitivitat que haurem de rebre el 2014, però pensem, reafirmem que fóra bo que la bestreta estigués disponible. Sí que hi hem inclòs la partida que correspon de l'addicional tercera, que és d'una magnitud considerablement inferior a la de l'any passat, 217 milions; aquesta hi està inclosa, com correspon, i esperem que no tinguem els mateixos problemes.

Mesures noves. En primer lloc, recull un impost sobre el patrimoni, que mantindrem en la forma i amb els llinars que va establir el Govern anterior amb la seva restauració. En segon lloc, es proposen actuacions en l'àmbit de preus i taxes lligades a ús. L'impacte conjunt de tots aquests elements, inclòs l'impost de patrimoni, és de l'ordre de 720 milions d'euros.

Aprofito per dir que bona part d'aquestes actuacions, tot i estar reflectides en els comptes pressupostaris, troben la seva base d'implementació legal i constitueixen el gruix de novacions normatives per a aquest any 2012 en el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, que posteriorment, avui mateix, també serà objecte de presentació i debat.

Les principals mesures –ara anant més en detall– es concreten en: un increment dels tipus aplicables en l'impost per actes jurídics documentats, que es compensa –en donaré més detalls més endavant– amb una bonificació del cent per cent, lligada a situacions de novació de les condicions del crèdit hipotecari quan resultin de situacions de dació en pagament per les hipoteques; un increment del tipus aplicable en el tram autonòmic sobre l'impost sobre vendes minoristes d'hidrocarburs, amb un augment del 0,024 per litre, 2,4 cèntims; la creació d'una nova taxa, tècnicament un impost, per estades en establiments turístics a Catalunya; un increment del cànon de l'aigua, que ja va ser una mesura prevista i anunciada per a aquest any 2012, atesa la necessitat d'actuar per fer sostenible el deute de l'ACA; un increment de taxes en transports, i la introducció d'un tiquet moderador per a receptes farmacèutiques, que tindrà poc impacte recaptatori, però que esperem que generi estalvi per la via d'avançar en la utilització eficient dels recursos.

En tercer lloc, es preveu la venda d'actius reals de la Generalitat, patrimoni i altres actius, que hauria de representar uns ingressos estimats d'uns 888 milions d'euros. Convé recordar que la política de venda de patrimoni no pot ser recurrent. L'any 2013 no podríem preveure tornar a fer una operació similar, però esperem que el 2013 sigui millor que el 2012. Tot i així, encara que el 2013 no ho fos, recordem que aleshores sí que disposarem del Fons de competitivitat, la bestreta de la qual se'ns devia l'any passat, i aquesta bestreta podria ajudar d'una manera important a mantenir el nivell d'ingressos o atenuar la seva caiguda, ho repetixo, en el pitjor dels casos.

I, finalment, un altre ingrés previst és el que es deriva de l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que el 2012, recollint la liquidació del 2009, se situa en 219 milions d'euros. Com saben bé, el Govern anterior, en un exercici baix en lleialtat i alt en egoisme, no va fer efectiva la partida corresponent a la liquidació del 2008, malgrat que figurava als pressupostos de l'Estat i que havia estat acordada a la comissió bilateral i que no tenia cap efecte sobre el dèficit global de l'Estat; això sí, ajudava a dir que la culpa de la desviació del 2011 era de les autonomies. Les previsions per a aquest any es basen en la hipòtesi que el nou Govern és un govern seriós. Fem constar, doncs, en el pressupost –fem constar, doncs, en el pressupost– els 219 milions d'euros que correspondria rebre aquest any, com a liquidació de l'any 2009. I negociarem amb el nou Govern la forma de pagament de la liquidació corresponent al 2008, la reclamació de la qual és, evidentment, irrenunciable.

Finalment, i sense influències sobre les consideracions de dèficit, però sí d'endeutament i de tresoreria, molt

important, de liquiditat, tenim el capítol de les liquidacions de les bestretes per IRPF del 2008, 2009 i 2010.

Com saben, les del 2008 i 2009 són negatives i distribuïdes en cinc anys. I implicarien que s'haurien de retornar, l'any 2012, 633 milions d'euros. Així consta en el pressupost.

Finalment, i aquesta va ser una de les coses anunciades definitivament ahir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera..., finalment es retornaran en deu anys, la qual cosa significa un ajust favorable de tresoreria relatiu al que ara compta; emfatitzo, *tresoreria*, aquestes quantitats no afecten el càlcul de dèficit.

La liquidació corresponent al 2010 serà positiva en 1.090 milions d'euros, que consten en el pressupost. Després d'estimar dos anys seguits ingressos superiors als realitzats, l'Administració General de l'Estat, el 2010, va fer previsions d'ingressos inferiors. Evidentment, això també ajudarà la liquiditat, sobretot si, com es va comentar ahir, aquestes quantitats s'avançen a primers d'any pel que fa als seus primers sis mesos. Això també serà un ajut significatiu per als temes de liquiditat.

Ara entraré en els canvis en l'estructura de la despesa. El total de despesa varia un menys 0,7 per cent, eh?, o sigui, menys d'un 1 per cent -0,7 per cent, menys d'un 1 per cent. Per tant, és un nivell de despesa similar al del 2011. L'augment per interessos, per al pagament d'interessos, és del 35 per cent, i l'augment per als pagaments diferits, que queden en gran part reflectits dins del Departament de Territori i Sostenibilitat, és d'un 113 per cent. M'han sentit bé, eh?, no he dit un 13 per cent, he dit un 113 per cent. Són les dues úniques partides que augmenten. En termes absoluts, aquests dos components suposen un augment d'uns 1.000 milions d'euros.

I, més concretament, segons les nostres previsions, la partida dels interessos del deute ascendeix a 1.994 milions d'euros i es converteix en la tercera secció pressupostària en volum, després de la de salut i ensenyament. Des de l'any 2010, aquesta partida ha crescut en més de 1.000 milions d'euros.

L'increment d'interessos del 2011 al 2012 és de 530 milions d'euros. Cal dir que és una xifra inferior a la que prevèiem fa quatre mesos. Ens permet pensar que si aquests temes de liquiditat van millorant, podrem afinar aquest increment del 2012 perquè sigui encara inferior, però no hi haurà miracles.

L'altre compromís que obliga el Govern de la Generalitat a contenir la despesa són els pagaments per inversions efectuades amb mètodes de finançament diferit. El Govern no ha fet cap inversió nova finançada amb aquest sistema, i, de fet, ha aplanat obligacions. Tot i així, els pagaments diferits que es preveuen que s'hagin d'abonar el 2012 són 1.020 milions d'euros, 542 milions més respecte al que s'ha hagut de pagar l'any 2011.

En resum, com ja els he indicat, aquests augments han comportat la necessitat d'ajustament en la despesa dels diferents departaments a fi i efecte de compensar els 1.000 milions d'euros. La distribució realitzada

d'aquest ajustament no és lineal, es continua prioritant la despesa social i es manté l'atenció sobre aspectes que puguin afavorir la recuperació econòmica. També cal dir que el que té una rellevància especial és la consideració conjunta dels dos exercicis 2011 i 2012. La consideració separada no té gaire sentit.

Una bona part de l'augment d'interessos i de pagaments diferits queda encaixada, per una banda, gràcies a les recurrències del 2011; és a dir, per la consideració de mesures d'ajustament que es van començar a adoptar el 2011, ben entrat l'any, i que continuen desplegant-se en els pressupostos del 2012, sense que calgui afegir una major reducció.

Per una altra banda, aquest encaix es produeix en base a les mesures que afecten les condicions laborals i les compensacions que es preveuen en matèria de personal. No ens agrada prendre-les, evidentment, però no hi ha alternativa si no es vol afectar el servei públic i el nivell d'activitat més enllà del que es va, ja, establir l'any 2011.

És prou clar que quan sortim d'aquesta crisi i mirem enrere veurem que els treballadors públics hauran contribuït amb el seu sacrifici i esforç a fer possible durant els temps dolents la viabilitat financera, el nivell d'activitat i la qualitat dels serveis del sector públic. Els ho haurem d'agrair. L'aplicació d'aquest conjunt de mesures de personal permetrà un estalvi estimat de 625 milions d'euros.

Pel que fa a les dotacions de personal a tot el sector públic, el total de llocs de treball respecte de l'any 2010 només ha baixat en 1.700, d'un total de 230.000. Només ha baixat..., això és la situació final del 2011, d'un total de 230.000, principalment per jubilacions i canvi de perímetre de les entitats del sector públic. Això és el resultat d'aplicar la política, que en principi continuarà el 2012, de mantenir el major nombre possible de llocs de treball. En alguna mesura és important remarcar, de tota manera, que això pot implicar la necessitat de compartir-los.

Pel que fa a la repercussió de l'ajust en termes de l'estructura per departaments, i considerant conjuntament els anys 2011 i 2012, fem notar que els departaments de Salut, Interior, Ensenyament, Benestar i Justícia són els que s'han ajustat menys. Els departaments de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals i d'Economia i Coneixement són els que més s'han ajustat. Als departaments que tenen una incidència directa sobre l'activitat econòmica, com són els departaments d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació, es preveu un canvi d'orientació en la tipologia de recursos disponibles per passar d'una política de subvencions a una política de crèdit. Per aquest motiu, l'ajust en termes de despesa no financera també és significatiu.

En termes d'àrees d'activitat, és útil observar que en protecció social els pressupostos ens situen en una situació similar a la que teníem el 2009.

Pel que fa a mitjans de comunicació social, ens situem en el nivell del 2006, i en l'àmbit dels transports, en el 2007. No és la situació que ens agradaria, però no po-

dem perdre de vista que l'economia catalana en la seva globalitat està en uns nivells equivalents als de l'any 2007.

Voldria parlar sobre el foment de l'activitat econòmica. Aquest darrer punt em dona l'oportunitat d'abordar un dels aspectes que està molt present en aquests pressupostos: els aspectes que fan referència o que tenen implicacions importants en la reactivació econòmica.

Com bé saben, l'accés al crèdit a curt termini i la protecció de les polítiques de formació, recerca i innovació a mitjà termini són clau per al futur de l'economia catalana. Conscients d'això, el Govern vol donar ple suport als emprenedors mitjançant programes d'accés al finançament i vol millorar i afermar, ja, en el 2012, el canvi de model dels programes de formació professionals i de programes d'innovació.

Els pressupostos del 2012 preveuen, doncs, continuar amb els programes de l'Institut Català de Finances, aprovats durant el 2011 i iniciats a final d'any, per facilitar la capitalització i l'accés al crèdit a les pimes, als emprenedors, als autònoms, i també per promoure'n les capacitats d'internacionalització i innovació.

Encara que sembli un altre tema, no vull deixar de dir que un dels avantatges que la Generalitat redueixi el seu dèficit és que tindrà menys necessitat d'apel·lar als mercats, la qual cosa és bona per a les empreses que necessiten crèdit, ja que aquesta els estarà més disponible, no tindran un competidor tan important.

Senyores i senyors diputats, aquests són els segons pressupostos del Govern de la Generalitat del qual formo part; es presenten en un context internacional, econòmic i financer especialment complex, i tenen la intenció de completar un cicle de consolidació iniciat el 2011, de manera que, en acabar l'any, puguem afirmar, per poc que el clima econòmic internacional ens acompanyi, haver superat l'etapa més severa dels esforços i ajustaments necessaris, amb les adequades prioritzacions per al manteniment dels serveis socials.

Sóc conscient que hi ha molts altres aspectes destacables d'aquests pressupostos que mereixen, també, una major atenció i una exposició més detallada del que ens permet ara el marc del debat de la totalitat. Confio per això que tindrem ocasió de fer-ho en els debats que, per a les diferents seccions pressupostàries, tindran lloc en els propers dies en les comissions parlamentàries corresponents.

Senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 que el Govern presenta al Parlament de Catalunya es formula des d'un exercici de responsabilitat i de prudència davant de les dificultats de la conjuntura econòmica que travessem. Són uns pressupostos assenyats i, permeteu-m'ho dir així, plens d'equilibri.

Jo demano a tots els grups parlamentaris que es facin la pregunta següent: si estiguessin en la situació de presentar-los, i donada la realitat de la nostra crisi i de la crisi internacional, podrien permetre's presentar-ne uns de significativament diferents?

I si la resposta és que no, llavors els demano, també, que els votin favorablement o, almenys, que s'abstinguin.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere per posicionar-se sobre l'esmena a la totalitat.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, consellers, senyores i senyors diputats, vostès saben que els pressupostos són el full de ruta de les decisions que pren un govern sobre el país, i també, no ens enganyem, sobre qui avala aquestes decisions. Són una elecció: què creu el Govern que és important i què pensa que no ho és tant. I aquesta és la discussió que avui tenim, com ha decidit, el Govern, gastar 37.024 milions d'euros, com els gasta i també com els ingressa.

Creiem que les decisions que hi ha darrere aquesta tria no són, sincerament, les millors per a Catalunya ni per a les necessitats del conjunt de catalans. Ni ens agrada l'alternativa socioeconòmica que plantegen, ni la narrativa emocional que destillen, perquè no és una narrativa de l'esforç compartit amb un sentit de justícia, d'equitat, de dir: «Ens esforcem tots, sí, però una mica més els que més tenen.»

Vostè, conseller, com l'any passat, ha presentat més aviat com un exercici comptable el que ha de ser un exercici polític i de visió econòmica. Ha parlat molt poc de la situació econòmica d'aquest país, del context internacional; per tant, consegüentment, jo tampoc m'allargaré a descriure-la. Però sí que crec que el diagnòstic no només és conegut, sinó que a més és compartit. Jo crec que aquí estem d'acord, conseller, la situació és greu. Som conscients d'aquesta situació. Li dono només dues dades, que ho diuen gairebé tot: 742.000 persones aturades i un de cada cinc catalans en risc de pobresa. A mi no em cap al cap, conseller, permeti'm dir-li-ho així, que vostè això no ens ho hagi explicat millor.

I, per tant, compartim les preocupacions? Sí, però discrepem de l'equilibri en les solucions. I és en aquesta discrepància de prioritats, d'aposta de país, de manera d'entendre les seves fortaleces i les seves mancances on rau l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista.

Avui, a més a més de descriure poc la situació econòmica, jo crec que també l'ha valorada poc: ens ha dit poc del per què estem aquí i dels camins de sortida, ens ha dit poc de quin és el nostre horitzó comú, ens ha dit poc de com defineix la carta de navegació, el port d'arribada. I això avui no ho ha fet. I a nosaltres ens agradaria tenir aquesta discussió. Perquè fixi's que el Govern de Catalunya ens aboca constantment a fer un exercici retòric un tant absurd: afirma Europa negant Espanya. Doncs, bé, què pensem d'Europa? Perquè jo aquí coincideixo amb el president Rajoy: anar a Brussel·les no és anar a l'estranger. I, en canvi, tinc la sensació que, més enllà de la retòrica, vostès trien

ser membres passius en lloc de ser membres actius d'aquesta Europa, on, siguem clars, està part del problema però també està part de la solució.

Vostè l'any passat em va titllar de doctrinària, però jo crec que la nostra posició és ben clara. La crisi té dues etapes: 2008 - maig del 2010, on va ser l'acció concertada dels governs que va salvar l'economia de la depressió. I té una altra etapa, maig del 2010 a l'actualitat, crisi del deute, on s'han posat en risc governs perfectament viables per salvar sectors econòmics inviables. I ja els estem aplicant a aquests governs una mala cura, una medecina perversa, perquè ara, com va passar als anys trenta, fer èmfasi només en l'austeritat ens portarà al desastre. L'austeritat entesa així vol dir asfíxia; l'èmfasi ha de ser també en la recuperació, no només en la contenció. I aquest és l'equilibri. Europa, deixi-m'ho resumir així, ha pres decisions polítiques massa tard i malament i decisions econòmiques d'ajust massa d'hora i massa intensament.

I, davant d'això i la nostra posició, la seva és confosa, perquè l'hem sentit tants cops dir, conseller, que l'ajust hauria d'haver arribat abans, implicant, per tant, que la recepta és l'austeritat perquè és la despesa pública la base del problema, com dir literalment que el problema és que des de Catalunya no es pot fer keynesianisme d'un sol país, deixant entendre que vostè és keynesià i, per tant, que discrepa en aquesta recepta de l'ajust.

I jo crec que això convé que ho aclarim, conseller, perquè no és aliè al futur que hem d'esperar els catalans. Les retallades són per sempre o les revertirà? Vol dir aleshores que no és cert que es gastava massa? El dèficit és la causa o és la conseqüència, conseller? I com li dic això no és *baladí* per a Catalunya, perquè no és el mateix compartir aquesta mística de l'austeritat que no fer-ho. Vostè ha de respondre a la pregunta de si l'austeritat, a més a més de ser imposada, és també adequada. Perquè no són els mateixos plantejaments. I, cregui'm, si hi han plantejaments diferents, hi han pressupostos diferents.

Però ara anem a Catalunya, on efectivament l'austeritat és obligada perquè hem decidit lligar a Europa el nostre destí econòmic. Però, abans de començar parlant del que és més rellevant, deixi'm fer tres consideracions, tres, perquè crec que tampoc hem de contribuir des de la política a aquesta voràgine actual que fa que, en nom del que és urgent, que ho és i molt, ens oblidem també del que és important.

Primer, formes democràtiques. Crec sincerament, conseller, que ens continua devent una explicació pel fet que aquests pressupostos arribin tard i sense justificació pel retard. Perquè l'excusa era que hi havia incerteses en els ingressos, que les dades del *ministerio* de juliol no eren creïbles. Els que avui presenta estan fets exactament amb aquestes previsions de juliol. I ho diuen vostès mateixos, ho ha dit vostè aquí, explicant en la memòria per què han augmentat els fons de contingència en més de 200 milions d'euros.

Vostè sap tan bé com sé jo que aquests pressupostos són tan provisionals com ho haurien estat a l'octubre. I el que no s'entén, per tant, és per què no els van presentar quan tocava. Ens agradaria una explicació més

consistent d'això. Com també de la falta de transparència i rigor d'aquests comptes que veiem: no contenen les mesures de contenció de personal que s'anuncien, s'han canviat un bon grapat de programes pressupostaris que fan molt difícil la comparació, fan totes les previsions amb un creixement del PIB del 0,8 que tothom sap que malauradament no passarà, i es fan previsions d'ingressos, com la de l'euro per recepta, a cop d'ull: 100 milions d'euros clavats. O s'improvisa, conseller, o, si no, li ben asseguro que tindrà vostè la meua personal i calorosa felicitació.

Segona consideració, gestió; la gestió del Govern dels millors. Hem passat de l'episodi del PIRMI a l'agost a l'espectacle que varen donar i van patir els funcionaris per l'episodi de les nòmines. Mala gestió, amb conseqüències que estigmatitzen a qui no s'ho mereix. Perquè algú s'imagina un empresari parlant malament dels seus treballadors? I això és el que fan vostès amb els funcionaris. Però també podríem parlar de la venda d'edificis o podríem parlar..., deixi'm parlar, si us plau, del conseller Mena.

Jo imagino que aquest Govern sap que si alguna cosa preocupa els catalans en aquests moments és l'atur. I m'agradaria també saber si ho sap vostè, conseller Mena, perquè ha trigat més de nou mesos a treure la primera convocatòria de formació ocupacional, nou mesos; el nivell d'execució del seu pressupost, del seu departament és del 40 per cent, la més baixa de tots. Japonès, Hamlet..., peculiaritats, n'hem sentit tots moltes en aquesta cambra, però jo espero de vostè, conseller Mas-Colell, una explicació seriosa, sense bromes, de la mala gestió del departament que té en mans el drama col·lectiu més gran del nostre país.

Tercera consideració, credibilitat. I aquí hi vull fer un èmfasi especial, conseller, perquè crec que aquesta és la seva gran aportació, la més personal, la marca Mas-Colell. Quan l'any passat vostè va presentar els comptes, va repetir taxativament que més important que dir el que es fa és fer el que es diu.

I jo avui li haig de preguntar si vostè està en disposició de mantenir aquestes paraules. Perquè, més enllà del que li deu el Govern espanyol, que no és òbviament imputable a vostès, ens pot assegurar que la credibilitat del Govern de Catalunya quedarà intacta quan tinguem la liquidació?

Jo no vull ver la sang que feien vostès amb les dificultats, però tampoc faríem la tasca democràtica que ens han encomanat els ciutadans si això no li ho estiguéssim preguntant. Ens podria garantir avui que, amb les dades que té, el 2011 la famosa desviació en farmàcia que es va fer servir tant per demostrar aquell desgavell del tripartit no serà tal? Perquè les dades que nosaltres tenim avui apunten que la desviació serà de prop de 500 milions. I ens agradaria, conseller, hi insisteixo, que ens ho expliqués, perquè el que no pot ser és que el que abans era mala gestió, ara sigui una qüestió, no ho sé, de què?, de mala sort? Per tant, conseller, poder una mica més d'humilitat i d'objectivitat és el que ens faria falta.

El president Mas es va presentar a les eleccions amb una promesa: aixecar el país. I avui tenim un país que, mirat des d'on es miri, està pitjor del que estava. Jo

no cauré en la demagògia que practicaven vostès i dir: «Tot és culpa del Govern.» Això no és veritat. Però, si us plau, no caiguem tampoc en la falsedat de dir que el Govern no hi té res a veure.

En el seu programa electoral, del qual, això sí, s'afanyen a complir coses com l'eliminació de successions, hi havia uns compromisos clau, repetits fins a l'extenuació, els saben tots els catalans; deien «reduïrem l'atur a la meitat» i «farem més amb menys».

Què tenim avui? Més atur que mai, i en aquests pressupostos més oblidat que mai, i que, en lloc de fer més amb menys, farem menys de tot, però, això sí, pagant més per tot. Quina confiança podem generar amb aquests incompliments? Sincerament, conseller, quina confiança podem generar?

Ningú li està dient, ningú, que l'exercici pressupostari, ni aquest ni el de l'any passat, tampoc el del 2010 ni el del 2009, sigui un exercici ni fàcil ni indolor. No li estem dient en cap moment que existeix una fórmula màgica, que això va de bons i de dolents. Seria una simplificació absurda i seria a més a més falsa. No li estem dient això, conseller, més aviat el contrari. Nosaltres reconeixem l'enorme dificultat de fer un pressupost en temps de crisi que al mateix temps hagi de reduir el dèficit, com vostè ha fet, li ho reconec, no és fàcil per a cap govern, sigui del color que sigui.

I, per tant, escolti, cal prendre decisions difícils? Sí. Però cal que aquestes decisions difícils siguin exactament les que vostès prenen? No, conseller. I és aquí on està la nostra discrepància. No és a reconèixer la complexitat de la situació, no és en l'austeritat que des de Catalunya és obligada, no; la nostra discrepància és en com la practiquen i a qui afecta, al servei de quin projecte de país la posen, quina aposta socioeconòmica desgrana, sobre quin relat social sustenten vostès aquesta austeritat.

Creiem, modestament, que en aquests pressupostos equivoquen les prioritats del present i l'aposta pel futur; que, en lloc de cirurgia fina, amputen vostès amb el ganivet del pa; que, en lloc d'austeritat intel·ligent, opten per retallades inclements. L'impuls als sectors econòmics, absent; les reformes necessàries, inexistent. Conseller, no hi ha aposta per la reactivació econòmica; no sabem a quin nou model productiu per a l'economia catalana ens empeny el Govern. Tenien un gran instrument, l'acord estratègic: desaparegut, res en aquests pressupostos.

Política industrial, quina? Quins plans de xoc sectorials? Sense resposta. Redueixen a una tercera part les partides de suport a les empreses. I molt parlar d'emprenedors i autònoms, però fa només uns dies, i per carta, eliminen tot el suport que els donaven, sense cap alternativa a curt termini. I això no és, en cap cas, raonable.

Vostès tenien una oportunitat: la cimera anticrisi, diàleg social i polític per a la reactivació del país; no costava diners, màxim els cafès de les reunions que teníem, i també la van malbaratar, sincerament, conseller, la van malbaratar. Ens van fer la foto, però no han volgut fer els deures d'una oportunitat que tenien.

I, permeti'm, fiar-ho tot a l'ICF, als 2.000 milions que vostès posen en circulació, seria una bona política,

conseller, si els empresaris d'aquest país poguessin utilitzar-los, perquè, si vostè posa crèdit en el sistema financer en condicions més dures que el mercat, el que acaba passant és que aquests crèdits no s'utilitzen. Parlem de l'execució d'aquestes mesures de l'ICF i tindrem resposta.

Només per acabar, 7,4 per cent de caiguda en el departament d'educació. Jo crec que això ho diu tot de la poca aposta de reactivació econòmica d'aquest país.

No li estem demanant miracles, conseller, no li estem demanant impossibles, el que li estem demanant és que faci una aposta assenyada que permeti iniciar camins de sortida.

Segon tema d'aquests pressupostos, posen al límit la cohesió social quan l'han d'enfortir perquè ara perilla més que mai. Deia el president Mas que corriem el perill de tocar os. Pitjor que tocar os: estem desmantant l'esquelet dels nostres serveis públics. I això és iniciar un camí de no-retorn en la cohesió social, que també està a la base del nostre model econòmic.

Vostè no ha mencionat aquestes dades, però a Catalunya hi ha més de 194.000 famílies on tothom està a l'atur..., més de 300.000 sense cap tipus de prestació. Si això passa, com podem baixar el nombre de beneficiaris de la PIRMI de trenta mil a divuit mil? No podem baixar uns recursos que són essencials si cada cop més gent els necessita.

Si vostès eliminen la Llei de barris, cauen les polítiques d'habitatge un 50 per cent, les beques menjador, els ajuts per fill a càrrec, no podem al mateix temps reduir la darrera xarxa de protecció social. Això simplement no ens ho podem permetre.

Deslleialtat institucional, en tercer lloc, ho deia avui el president del meu grup, perquè la deslleialtat institucional va a dues bandes, i sense pagar als ajuntaments el que els deuen el que està passant és que estan desatenent les persones que també ho estan passant pitjor, que són persones catalanes, no és que estiguin alienes al Govern de Catalunya, per tant. Llei de barris; és inaudít el que està passant amb la Llei de barris, però també, i molt important, escoles bressol. Han de pagar aquests 112 milions.

I, en quart lloc, deixi'm dir-li també que aquests pressupostos que ens presenta no contenen una narrativa assumible del repartiment de l'esforç i dels sacrificis que jo li deia al principi. És cert, i li ho reconeixem, que rectifiquen la barbaritat del 2011, la doble retallada on es retallava indiscriminadament la despesa i a més a més es retallaven els ingressos, però aquesta rectificació no és suficient, no ho és en termes de recursos i tampoc ho és en termes de sensibilitat social.

La rectificació d'ingressos no ha anat en la bona direcció, ja que són mesures regressives i poc justificables. Pujada del 12 per cent en la T-10, ho deia el meu company Roberto Labandera avui, en la sessió de control, la targeta més utilitzada, i què tenim com a contrapartida? Menys autobusos, menys ferrocarrils, menys metros. Copagament, tan negat pel president Mas com improvisat ara: paga qui més malalt està i qui menys recursos té, però, això sí, al mateix temps li estem

augmentant les llistes d'espera per ser atès. Quin sentit de justícia bàsica hi ha darrere d'aquestes mesures, conseller, perquè nosaltres no el sabem veure?

I el mateix en altres temes, com la taxa turística, feta sense cap tipus de consens ni de diàleg amb el sector, improvisada, sense sensibilitat territorial, sense concretar a quin objecte es destina.

I, per tant, i en definitiva, conseller, creiem que són uns pressupostos, els que avui ens presenta el Govern de Catalunya, que no s'adeqüen a la manera que nosaltres entenem assenyada de governar Catalunya en aquests moments, que són difícils. I això es fa més evident, si ho volen, en el que jo a vegades anomeno «retalls ideològics»: reducció dels serveis de salut concertats, 0,89 per cent; reducció de l'ICS, superior al 2 per cent. Què estem fent? Hem de tornar a confrontar el sistema públic, conseller? L'esclatxa que tant ens va costar tancar ara l'hem de tornar a obrir, conseller Ruiz?

O els poso un altre exemple, menys important si ho volen, però que ho demostra igual: nou model d'oficina judicial, objectiu estratègic de Justícia. Llegeixo literalment, consellera: «Organitzar un mínim de deu reunions per propiciar la implantació de la nova Oficina Judicial.» Això és tot l'objectiu que posa en els seus pressupostos. Escoltin..., d'acord, no hi ha diners, però és que el problema és que tampoc hi ha idees, tampoc hi ha creativitat i ganes de fer coses diferents, coses noves, coses útils.

Nosaltres hem defensat i hem argumentat que hi ha una altra manera de fer les coses. Que no ens resignem davant d'aquest argument recurrent que vostès utilitzen tota l'estona, que avui el conseller ha utilitzat un cop més, aquest argument recurrent de la inevitabilitat, que fan el que fan, perquè no es pot fer res més, perquè no es pot fer diferent.

Deixi'm dir-los: principi de realisme, sí; principi de determinisme, no. Hi ha alternativa. Hi ha una altra manera de prioritzar, d'ajustar. Hi ha una altra manera de fer aquest pressupost, que és difícil. Jo ja els ho he dit al principi: no hi ha una alternativa entre un pressupost fantàstic i un de terrible, entre un pressupost de sacrificis i un d'indolor. Dir això seria enganyar els ciutadans, faltar a la veritat. Evidentment que no és això, però sí que hi ha solucions diferents per tal que en lloc d'un pressupost de renúncia i de resignació poguéssim tenir un pressupost d'aposta per la reconstrucció i que generi confiança en el conjunt de la nostra nació, que generi confiança en el conjunt, a tots els ciutadans de Catalunya.

Quina és la nostra proposta? Primera, fer un pressupost que es concentri en les reformes i no en les retallades.

Segona: un pressupost que generi la mínima confiança en el futur; per tant, donant valor al que tenim en el present. Que si fa pagar més no sigui per tenir menys. Li poso un exemple, conseller, un exemple que serviria per eliminar l'euro per recepta i aquesta apujada tan desproporcionada en el transport públic: posin en marxa una reforma que està pendent i que fins i tot està pactada per l'anterior Govern, que és la reforma de les mútues de malalties laborals. Avui la sanitat pública

carrega el gruix del cost de malalties professionals que les mútues no reconeixen per falta d'informació. Però crec que una reforma justa seria fer pagar a qui li toca pagar. I això ho tenen vostès –conseller Ruiz, busqui-ho–, ho tenen vostès en un calaix com es pot fer, perquè això ja està escrit, parlat, pactat. I com podrien arribar a estalviar fins a 500 milions d'euros. Molt més del que costen aquestes mesures. Ningú els està dient, conseller Ruiz, conseller Mas-Colell, que ho facin de cop; ningú els està dient això. Però, iniciem aquest camí de reformes justes en lloc de seguir amb les retallades injustes? Estan vostès disposats a iniciar aquest camí?

Tercera proposta: pagar el que els deu als ajuntaments. Jo li ho deia abans: el tema de les escoles bressol, la inversió social més important que podem fer. Aquest pagament s'ha de fer als ajuntaments, sí o sí.

Quarta: un pressupost que faci una aposta per la reactivació. Necessitem una barca amb motors i amb una mica de gasolina, encara que sigui poca, però no necessitem una barca a vela que vagi allà on bufi el vent. Hem de tenir mesures de xoc per a l'ocupabilitat de les persones. I això vol dir més formació o actuacions directes com els plans locals d'ocupació, que han funcionat. I també necessitem donar oxigen a les nostres petites i mitjanes empreses; per exemple, creant un fons públicoprivat d'innovació i recerca i de transferència tecnològica, que permeti convertir la recerca... –que jo sé que vostè fa una aposta important per la recerca, conseller–, però també l'hem de convertir en valor econòmic que serveixi a les nostres empreses.

Vostè va fer unes declaracions en les quals deia que ara que el sector públic es retira és l'oportunitat per al sector privat. Jo crec que no, que ens equivoquem amb aquest enfocament. No és o un o l'altre, donant-se l'esquena; són un i altre mirant-se als ulls i col·laborant. I aquí tenim camí per recórrer, conseller.

Cinquena: un pressupost que dediqui més recursos a preservar la cohesió social. Perquè, simplement, no ens podem permetre una Catalunya fracturada, no ens la podem permetre, no podem sortir d'aquesta crisi a dues velocitats. Li hem ofert mil vegades un acord per la sostenibilitat del sistema sanitari. Avui, mil i una vegades.

I el pacte per la inclusió social i contra la pobresa ara és fum, el fem realitat? Perquè es pot fer realitat. O altres mesures com crear un partenariat entre sector públic, tercer sector social i sector privat per promoure actuacions específiques amb programes socials innovadors. Assegurem el peix, sí, però assegurem també la canya de pescar.

I això que li proposem no només és desitjable, sinó que, a més a més, és possible. És una proposta responsable, que s'allunya d'aquella demagògia opositora –una vella coneguda en aquesta cambra, ho recordaran tots vostès– que volia gastar més en totes les partides i ingressar menys en totes les partides.

Les cinc línies aquestes que li he mencionat, de propostes, es poden implementar. Com?, em preguntaria vostè. En primer lloc, ho he explicat, fent refor-

mes, com aquesta de la qual li hem posat un exemple. En segon lloc, reorganitzant recursos per fer front a aquests objectius; la cirurgia fina de què jo parlava al principi. I, en tercer lloc, també –també–, explorant selectivament nous ingressos, i poder fer-ho amb criteris de justícia. Volem austeritat, sí, però amb equitat, també.

Es pot explorar la fiscalitat verda. Impost al benefici de les nuclears? La Merkel l'ha implantat a Alemanya. I, per tant, aquest impost aquí a Catalunya –el tenen altres comunitats autònomes– és possible. Hi ha recorregut en la lluita contra el frau i en l'economia submergida. Això també són més recursos. O un impost per a les grans fortunes.

Vostès poden utilitzar la capacitat normativa que tenen perquè l'impost de patrimoni tingui conseqüències redistributives més significatives, i recuperar trams de l'impost de successions, tal com estava ara fa un any. Hi ha, conseller, cregui'm, una alternativa més justa i més eficient, tant en termes econòmics com en termes socials. I la proposta que li hem formulat és viable, és responsable i és adequada als temps greus que vivim. Diu: «Tenim uns objectius, posem l'austeritat al seu servei.» No al revés: «Hem de fer austeritat i ens enduem per endavant el país.

Aquesta proposta que li hem plantejat no diu «volem més de tot», no diu no a totes les decisions difícils, l'únic que diu és sí a fer un esforç extra per tenir més del que és essencial i renunciable i necessari per al futur.

Aquest seria un altre pressupost possible en el mateix context de dificultats. Un pressupost amb horitzó, però també de comprensió amb les vulnerabilitats del present; un pressupost realista, és clar que sí, però no catastrofista amb el conjunt del nostre país; que confronta aquest determinisme de dir que les coses són així i punt, que no hi ha res més, que no hi ha alternativa.

Deixi'm acabar ja, presidenta, parlant de política. Bé, de política no, perquè de política, que és el que afecta les persones, és el que acabem de fer ara. Però sí deixi'm parlar més concretament de política de pactes.

Jo crec que, com sovint passa en general a la vida, el temps serveix per a temperar i a més a més ajuda a destriar el que és accessori del que és essencial. I avui som exactament on érem, tot i que el temps ha ajudat a veure-ho més clar que abans. La veritat, ara i abans, és que vostès han fet una tria, han fet una elecció i s'han decidit a tirar endavant aquest país amb el Partit Popular. És una tria legítima, només faltaria, però és una elecció, és la seva elecció. És, si m'ho permeten, el seu dret a decidir. No és una obligació. I encara menys, no és una obligació imposada, fruit d'aquella irresponsabilitat que ens imputaven de dir que no els volíem ajudar. Vostès deien: «Ens empenyen al pacte amb el PP.» I això, ni era veritat abans, ni ho és ara. Els socialistes, però també altres grups d'aquesta cambra, s'han posat a la seva disposició. Perquè volem ajudar Convergència i Unió? Doncs, deixi'm dir-li-ho així de clar i així abruptament, no, però sí perquè entenem que en aquests moments d'emergència nacional s'han de deixar moltes coses a banda i ajudar el país.

Perquè, escolti, si no és ara, quan serà? I això –que ha estat així, des del primer dia, aquesta predisposició d'ajuda per al país, per la situació econòmica–, és claríssim, hi insisteixo, des del primer dia, perquè vostès estan asseguts a les bancades del Govern, els ho recordo, per l'abstenció del Grup Socialista a la investidura del president Mas.

Posar-nos a disposició del Govern és una obligació en aquests moments. I així ho entenem, i, a més a més, així crec que ho reclamen també molts ciutadans. Així ho hem fet; així el nostre primer secretari del Partit Socialista ha ofert al president Mas un pacte estable i sincer, sabent com ho sabem que l'entesa entre el partit del Govern i el principal partit de l'oposició és sempre necessària, però que ara i en aquests moments ho és més que mai.

I jo li dic honestament, conseller, que nosaltres ni tanquem ni tancarem mai la porta a aquest pacte; mai, justament perquè és necessari. Ara bé, parlar no vol dir obeir, no vol dir aplaudir, vol dir negociar i cedir. Tots, uns i altres. Vol dir acceptar que les raons no són exclusives i tampoc les solucions són exclusives.

En aquests pressupostos, nosaltres els hem presentat cinc línies de millora, de rectificació, però sembla que vostès no les han volgut acordar. Sembla que no volen el pacte. Vostès, ens diuen –ens ho diuen aquí al faristol i ens ho diuen des de fora els micròfons–, literalment, que «per responsabilitat amb el Govern a aquests pressupostos vostès s'hi han de sumar».

Nosaltres anem més enllà, conseller, i diem: «Per responsabilitat amb el país, aquests pressupostos els volem acordar.» Acordar, que no és el mateix. Però, tot i aquestes ofertes d'ajuda, vostès només han volgut l'ajuda del Partit Popular. Han triat uns socis diferents, fent gala d'una geometria variable que, sincerament, de variable en té molt poc, perquè ja em diran vostès quina variació existeix en fer sempre exactament el mateix. I, tot i que el pacte amb el PP –jo li ho he dit abans i hi insisteixo ara– és absolutament legítim, comprensible fins i tot, perquè pacten amb qui tenen més afinitats, és també un vell conegut d'aquest país. Perquè nosaltres fa molt de temps que coneixem la Convergència i Unió que fa simultàniament de Simon Bolívar català i de Von Bismarck espanyol. Aquesta Convergència i Unió la coneixem de fa temps i avui el que han fet és reeditar el clàssic, en versió crisi. Diuen que la independència és viable econòmicament i al mateix temps volen «hisparbons».

Vostè sap, conseller, que va tenir el meu suport personal explícit quan vostè va fer l'article al *New York Times* que feia pedagogia a favor del nostre autogovern i de l'Espanya plural de les autonomies. Però també, com això, sap també que és una contradicció que vostè alerti contra la recentralització al mateix temps que està pactant amb el partit que la practica. És una contradicció que posin el pacte fiscal en la línia del concert econòmic com a projecte estrella d'aquesta legislatura, i votin sí, a Madrid, al decret que augmenta com mai en una atacada el dèficit fiscal de Catalunya. O és que ens haurem d'acabar pensant que aquesta estrella del pacte fiscal la posen vostès tan lluny, tant, perquè estiguem tota l'estona mirant cap a dalt i així

no veiem el que passa al nostre costat? Perquè, sincerament, comencem a sospitar-ho de debò.

Vostè en el seu article alertava contra el retrocés nacional, són les seves paraules –alertava contra el retrocés nacional. El que no entenem és perquè vostè tria, avui, pactar amb qui a més a més d'això vol el retrocés social. I jo ja li ho he dit i, si ho vol, li ho repetiré les vegades que faci falta, que, en un pacte de responsabilitat amb la situació del país, hi estarem; però, en un pacte del retrocés nacional i social, no hi podem estar, no hi volem estar. Responsabilitat, conseller, tota; consciència de la dificultat, tota; però també vehemència contra qui vol aprofitar aquesta crisi per descentralitzar i per desmantellar els drets socials que tant i tant han costat d'aconseguir en aquest país.

Tot i la contradicció en les paraules, vostès van assolint, per la via dels fets, la consolidació d'altres partits de dretes a Catalunya. I, escolti'm, és la seva elecció, és lliure i és conscient. Nosaltres seguim disposats..., conseller, cridi'ns –cridi'ns– i vindrem. No estem disposats a resignar-nos davant d'un model social que no és el nostre, amb crisi o sense crisi; però sí que estem disposats a responsabilitzar-nos de la gestió de les conseqüències que té la crisi sobre les persones del nostre país.

Si vostès ens necessiten de debò i estan disposats a acordar, a rectificar, allà estarem, perquè, com hem fet abans i estem disposats a fer sempre, per damunt de tot, el que no farem és deixar Catalunya a l'estacada, ni els drets de les persones, ni el reconeixement del nostre autogovern. Això tingui-ho ben clar, conseller; consellers, tingui-ho tots ben clar que està i estarà sempre per damunt de tot.

Moltes gràcies, presidenta, conseller.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyora Martínez-Sampere, ho ha dit tot, ho ha criticat tot, em sembla que no ha trobat res bo: el tiquet moderador té un problema, la taxa turística té un altre problema... Normalment, el que agrada a un, no agrada a l'altre, però, a vostè, no li agrada res. Això és típic de..., ja sé que no ens posarem d'acord sobre això, però això és típic del qui ja ha decidit que, simplement, no li interessa el contingut del tema. Vostès... –vostè pensarà malament, però jo li dic el que jo opino–, vostès han decidit ser oposició. Entenc la lògica. Jo sóc dels que veig quan A porta a B i veig la lògica. Vostès han decidit fer oposició. Són un partit seriós. Ara, ara, han decidit fer oposició. Doncs, miri..., i, llavors, fan el que és típic, que és una perdigonada a tot per poder anar citant, després, «jo vaig dir això», «jo vaig dir allò altre», en fi...

Entrem en punts en concret. Primer, és veritat, no he parlat d'Europa. Em feia angúnia que, si em posava a parlar massa d'Europa, llavors, vostè em diria que

feia volar coloms, perquè no parlava del tema principal... –vostè o un altre, eh?–, perquè no era el tema principal d'aquí. Però, sobre Europa, ara tampoc no en parlaré, però li diré que sobre Europa estarem d'acord. Jo, efectivament, crec que..., jo ni sóc keynesià ni sóc no keynesià, però crec que a Europa li convindria, en aquests moments, una política d'estímul, i li convindria una política d'estímul vigorosa. I això no està, en absolut, en contradicció amb el fet que, faci el que faci Europa, la política d'estímul nosaltres, a la petita casa nostra i en la situació d'endeutament que té, no ens la podem permetre. No veig on hi ha la contradicció..., però, clar..., ja li ho dic, en això, en el diagnòstic sobre Europa, crec que no tindríem desacords.

Vostè m'ha dit que jo no els he explicat perquè estem aquí. Bé. Estem aquí, en part, per la crisi. Ja he parlat de la crisi. Però, miri, jo..., excepte per al que li pot tocar indirectament quan he criticat el comportament del Govern de l'Estat pel que fa a l'addicional tercera, excepte per això, si és que això li toca –excepte per això–, no he fet en la primera intervenció ni una crítica al període anterior, ni una, eh? Però, ja que vostè m'ho pregunta i ja que vostè, evidentment..., ja que vostè m'ho pregunta, ara, ja n'haig de fer, perquè, part de la raó –part de la raó– per la qual estem aquí, és el Govern anterior. No té ni cap ni peus que la despesa que es va fer a l'any 2010, la despesa liquidada, la despesa definitiva, fos la pressupostada, la qual ja era considerable. Tot l'ajust que va començar al maig del 2010 i que va ser un ajust seriós, jo no li ho diré, tot aquell ajust va eliminar la sobre despesa que ja es donava per descomptat. Perquè així és com anaven les coses: cada any es gastava més; un excés de despesa ja planificat, així és com és la vida. I tot aquell ajust, tot el patiment del 2010, només va servir per evitar que aquell any, el 2010, es gastés més del pressupostat. El nivell de despesa de l'any 2010 és una llosa molt considerable sobre la situació que tenim ara i ja deixem el 2009 de banda.

Vostè em parla de gestió... –em parla de gestió–, però, escolti, vostès són els del 4.2, no?, no el 2.4, que havia de ser al 2009, no, 4.2, al revés, eh?, 4.2. Escolti, apliqui's la..., no sé quines lliçons pot donar de gestió.

Confesso –ho confesso– que no conec el tema de les mútues. Després, li ho preguntaré al conseller. Però sí que em pregunto que, si ho té el calaix, em pregunto per què ho té al calaix?, qui ho va deixar al calaix? I si aquesta és una mesura tan espectacular, per què no la van fer vostès, que eren tan bons gestors? No? (*Veus de fons.*) En fi, m'ho explica o ho explica al conseller Boi perquè no van fer-ho..., potser és que hi havia problemes per fer-ho.

Parla de la narrativa emocional. Bé. Potser l'estil que he adoptat per presentar els pressupostos no era particularment emocional. Però, escolti, a mi em fa el mateix patiment que li pugui fer a vostè que tinguem la situació d'atur que tenim a Catalunya, i jo no he estat associat... Vostè tampoc massa, ja..., ja ho sé –ja ho sé–, però, formalment, sí, eh? Jo no he estat associat amb un govern que ha governat molts anys, i caldrà preguntar-se per què el Govern de l'Estat anterior no va ser més efectiu en la solució de l'atur, va tancar els

ulls, va fer veure que el problema no existia durant un temps, etcètera. Però li asseguro que pateixo tant com vostè.

Respecte al model de país, vostè ha dit si austeritat per sempre o no austeritat per sempre. Miri, jo vull un país..., a mi m'agradaria i crec que podria parlar en general per al Govern que volem un país amb plena ocupació. Això no està a les nostres mans aconseguir-ho, podem posar un pedaç aquí, un pedaç allí, però l'horitzó ha de ser... No podem mai estar satisfets amb l'estat del país, sinó és un país amb plena ocupació.

En segon lloc, no vull una administració austera o no austera; vull una administració eficient, que funcioni bé, que ajudi el sector privat que ajudi les responsabilitats pròpies de l'estat del benestar.

I, en tercer lloc, vull un país d'alta productivitat, eh?, un país «permeat» per coneixement, un país on les universitats siguin importants, on els centres de recerca siguin importants, on la innovació sigui important, on exportem i exportem molt béns amb un contingut alt de coneixement. Tot això és en l'àmbit econòmic, evidentment. Hauria d'afegir que, a més, vull un país que sigui un país; és a dir, un país que sigui Catalunya. Però, deixem això de banda, això sé que vostè ho comparteixen. Aquest és el meu model de país, ni austeritat ni no.

En aquests moments, estem fent l'esforç que s'ha de fer –que s'ha de fer– i que vostè sap que és indispensable fer, encara que ha triat l'oposició i fa el que s'ha de fer; però vostè sap que aquest és l'esforç que s'ha de fer, perquè, quan hi hagi la represa, puguem reprendre amb força i, mentrestant, es fan coses.

No menystingui el que està fent l'ICF. És significatiu. Va començar, tot just a l'agost o el setembre i ha col·locat el 35 per cent de les seves línies i ho continuarà fent, i no són condicions per sobre del mercat. El que també és veritat –el que també és veritat– és que no ens podem permetre que l'ICF ens el posin al 7,95, cosa que ha anat d'un *tris* aquest any, atesa l'estructura dels balanços de l'ICF; una estructura que remet al passat, no en fem sang, però remet al passat. No ens ho podem permetre, perquè, per definició, una institució financera en el 7,95 voldria dir que el que és part de l'operativa normal d'una institució financera, que és tindre diners prestats, tot això sumaria en l'endeutament oficial de la Generalitat, i, de sobte, tindríem 3.000 o 4.000 milions més de deute. És a dir, si l'ICF entrés al 7,95, bàsicament, hauríem de reduir la seva activitat. Per tant, ha de tindre una activitat compatible, però no està, ni molt menys, per sobre del mercat.

També li podria dir que hem seguit una política de mantenir la continuïtat... –i en aquests pressupostos hi són–, de mantenir la continuïtat de totes les polítiques d'innovació, de recerca, d'universitats, perquè creiem que això és central en la qualitat del país i en la represa econòmica, i la formació professional, com li he dit, és una aspecte central del que volem aconseguir.

A veure..., perdó, és que vaig a diferents punts, perquè era una mica dispers, em sembla, eh?

El retard del 10 d'octubre. La perdigonada incloïa, fins i tot, el retard del 10 d'octubre. És que, realment, em fa, fins i tot, angúnia contestar-la aquesta, però vostè ja sap quina és la resposta canònica a la pregunta canònica: *mai* s'ha presentat abans del 10 d'octubre. Vostè sap perfectament que *mai* s'ha presentat abans del 10 d'octubre. O sigui que torni a preguntar-m'ho i li tornaré a donar la mateixa resposta, perquè es veu que no decauen aquests temes.

I el de l'impost de successions..., deixi'm dir-li una cosa, escolti, si és seriosa sobre l'impost de successions, proposi que es restauri l'impost de successions no com era fa un any, sinó com era abans que vostès comencessin a desmantellar-lo. Perquè això és seriós, allò altre no és seriós. (*Veus de fons.*)

No li parlaré de la liquidació de l'any 2011, perquè no la tinc; en parlaré amb cura quan la tingui.

Pel que fa als ajuntaments, escolti, la nostra sensibilitat cap als ajuntaments és extrema. Si no paguem més ràpid als ajuntaments, als quals hàgim de pagar, és estrictament per problemes de tresoreria. Ara, si vostè em diu que hem de pagar els ajuntaments amb prioritat sobre les nòmines, doncs, li diré que no, eh?, li diré que no. Però, si m'ho diu, l'escoltaré, i li diré que no. Quan hi han problemes de liquiditat, hi ha problemes de liquiditat. Al final, acaba sent la vella dita: d'on no n'hi ha no en raja. I el que estem fent és procurant que en ragi més, és a dir, no només que hi hagi un dipòsit d'aigua, sinó que la conducció del dipòsit d'aigua permeti fer els pagaments en el seu moment.

En termes de liquiditats i tresoreria, tots estem patint aquest fenomen europeu, sobretot del tancament de mercats. En situacions normalitzades de crèdits, el tema del pagament a proveïdors –i ara els ajuntaments són com proveïdors– és un problema estrictament de distribució de qui paga els interessos, de si els interessos els paga un mes el proveïdor o l'ajuntament i tres mesos la Generalitat, o el que sigui, però és un problema estrictament d'aquest tipus. Quan tenim una situació com l'actual, les situacions esdevenen extremadament més delicades. I sí, tots els components, tots els que els devem diners, tots voldrien ser els primers a rebre els recursos i tots tenen capacitat de parlar amb grups polítics, amb parlamentaris, etcètera, i tot s'escarrassen, i si un s'escarrassa l'altre s'ha d'escarrassar també.

Però, miri, governar vol dir que hem de fer les llistes i hem d'afinar molt les llistes i hem de jutjar molt fi per, al final, determinar o procedir d'una manera que uniformitzi el més possible el patiment degut als retards en pagaments i que, com ha dit el president abans, el reparteixi. I aquesta és una tasca que hem de fer, que és responsabilitat nostra i que acceptem el cost que vulgui que representi, com entenc que vostè no el vulgui compartir.

No sé quina cosa m'ha dit sobre el relat i sobre si no és un relat de la recuperació del país. Escolti, no em vingui amb aquestes. Si algú té un relat de país potent és Convergència i Unió, eh? (*Remor de veus.*) Sí, no em vingui amb històries que no tenim relat sobre la recuperació del país. Tenim tant relat de la recuperació del

país que sabem que el país ha passat moltes vegades per situacions dures, per situacions difícils i que el que toca és encarar-les de cara, no enganyar-se a si mateix, no negar que hi han crisis quan n'hi han –quan n'hi han–, i saber, per exemple, contraure la despesa quan toca i no deixar-ho per al proper Govern, etcètera. O sigui, no pateixi que el país i només el país el tenim al cap.

Situació, proposta... Bé, jo crec que poc o molt ja li he dit tot el que podia dir. En fi, només una qüestió purament de rigor. Li demano un favor: que pensi, des d'un punt de vista, diguem-ne, de rigor intel·lectual, per què pensa que hi ha una contradicció entre, per una banda, creure que Catalunya com a país independent seria econòmicament perfectament viable... Jo crec que això és que no necessita demostració; Eslovàquia és viable. Això per una banda. I, per l'altra, pensar que, si no és independent i si està dintre d'una institució dita Regne d'Espanya, llavors ha de reclamar tots els béns públics que li corresponguin com a membre d'aquesta institució que es diu Regne d'Espanya, de la qual potser és part voluntàriament, o no voluntàriament, però és part. I, per tant, tenim dret a l'aval del Regne d'Espanya per al nostre deute. I, si no, escolti, que ens expulsin.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, jo no sé si és que vostè no m'ha escoltat del tot; segurament deu ser que jo no m'acabo d'explicar bé. Perquè, deixi'm dir-li-ho, per començar, nosaltres no hem triat estar a l'oposició; això ho han triat els ciutadans de Catalunya. I, per tant, no tornem a fer els judicis que ja han fet les urnes. El que sí que hem triat és quin tipus d'oposició volem fer. I el discurs que li hem fet avui és dir: «Tenim un relat de país, sí, diferent, i, per tant, no ens agraden aquests pressupostos que vostès presenten.» I li hem explicat per què. No era una crítica a tot; no tinguin vostès la pell tan fina.

I hem presentat una alternativa, un altre equilibri, que no deia no a tot ni més de tot; era un equilibri assenyat, possible i viable, tal com li hem demostrat. I, per tant, no digui que li hem presentat un discurs catastrofista i de negació absoluta, perquè això simplement no és cert. Potser és perquè vol que respongui al guió preestablert que vostè tenia, és a dir: «Em donarà suport el PP i vull que tots els altres s'hi posin radicalment en contra.» Això era el seu guió, però no em digui que jo he fet un discurs que respon a això, perquè això, simplement, com demostra el diari de sessions i tothom que ens ha escoltat, no és així.

Segona qüestió, conseller. Diu: «Jo no he criticat la gestió de l'anterior Govern.» Home, si us plau, jo crec que aquesta afirmació fa fins i tot riure, perquè crec que la cantarella que hem sentit des del dia 1 és aquesta. Si el molt honorable president de la Generalitat fa pocs mesos –debat de política general– parlava del cràter

del tripartit! Que jo sempre deia de broma: «Cràter en aquest país hi ha el de sincrotró, que vostès van deixar pendent i nosaltres vam acabar de fer.» Per tant, escolti, no digui que no critica (*remor de veus*) la gestió del tripartit, perquè ho fan constantment.

Però sap què passa, conseller? Que vostès són el Govern. No em pot dir que jo no li demani explicacions al Govern de Catalunya; és el Govern a qui li demanem explicacions. I, per tant, independentment del que va passar abans, li estem demanant explicacions sobre la seva gestió. I jo crec que no només nosaltres li podem preguntar això; tenim l'obligació de preguntar-li això, i vostè també té l'obligació de respondre a això.

En tercer lloc, conseller, deia que no és incompatible això dels «hispanos» amb la independència. No, escolti'm, si els «hispanos», quan vostè els va proposar, nosaltres els vam recolzar; si aquest no és el problema. Jo només dic que si vostè, no ho sé, a la seva parella li diu el mateix dia que es vol divorciar d'ella i que l'estima profundament, doncs, és una esquizofrènia que ningú l'acaba d'entendre. És només el que li intentàvem dir nosaltres. (*Remor de veus.*) No, miri...

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats...

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

I, per tant, i deixi'm ja acabar, jo vull que li torni a quedar clar, per si abans potser no ens hem sabut explicar, que nosaltres en cap moment –en cap moment– li hem parlat d'elegir entre una situació que és idíl·lica i una provocada per vostès que és catastròfica. Això no ho hem fet mai, conseller, i no ho farem mai, per un sentit de la responsabilitat. Nosaltres no li hem dit que aquí s'havia de triar entre el que és bo i el que és dolent. Li hem dit una cosa que és molt més realista, i jo crec que, a més, és molt més assenyada. Li hem dit: «Entre el que és difícil podem triar el que és menys perjudicial i intenta respondre a uns objectius per al futur d'aquest país i per no deixar persones vulnerables que ho estan passant malament enrere? Podem fer això?» El que hem fet és proposar-li cinc temes concrets per començar a treballar, no li hem donat un xec en blanc, li hem proposat escriure conjuntament la llibreta. I això és el que vostè no ha volgut.

Nosaltres no hem posat propostes per sumar-nos a aquests pressupostos, sinó per acordar-los. Perquè podem entendre moltes coses, podem entendre molts ajustos, però hi han eleccions a fer. Entre recuperar successions –escolti, tot, la totalitat de l'impost, si vol, ens sumem a aquesta proposta– o tancar quiròfans, què és millor? Doncs, millor no tancar quiròfans. Entre fer la reforma que li hem explicat, i que n'hi ha moltes altres de pendants, o no permetre més pobresa a Catalunya, què és millor? No permetre més pobresa a Catalunya. Nosaltres estem parlant d'aquestes eleccions, d'aquests altres equilibris.

El que em dona la sensació, conseller, és que vostès no ho volen acordar, perquè no volen evidenciar que aquí hi ha una altra manera de fer les coses, que molts ajun-

taments ho estan fent. Vagi-se'n, per exemple, a Santa Coloma; estan fent pressupostos difícils, d'austeritat, però que no traspassen línies vermelles, perquè no fan cap favor col·lectiu al nostre país.

Jo, sincerament li ho dic, en nom del meu grup, del Grup Socialista, crec que un acord era necessari, perquè els temps són difícils. Li ho he dit abans: si no és ara, quan, conseller? Però vostès sembla que no ho vulguin acordar, perquè ja han triat amb qui fer aquest viatge difícil que té en el present Catalunya. Si és una estratègia de retrocés, en les seves paraules, nacional i social, conseller, ens tindrà no només fent d'oposició, sinó fent d'oposició vehement, perquè creiem sincerament que hi ha una altra manera millor de servir els interessos de tots els catalans i totes les catalanes. Crec que és la nostra obligació posar sobre la taula aquesta manera i també és la nostra obligació intentar convèncer-los a vostès per treballar conjuntament. Si no ho volen fer, és el seu dret a decidir, i a més a més és l'obligació del Govern decidir el que vol.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Bé, la primera reacció és obligada: si hi ha una manera millor, doncs, l'haurien pogut practicar, no?, perquè vostès han estat governant fa poc.

Després, què més? Molt ràpidament. És veritat que el sincrotró el van acabar vostès, i, quan fem tota la història de tot plegat, farem el balanç entre les coses que vam poder deixar i les que han deixat vostès. Segur que entre les que han deixat vostès n'hi ha de bones i segur que n'hi ha que més hauria valgut que no haguessin començat. Segurament és massa d'hora per fer el balanç i estem massa a dintre del panorama, però algun dia haurem de fer aquest balanç.

I jo no tinc gaire més a afegir, però se m'acut una observació sobre matrimonis, ja que mencionava el matrimoni. No és molt rellevant, però em sembla que una de les bones condicions perquè un matrimoni funcioni és que cada una de les parts pugui funcionar amb independència, i és la base que cada una pot funcionar amb independència, i tots ho saben, que un bon matrimoni funciona. *(Rialles.)*

La presidenta

La senyora Martínez-Sampere, no? *(Pausa.)* D'acord.

Per posicionar-se sobre la segona esmena a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas-Colell, senyora consellera, senyors consellers, diputats i dipu-

tades... Perdoni, senyor Mas-Colell, però jo potser la primera..., només de començar el pertorbaré una mica, més que res perquè ho ha dit anteriorment, perquè vostè ha dit, amb relació a la data de presentació dels pressupostos, que es mantenen les incerteses amb relació als ingressos i que aquesta era una de les causes per les quals no es van presentar a finals d'octubre. És veritat, sempre s'han presentat a finals d'octubre, i no a primers d'octubre. Però, si les incerteses són les mateixes que hi havia a l'octubre, per què no ho varen presentar quan tocava?

Permeti'm, jo em penso que sé la resposta, no sé si vostè la compartirà, no? Jo crec que l'única justificació del retard és que el Govern de Convergència no volia que abans de les eleccions generals, del 20 de novembre, la ciutadania fos sabedora que pretenien fer una segona retallada. Però tan clar..., no passa res que ho reconeguim; aquesta és la realitat. Home, jo crec que el senyor Duran i Lleida en campanya electoral ho va declarar molt clarament: va dir que si expliqués tot el que pensava no el votaria ningú. Home, jo crec que és una declaració de principis, és veritat, poc democràtics, però que, evidentment, ho va dir, no?

Miri, la realitat és aquesta, i, si em permet, li explicaré una mica quina és la visió que en tenim nosaltres, sobre la situació actual que pateix el país, no? Ja sabem que la crisi a Espanya i a Catalunya ha set molt més dura, molt més crua, molt més ràpida, sobretot en la capacitat de crear o de destruir llocs de treball, no?, i que hi ha unes grans diferències amb les economies europees amb PIB similars. Però fins i tot semblava que el 2010, els primers mesos, hauria tocat fons i s'hauria acabat la destrucció de llocs de treball. Però no és així: aquest any, el 2011, hem tornat a perdre seixanta mil llocs a Catalunya els tres primers trimestres, conseqüència, des del nostre punt de vista, de les seves polítiques de retallades. Tots els indicadors –amb alguna excepció, com el turisme– ara són pitjors que fa sis mesos i que fa un any –després li'n tornaré a parlar–, fins i tot les exportacions han deixat de créixer. Aquesta era la gran esperança –se'n recorda, senyor Mas-Colell?– del seu Govern per redreçar l'economia, mentre aplicaven retallades històriques a la despesa pública, sense voler reconèixer que això només feia que aprofundir en la crisi. A hores d'ara encara no ho vol reconèixer.

Jo li pregunto: a quina xifra d'aturats hem d'arribar per què s'adonin de la inutilitat de les seves receptes d'austeritat? Quants milers de famílies sense cap cobertura de prestacions, abocades a la pobresa, necessiten per adonar-se'n, senyor Mas-Colell? Què més volen que facin els treballadors públics per protestar? Potser esperen que el senyor Keynes ressusciti i els torni a explicar allò que no havien d'haver oblidat mai quan ho van estudiar als llibres de text, i segur que vostè ho va estudiar, no? Que no veuen que allà on s'han imposat les mesures d'austeritat –i aquí en som els camps– les coses han anat a pitjor? Que no veuen que una reforma laboral que abarateix l'acomiadament no serveix per crear ocupació, ni estable, ni tan sols precària? Que no han vist els indicadors de confiança en l'economia de les empreses, que tornen a estar en caiguda lliure? On s'ha quedat la promesa de reduir al 50 per cent l'atur en una legislatura? Però si no són ca-

paços ni de vendre els edificis de la Generalitat a inversors solvents! Ha passat un any i anem a pitjor, i aquest any encara serà pitjor, i això repercutirà sobre el 2013. Sincerament, el meu grup parlamentari no està pel com pitjor, millor, però tenim una profunda desesperança en la seva capacitat de solucionar la crisi.

Però, a banda de retallar i desmotivar els treballadors públics, què més estan fent per reactivar l'economia? Si ni són capaços de col·locar els diners que tenen per deixar a les empreses! Que no veuen que el seu model de préstecs amb la banca tradicional com a intermediària s'està estavellant, com ja va passar amb l'ICO? És increïble que, amb la mancança de finançament de les empreses, l'ICF només hagi pogut prestar un 35 per cent del que tenia previst! Com és possible, per exemple, que d'una línia de 200 milions d'euros per a innovació només se n'hagin prestat 12; de 200, 12. Com volem créixer i canviar el model productiu amb aquest desastre? Ningú se'n responsabilitza? Vostè tampoc, senyor Mas-Colell? Fins i tot la barra lliure de crèdits del Banc Central de les darreres setmanes no està servint per a res, ja que els bancs demanen préstecs a l'1 per cent per comprar deute sobirà al 3, al 4 o al 5 per cent i fer negoci sense risc i sense cap intenció d'ajudar les empreses. Que no veuen que aquestes polítiques no ens porten a res?

I què estan fent per canviar el model productiu? Home, donar suport al Partit Popular en la recuperació de la deducció per la «vivenda» –potser aquesta deu ser alguna de les raons–; no pagar els proveïdors; tancar algunes oficines comercials a l'estranger per satisfer el Partit Popular; reduir les inversions públiques un 50 per cent en dos anys; reduir la despesa en educació obligatòria, en universitats i en recerca i desenvolupament; deixar de finançar les escoles bressol perquè les mares es tornin a quedar a casa i no puguin continuar la seva carrera professional. Promocionant els minijocs i els sous baixos creuen que es farà un salt en productivitat i competitivitat? O potser pensen que hem de competir com els xinesos, cobrant dos euros per hora treballada? A Europa, les polítiques de la dreta ens estan portant a la catàstrofe i vostès s'hi posen al davant, i els demanem que reaccionin.

Ni tan sols volen escoltar el que ja una veu creixent d'economistes reputats i organismes internacionals clama. Com s'entén, doncs, senyor Mas-Colell, que el seu grup parlamentari vetés la compareixença de dos premis Nobel d'economia en les compareixences per la Llei d'estabilitat pressupostària? Varen dir que no els interessava. No són prou qualificats per parlar?, o vostès prefereixen la dictadura del pensament únic de la senyora Merkel? Però si fins i tot les maleïdes agències de qualificació ja diuen que amb l'austeritat anem a la catàstrofe! I això és el que està passant en aquests moments, no?

Vostè mateix deia l'any passat que aquests són els pressupostos que ara Catalunya necessita per a la recuperació econòmica i per sortir de la crisi entre els enfortits. Miri, ni els pressupostos de l'any passat ni els d'enguany serveixen per reactivar l'economia i crear ocupació, perquè vostès, evidentment, no donen cap tipus d'estímul. Si a més a més a aquesta situació hi afegim

les contínues retallades del sector públic, anem abocats, senyores i senyors –i això vull dir-ho especialment també als ciutadans– cap a la recessió, i només hi ha un responsable: el Govern de Convergència i Unió.

Miri, aquest mateix Govern i aquest mateix partit jo crec que estan en una terrible paradoxa, no?, si em permeten... Ara serà una mica de reflexió; no sé si la compartiran vostès, no? Anys enrere, la dreta europea, en què es vol emmirallar Convergència i Unió, construïa estats forts amb vocació de cohesió social; se'n recorden?, allò de «fer país», eh? A Catalunya era una tasca en què es podien trobar analogies amb el que estava fent la democràcia cristiana a Alemanya. Avui en dia, la dreta europea pensa en la despesa pública com un problema, i qualsevol increment de la pressió fiscal com injust i un fre a l'economia. El Govern del president Artur Mas, tal com demostren aquests pressupostos, si ha d'escollir entre la seva pròpia tradició de catalanisme o seguir els dictats de la doctrina ultraliberal, no dubta i tria aquest últim.

Només sota el rerefons ideològic de l'ultraliberalisme de la dreta europea podem entendre que un govern de Convergència i Unió intenti amb tanta força destruir allò que sempre ha dit defensar i que en altres temps va ajudar a construir. Ens condemnen per sempre a no poder convergir amb Europa, ni socialment ni econòmicament. Vostès es dediquen amb fervor quasi religiós al conreu de la mística del sacrifici estèril, de les retallades compulsives, com diria l'economista Anton Costas.

L'esmena a la totalitat d'aquests pressupostos és l'única actitud possible en una força política que segueix creient en el sector públic, que creu que no és una remora del passat, sinó la garantia d'un futur millor i més just. Es pot debatre sobre la manera de construir una Catalunya al servei dels ciutadans, però quan la premissa és destruir només hi cap la negativa més rotunda. Perquè això és el que ha passat durant aquests anys.

Si nosaltres mirem –aquest any– les dades econòmiques i socials, veiem que hem anat a pitjor, vivim pitjor ara que fa un any, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya viuen pitjor des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista social, pitjor que ara fa un any. Les taxes d'atur ens demostren que ja ha pujat dos punts, i a més són seixanta mil persones més. I amb relació fins i tot també a l'Estat espanyol, doncs, ha crescut molt més a Catalunya que no pas a la resta de l'Estat. La taxa de cobertura de les prestacions per desocupació ha augmentat i augmenta molt més a Catalunya que no pas a la resta de l'Estat: en aquests moments, 331.000 aturats i aturades sense prestació. Això significa que un 45 per cent de les persones aturades no reben prestació per desocupació. I encara volen retallar el PIRMI! Jo crec que aquí hi ha una dosi de cinisme per part seva molt preocupant, no?

Però també l'indicador de clima industrial ha empitjorat: el 2009 estava al 13, ara està a menys del 20. Hi ha una situació també d'empitjorament del clima industrial, o fins i tot també de les exportacions.

Però també des d'un punt de vista social, més dades negatives; i aquestes són dades tretres de l'Idescat, no

ens les hem inventat. La primera prestació derivada de la Llei de la dependència incrementa un 53 per cent les llistes d'espera; les prestacions en la Llei de dependència el 2010 eren 73.000; el 2011, 38.000, i l'índex de pobresa, que el 2010 estava al 18 per cent, que ja era alt –que ja era alt–, ara està al 20 per cent.

Amb aquestes dades a la mà, de les quals, lògicament, el Govern és sabedor, creiem que és una absoluta irresponsabilitat presentar uns pressupostos que abunden en les retallades del sector públic i de l'estat del benestar, fet que encara empitjorarà més els indicadors econòmics i socials. Davant aquesta situació, el meu grup parlamentari es pregunta, parafrasejant aquesta vegada també l'economista Anton Costas: hi ha vida intel·ligent en el Govern de Convergència i Unió? No em contestin ara. Primer analitzem una mica més el Projecte de pressupostos d'enguany, per respondre'ns la pregunta més tard, no?

Les dades macro ja s'han dit, que significa arribar a l'1,3 per cent de dèficit sobre el PIB, complint un pacte d'estabilitat que nosaltres no hi estàvem d'acord, perquè volíem que vostès fossin molt més bel·ligerants també amb el Govern espanyol, per tal que la taxa de dèficit nostre fos molt més elevada que la que hi ha en aquests moments, no? Però també s'eleva el deute, vostè ho ha dit, el deute continua creixent. És veritat, no continua creixent amb la mateixa força amb què va créixer el 2010, però continua creixent. Estem ara al 19,8, quasi el 20 per cent, la més alta dels darrers trenta anys, i ha crescut més de tres punts des que vostès governen. Sí, ja no tot és responsabilitat del Govern d'esquerres, vostès també estan generant deute, no? Segur que vostès argumentaran que és culpa del Govern anterior, però ja em sembla que no té massa credibilitat, després de dotze mesos del nou Govern, no?

Mirin, per nosaltres, el pressupost de la Generalitat significa una triple retallada. Per una banda, continuen comportant una aposta del Govern per la retallada dels serveis bàsics del model de benestar. Per l'altra, en les actuacions en els ingressos que li parlaré, que fan un nou pas enrere en l'equitat del sistema català, el sistema fiscal català, i graven la vida quotidiana de les classes treballadora i mitjana. I, per últim, la reducció significativa de les aportacions als ens locals, aspecte que incidirà negativament en la qualitat dels serveis públics municipals, en detriment dels sectors més desfavorits.

Parlem de la triple retallada. La primera: els ingressos. Miri, nosaltres estem d'acord amb l'austeritat, sempre que aquesta austeritat es combini amb l'equitat. L'austeritat per si sola és negativa. Austeritat i equitat vol dir govern eficient. En vostès l'equitat brilla per la seva absència.

Quasi desaparició de l'impost de successions i donacions; el caràcter merament residual de l'impost de patrimoni, i aquesta taxa sobre la malaltia, que vostès anomenen «taxa d'expedició de recepta farmacèutica o productes sanitaris», doncs, són elements negatius. I em sembla que s'ha de tenir molt en compte aquest element, no?, sobretot aquesta taxa. Segur que el meu company, el senyor Vendrell, doncs, en parlarà

més àmpliament, no?, però grava, i ho saben vostès, les malalties cròniques o amb el tractament més perllongat. No és un euro per recepta: és un euro per medicament que hi hagi a la recepta, per medicament. Vol dir que les persones més grans o les persones amb malalties cròniques, que per desgràcia tenen un llistat important, doncs, hauran d'aportar més. Els farmacèutics hi estan en contra, els usuaris també, els professionals també. És clar que cal racionalitzar la despesa farmacèutica, però tal com nosaltres li vàrem plantejar i vostès varen rebutjar, fa ja nou mesos, en una moció que els vam presentar en aquest mateix Parlament.

Però també apugen el cànon de l'aigua, i ho fan amb poca equitat. Nosaltres els proposem que implantin una dotació bàsica social de l'aigua, amb un cànon superreduït i d'aplicació universal, i que les llars amb menys recursos, aquelles que estiguin per sota de l'indicador de renda, doncs, en quedin exemptes, i que mai es pugui privar d'aquest subministrament social bàsic per no-pagament.

Apugen les tarifes del transport públic, amb uns increments que constaten una política antisocial i antieconòmica. Queden lluny –ara no hi és, el senyor Recoder, llàstima!– aquelles declaracions del senyor Recoder, l'actual conseller senyor Recoder, amb l'actual alcalde de Barcelona, el senyor Trias, aplegats al voltant dels alcaldes metropolitans de Convergència, cridant al sometent, en contra de la pujada que es va fer el 2009, un 7 per cent. Vostès l'han apujat un 12 per cent, però, a més a més, han disminuït el servei, tancant, evidentment, doncs, rutes en horari nocturn, i també dels Ferrocarrils.

La taxa sobre les pernoctacions turístiques i sobre l'ús de combustibles fòssils em semblen correctes, miri què li dic, senyor Mas-Colell: em semblen correctes –del tot, no. De fet, és una proposta nostra de fa molts anys. Està molt bé que vostès ara, per fi, després de tants anys, tant de temps endarrerits, com sempre vostès, en tot aquest tema... Tot i que l'ecotaxa no hauria d'anar només a promoció, sinó a millora dels serveis, dels ajuntaments, millora del patrimoni natural, millora de la formació de treballadors i empresaris, i a més a més a meitats, al 50 per cent, a repartir entre la Generalitat i els ajuntaments.

Però també tenen una altra línia activa: la venda de patrimoni, no?, 888 milions per venda de patrimoni, que vol dir que ens despatrimonialitzarem i que, evidentment, haurem de pagar, doncs, amb lloguer tot allò que ara venem. Jo crec que no és una bona idea, i ja veurem, doncs, quin serà el resultat, no?

Però ja en els ingressos, em pregunto, senyor Mas-Colell, si vostè em pot donar resposta: on és l'impost sobre les grans fortunes que va prometre el senyor Mas en el debat d'investidura? Per què han suprimit l'impost de successions i deixat d'ingressar més de 600 milions d'euros? –després li faré una proposta sobre l'impost de successions. On és el programa de lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida? Saben que això significa deixar d'ingressar... –escollin-ho bé tots els ciutadans–, saben que això significa deixar d'ingressar 16.000 milions anuals a la hisenda catalana, segons diuen els inspectors d'hisenda? I ens diuen que no hi ha

cap altra política d'ingressos? Diguin-ho als aturats que no cobren cap prestació, als treballadors públics que despatxen, persegueixen i menystenen, o als joves sense feina, o a tota la gent a qui vostès els diuen que es resignin, que estan en llista d'espera per operar-se o a les persones dependents. Siguin valents i els diguin que vostès no volen ingressar 16.000 milions d'euros dels que tenen més, dels que defrauden; que vostès prefereixen les retallades a una política equitativa en els ingressos. I aquesta és la realitat pel que fa referència... Per això els deia la primera gran retallada, també, en els ingressos. Però també en les despeses, evidentment, i sobretot també en l'àmbit social.

No pot ser que l'austeritat sigui la primera prioritat d'aquests pressupostos. No és cert que les polítiques socials tinguin el mateix pes en el pressupost que l'any passat. Les polítiques socials..., per exemple, en el Departament de Benestar i Família es redueix el seu pressupost. Pel pressupost acumulat, ja que vostè diu sempre que ens ho mireu els dos anys, representa una reducció de l'11 per cent; al Departament de Benestar i Família, una reducció de l'11 per cent. Eliminen el caràcter de dret universal de la renda mínima d'insertió; i després de l'actuació insensible i barroera de l'estiu, encara no n'han donat cap dada –cap dada–, malgrat que els ho hem demanat amb insistència. En promoció de l'autonomia personal aposten per la concessió de prestacions a cuidadors no professionals, en detriment de les places públiques o impulsar la figura de l'assistent personal.

Però en departaments d'altres serveis més bàsics, també –em va bé perquè hi ha la consellera d'Ensenyament, que segur que compartirà la reflexió. Miri, Ensenyament i Salut, no?, que són el cos més important: les reduccions dels dos anys són del 12 i de l'11 per cent, una reducció duríssima –dos anys, eh?, sempre dic això. Però, miri, amb aquestes noves retallades, en la inversió en salut i educació del 2012, ens quedarem amb el 6,5 per cent del producte interior brut; és a dir, només un 6,5 del producte interior brut va destinat a educació i salut. Estem a la cua de la Unió Europea dels Vint-i-set –a la cua. La mitjana és del 13 per cent; nosaltres, el 6,5 per cent. I saben quin és el penúltim? Romania, amb un 8 per cent. Aquesta és la realitat.

No dirà que també serà culpa del Govern d'esquerres? És culpa de la política de retallades brutals en aquests sectors, que fa molt difícil recuperar-se. No es recupera un any per altre, sinó que es tardarà molt a poder recuperar aquesta situació. Mai com ara havia estat tan amenaçat el sistema de salut: tancament de plantes, llits, quiròfans, centres d'atenció primària, increment de les llistes d'espera... Jo voldria dir a tots els ciutadans: a part del Govern i el conseller de Salut, hi ha algú que dubti que les retallades han perjudicat la qualitat de l'assistència sanitària? Hi ha algú encara que dubti d'això, a part del vostès? Jo crec que ningú més.

I tot això en un context de barreja d'interessos privats i públics, no? En aquests moments, qui més afavoreix la sanitat privada és qui més responsabilitat té a la pública: el senyor conseller Boi Ruiz i el senyor Prat, del Consell d'Administració de l'ICS. Ja ho deia el meu company: les guilles a cuidar les gallines, no?

És evident que les retallades en educació tenen el seu efecte en la qualitat i en l'equitat, i molt especialment en la igualtat d'oportunitats entre els nois i noies, però a més a més són una hipoteca per a una recuperació econòmica. Més diferències entre alumnes i centres; menys beques; menys escola inclusiva; menys qualitat, perquè tenim més alumnes i menys mestres i s'hi inverteixen menys recursos; en definitiva, més desigualtat, no? I això s'està convertint que vostès, amb l'excusa de l'excusa..., s'està convertint en un canvi estructural, no pas en un canvi conjuntural.

Canvi estructural que també pateix la cultura, que és menystinguda en aquest Govern com a dret de l'estat del benestar i que l'entén només des de la perspectiva del negoci, amb una política de subvencions que ja feien vostès als anys vuitanta: «Jo pago, jo mano», i que veurà com els professionals del sector veuran precaritzades les seves condicions de treball.

Però vostès tornen al passat en tot; també en cooperació al desenvolupament. En dos anys han retallat un 70 per cent! Això significa que el Govern de Catalunya prescindeix de la solidaritat i la sensibilització contra la pobresa i el subdesenvolupament i de la lluita a favor dels drets humans. Insolidaris a dintre i a fora del país, no?

I el mateix amb les polítiques d'habitatge. Nosaltres els proposem que s'ampliïn les mesures fiscals per facilitar la dació en pagament, no?, de forma que les famílies amb greus dificultats econòmiques, que no poden pagar la hipoteca, no hagin de pagar part de l'IRPF, que es veuria incrementat per aquestes operacions, ni tampoc l'impost de transmissions ni d'actes jurídics documentats, no?, sempre que això suposi l'extinció total del deute i es garanteixi la continuïtat en l'ús de l'habitatge per mitjà del lloguer.

Però també amb les polítiques de seguretat. El conseller Puig parla de reforçar la seguretat, però alhora planteja uns pressupostos que suposen un pas enrere brutal en el model de seguretat de Catalunya. Es nega a disposar d'un pla de seguretat específic contra la violència masclista, precisament en un any on el primer mes han mort quatre dones per violència masclista a Catalunya. Els mossos i els bombers disposen cada vegada de menys vehicles, de menys mitjans tècnics per complir les seves funcions. Es donen casos de parcs de bombers que no poden disposar de ningú de guàrdia en dates festives.

I l'exemple més evident d'aquesta situació és el que es dona aquest any, no? No trobem la promoció de mossos del 2012. Senyor Mas-Colell, em podrà contestar si hi haurà una nova promoció de mossos per al 2012, que des del començament del desplegament no han fallat cap any? El senyor Puig va dir aquí que després de reduir l'any passat, doncs, aquest any en convocaria..., sí, ho va prometre aquí en seu parlamentària, no? Però no en tenim cap data. Què farà el senyor Puig si no hi ha promoció de mossos de l'any 2012? Què passarà amb la seguretat al nostre país, amb aquesta reducció tan important? Vostès, que contínuament, durant quatre anys o durant set anys, deien que faltaven mossos d'esquadra, els primers de no fer la primera convoca-

tòria són vostès. Això és una contradicció molt important des del seu punt de vista.

Però també des de l'impuls de l'economia productiva, no? El Departament d'Empresa i Ocupació és un dels més bàsics de l'actual conjuntura, perquè el problema més important al nostre país és la manca d'ocupació, la manca de treball, i l'obligació és la de creació d'ocupació per part del Govern, no? La reducció és importantíssima, d'aquest departament: un 30 per cent en dos anys al Departament d'Empresa i Ocupació, no? Fins i tot eliminen el Programa de creació d'empreses d'economia social, les úniques que no es deslocalitzen i mantenen l'ocupació! Fora; ja no els donarem més diners. Clar, la inversió en polítiques actives d'ocupació continua baixant; la formació ocupacional ha sortit tard i malament; les polítiques d'orientació laboral són insuficients, no?

Però el que és més greu és que a sobre, amb aquest panorama tan trist, de manca de capacitat del Govern de Convergència i Unió de crear ocupació, surt el conseller Mena i diu que en tres anys reduirà a la meitat la taxa d'atur. I tots sorpresos, i preguntem: «Com?» Doncs, eliminant de les llistes cinquanta mil persones. Me l'imagino agafant el Tipp-Ex i eliminant cinquanta mil persones: «Mira, hauré reduït un 8 per cent.» Aquesta és la realitat, això és el conseller que tenim en aquests moments.

I jo ara els haig de tornar a preguntar –després hi tornaré–: hi ha vida intel·ligent en el Govern de Convergència i Unió després d'aquesta declaració? Hi ha algun pla governamental per lluitar contra l'atur juvenil? La taxa d'atur dels joves menors de vint-i-cinc anys és del 43 per cent! Durant l'últim any de Govern de Convergència, disset mil joves han anat a l'atur.

Per això reclamem dos fronts d'acció política. El primer, la lluita contra el fracàs escolar i la situació dels milers de joves amb poca qualificació professional. El president Mas va prometre aquí durant la campanya del 2012 un combat a mort contra el fracàs escolar, per reduir-lo a la meitat. La realitat, a l'espera de les xifres oficials anuals, és que Catalunya continua tenint el doble de fracàs escolar que la Unió Europea i més abandonament prematur que el conjunt de l'Estat espanyol.

Què proposem, nosaltres? Doncs, el seguiment i tutorització personalitzada de cada alumne ja des de l'ESO, i buscar la millor oferta formativa adequada a la realitat dels joves. I les persones joves que no continuïn estudiant han de rebre una oferta dels centres de programes de qualificació professional inicial, amb una formació vinculada a la realitat econòmica de l'entorn, i fins i tot mitjançant la intermediació pública aquests joves podrien realitzar formació remunerada a les empreses.

Però el segon front ha de ser la creació de llocs de feina qualificats, per evitar aquesta fuga, que amenaça a ser massiva, de joves amb formació superior. Escolti'm bé: durant aquest 2012 Catalunya batrà també el seu rècord d'emigrants, gairebé cent mil joves d'entre divuit i trenta-cinc anys abandonaran Catalunya per viure a l'estranger; la majoria, per buscar feina, i molts d'ells amb estudis universitaris. Són joves amb

elevada formació, que no troben feina i que han de buscar-se la vida a altres països. Quan el Govern retalla places de sanitat està enviant llicenciats i llicenciades en medicina i infermeria a l'estranger; quan ignora la despesa pública en recerca i desenvolupament està fent que els enginyers marxïn a Alemanya.

És per això que no es pot desvincular la política de retallades del Govern amb l'empitjorament de la situació de l'atur juvenil. La gravetat de la situació requereix una resposta immediata i estratègica, una alternativa que passa per impulsar un pla de xoc per a l'ocupació juvenil, que no existeix. Aquest pla no ha de consistir a crear noves realitats contractuals precàries, per treure els joves de l'atur durant uns mesos. La resposta ha de tenir en compte que s'està perpetuant la precarietat, que acompanyarà una generació durant tota la seva vida. Per això reclamem un pla coordinat de potenciació d'aquells sectors que generin ocupació de qualitat i de futur: medi ambient, economia social, coneixement, noves tecnologies, no?, i que ocupin un espai central en l'economia, que ara ocupen sectors més inestables i estacionals.

I aquesta és la realitat que anem vivint, i aquesta realitat també repercuteix en la universitat. La conseqüència directa de les retallades, de no assignar els recursos adequats al desenvolupament científic i tecnològic liderat des de la universitat, al servei de tota la societat, propicia i ens condueix a perdre el tren del futur, a configurar un model de societat dependent del progrés que es produeixi des de fora. En altres paraules: equival a posar el futur del país en altres mans i que la societat catalana no pugui ser protagonista ni participar activament i adequadament en el disseny d'aquest futur, no? La despesa en universitats *per capita* i any a Catalunya és de 127 euros; a Espanya, de 140; a Finlàndia, de 478. Les dades ho diuen tot, quina és la idea que té, l'esforç que fa el Govern de Convergència.

Però el mateix pel que fa referència als sectors industrials, no?, que tampoc ens en sortim. La patronal del metall acusa la Generalitat d'ofegar la indústria. Molt bé, senyor Mas-Colell. Això ho diu la patronal del metall, que acusa la Generalitat d'ofegar la indústria, no?

I el mateix passa amb els pressupostos destinats a medi ambient: es veuen reduïts per segon any consecutiu, per sobre de la mitjana d'altres programes, no? A Medi Natural hi ha un 45 per cent en dos anys. La lluita contra el canvi climàtic brilla per la seva absència. Del Pla d'energia no se'n tenen dades. L'economia verda és un dels elements clau per al canvi productiu, basat en l'eficiència energètica i l'ús de les energies renovables i generador de llocs de treball; a on és això?, a on són les partides necessàries per crear, desenvolupar aquest tipus d'indústria i la creació de llocs de treball subsegüents?

Però també dependrem..., la dependència energètica cap a l'exterior, perquè no fem cap esforç per les energies renovables, però també mantindrem la dependència alimentària, ja que amb aquest pressupost no fem cap pas cap a la sobirania alimentària. La manca d'inversions en el sector agrari posarà en perill el Programa de desenvolupament rural, amb la consegüent pèr-

dua de cofinançament europeu. Es torna a apostar per la vella política dels grans regadius, obsoleta i insostenible a tot Europa, i es deixa de banda la millora de la renda agrària o la incorporació dels joves al sector.

Però també retallada de drets. Vostès s'acarnissen amb la funció pública, porten un veritable atac contra els treballadors públics i la seva funció. Segur que forma part del seu ADN ultraliberal, no?, d'aprimar el sector públic. O els responsabilitzen fins i tot de la crisi, al sector públic, i per això activen tot un procés de pèrdua de drets laborals i drets sindicals. Fins i tot es carreguen tots els acords sindicals, no?: no substituir baixes i vacants, acomiadaments, no-contractació d'interins... Aquesta és la realitat que ens veiem.

Però, mirin, deixin-me que faci una cosa. Les seves actuacions van més enllà, i a més a més tenen repercussions personals i socials. Deixin-me que els llegeixi una carta que ens va arribar al grup parlamentari, doncs, d'una persona. Diu: «Un auxiliar administratiu pot passar de percebre, amb les actuacions del Govern de retallar un terç la jornada i un terç el sou, 1.000 euros mensuals a només 666, a banda de la retallada que tothom tindrem en les pagues extraordinàries. Heu de tenir en compte que hi ha auxiliars administratius que amb els seu sou sostenen una unitat familiar. Aquest és el meu cas» —la senyora que escriu—, «ja que sóc auxiliar administrativa, estic separada i tinc una filla menor d'edat. El meu "ex"» —s'entén, el seu exmarit— «fa temps que es va quedar a l'atur i no pot pagar la pensió d'aliments de la nostra filla. Com podreu imaginar, amb 1.000 euros, encara que sense moltes alegries, podia fer front a les despeses familiars, però amb 666 euros, senzillament, no arribaré a fi de mes. Us prego que tingueu en compte aquesta situació.» Tenen en compte quan fan els pressupostos aquestes situacions?, que es poden multiplicar per moltes més: el 66 per cent de persones que treballen a la funció pública d'interines són dones.

Aquesta és la realitat que vostès plantegen? Això és allà on volen portar tots aquests sectors? Ja he dit que anava molt més enllà; són problemes socials, són problemes quotidians, són gent que pateix el dia a dia per aquesta actitud estèril, que no porta absolutament —absolutament— enlloc, aquestes retallades que vostès porten a terme. Moltes dones veuran com les seves vides seran alterades per una decisió unilateral, indigna i insensible del Govern de Convergència i Unió. Això, des del nostre punt de vista és un atac al progrés social que ha suposat que la dona s'incorpori al treball remunerat. Jo no sé si és intencionat o no, en tinc els meus dubtes, però la realitat serà que moltes dones veuran com els seus projectes de vida són truncats.

Però també l'eliminació de drets pel que fa a la justícia, posant-se ja a l'accés universal, posant taxes per interposar demandes, per recórrer contra sentències. I vostès trenquen aquell dret fonamental i bàsic de tot estat democràtic d'una justícia gratuïta i universal.

Però també la tercera retallada, i acabo, també, amb els ajuntaments, no? La Generalitat carrega contra els ajuntaments la seva manca d'ingressos i tresoreria. Parlava vostè, senyor Mas-Colell, de deslleialtat del

Govern central. I la seva deslleialtat amb els ajuntaments? Aquesta també és molt important. No paguen les escoles bressol, els rebaixen la quantitat d'euros per plaça. El mateix fan amb les escoles de música i dansa, o amb la Llei de barris, que als pressupostos ja no surt..., ja no es van pagar les de l'any passat, no es pagaran les d'aquest any. I això porta a una situació difícil, molt difícil, els ajuntaments, però sobretot els ciutadans i ciutadanes.

Acabo l'anàlisi. Ara toca fer la pregunta altra vegada: hi ha vida intel·ligent en el Govern de Convergència i Unió, després del que acabo de relatar? (*Remor de veus.*) La resposta la deixo en l'aire. Jo la tinc clara; suposo que vostès la saben. Però jo demano que cada ciutadà i ciutadana la respongui, des de casa, amb una mirada al seu entorn, amb el que pateixen, amb el que viuen i les situacions que viuen cada família. Mirant això segur que tindran una resposta clara sobre la pregunta de si hi ha vida intel·ligent en el Govern de Convergència i Unió.

I acabo. I en tot cas després continuarem, en la rèplica, el nostre model alternatiu. Hi ha alternativa a la realitat que ens està plantejant el Govern de Convergència i Unió. No és veritat que aquesta sigui l'única solució per sortir de la crisi. Vostès ho varen repetir com un mantra des de fa molt de temps, des del principi. Ara ja comença el senyor Mas-Colell a dir que seria bo que hi haguessin estímuls; abans els negava absolutament tots, fa un any. Si haguessin començat i els haguessin començat a fer, doncs, la situació seria diferent.

I com es comença a fer? Actuant en els ingressos. Vostès no actuen en els ingressos i quan actuen en els ingressos, ho fan, doncs, repercutint en les classes treballadores, com ja he dit, l'aigua, com ja he dit, el transport públic, com ja he dit, aquesta taxa sobre la malaltia. Aquesta és la realitat! No han posat una fiscalitat sobre les grans fortunes i l'especulació. Els vam dir: «Incrementin alguns impostos especials, portin a terme una fiscalitat ambiental, portin a terme una veritable lluita contra el frau fiscal i l'economia submergida, que això aporta diners i no ens costa cap sacrifici.» Sí, s'han de contractar més inspectors.

No suprimir l'impost de successions i donacions. Els ho varem explicar, senyor Mas-Colell; si vol, li tornarem a presentar una resolució perquè l'aprovin. Els varem dir: «Farem una moratòria dels canvis que va fer el Govern d'esquerres, una moratòria fins que la situació de crisi, doncs, millori.» Sí, sí, tirem enrere allò que es va aprovar al Govern d'esquerres, per tal que, com que la situació encara està pitjor, puguem tenir més ingressos. Podríem recuperar 600 milions d'euros. Vostè no vol recuperar 600 milions d'euros per una qüestió ideològica, únicament i exclusivament, i això és gravíssim.

Però també li dèiem actuacions en els ingressos, actuacions en la despesa també, no?, o un pla d'estalvi energètic, o les mesures d'ajust pressupostari del sistema sanitari català, que ja els les hem explicat, amb la reducció de la despesa farmacèutica. Però sobretot, i el que és més important, i després hi insistiré, una estratègia per sortir de la crisi mitjançant la creació d'ocu-

pació i canvi de model productiu. Aquesta és la realitat: nosaltres hem de crear ocupació i només creant ocupació ens en sortirem d'aquesta situació. Ocupació en aquells sectors que més ho demanen i que ens poden més ajudar: en els serveis a les persones i sobretot també en l'economia verda, com fa la majoria d'estats europeus. La majoria d'estats europeus, i els que estan millor de la situació de crisi, han portat a terme aquest tipus d'actuacions. I com es finançarien? Doncs, evidentment, amb aquest augment dels ingressos, amb un augment de l'ocupació, amb un augment de..., o una disminució de les prestacions socials, etcètera.

Acabo. Miri, la darrera enquesta del CIS deixa molt clar que les idees que nosaltres defensem coincideixen amb les opinions majoritàriament de la gent. Ho dic perquè vostès sembla que no se n'assabenten. (*Veus de fons.*) Una enquesta del CIS. Diuen, escolti, no es posi nerviós: «La majoria de la població s'estima més una pujada dels impostos que una retallada dels serveis públics» –jo els ho acabo de plantejar–; «b, la majoria de la població vol que es lluiti contra el frau fiscal» –que jo els acabo de plantejar i que vostès no fan–; «c, la majoria de la població sap que la responsabilitat és dels especuladors i dels bancs» –vostès, doncs, miren cap a un altre cantó.

Ara seria de plantejar, senyors i senyores, i acabo, una consulta a la ciutadania sobre si estan d'acord que l'única sortida de la crisi sigui les retallades. Nosaltres l'hem plantejat fa temps aquí, ara també els sindicats. Fem que aquella majoria silenciosa que el senyor Mas diu que sap, però que no es sap mai què pensa, doncs, hi pugui dir la seva. Apellar a la gent és molt més democràcia i sobretot és lluitar contra la crisi.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta del Parlament... Senyor Boada, és clar, jo hauria de començar això preguntant: «Hi ha vida intel·ligent en el seu grup?», i deixant-ho també sense contestació. Però podríem fer uns quants tests per verificar-ho. Per exemple, li podria preguntar –és d'elecció múltiple, eh?– simplement quin any van quedar deu mil places per cobrir de formació professional i l'altre any es van cobrir totes: el 2009, el 2010 o el 2011? Resposta correcta: el 2010 van quedar deu mil places i el 2011 es van cobrir.

Segona pregunta: com es pot saber el mes de novembre que el mes de gener encara tindrem incerteses sobre ingressos? Contestació: de cap manera, eh? En aquestes coses es pot conèixer el passat; conèixer el futur és una mica més fumut.

A veure, en tinc alguna altra d'aquestes preguntes? (*Pausa.*) Ah, sí. D'aquesta no en sé la resposta jo, no en sé la resposta, però estic segur que vostè sí que la sap, perquè vostè és el que devia proposar que vin-

guessin els premis Nobel Krugman i Stiglitz a testificar al Parlament de Catalunya, dos eminents economistes per als quals jo tinc tot el respecte. Vostè es va assabentar de quant costaria que vinguessin aquí, encara que només fos per pagar-los el viatge, eh? O és que no importa? Ja dic, només –només– per pagar-los el viatge. No crec que pensés que vinguessin, però, en fi, vostè deu saber quant era. Etcètera.

A veure, el discurs sobre l'austeritat l'hem tingut mil vegades, senyor Boada, sobre si Catalunya, si el món, si economia oberta, si no economia oberta, si keynesianisme de campanar, etcètera.

Vostè no pot pensar que som una illa, no?, que Catalunya és autocontinguda i que ara, si ens posem a..., si el Govern es posa a gastar diners, doncs, tothom estarà ocupat, hi haurà plena ocupació i això serà el regne de xauxa. Això no passarà. I no passarà encara que augmentés impostos. Simplement no passaria, perquè simplement Catalunya està immersa en una economia europea que està passant la que està passant. I pel mateix compte, el Govern actual no és responsable de tot el que passa a Catalunya, com vostès tampoc ho eren de tot el que passava a la seva època, eh? En fi, si nosaltres ho som del tot, vostès també, i farem balanç algun dia. És evident que estem passant una situació molt complexa i que el que hem de fer és encarar-la més o menys, encarar-la bé.

A veure, vostè em preguntava, ha fet alguna pregunta si estem condemnats per sempre a no convergir amb Europa; també preguntava on són les partides per facilitar aquesta convergència amb Europa. Miri, jo diria, les partides, bàsicament, se les van polir vostès i la crisi general. Ara les estem pagant, ara simplement les estem pagant. Però no es preocupi –no es preocupi–; això no ens impedirà convergir amb Europa. Només hi ha una política que facilitarà que puguem convergir amb Europa i mantenir els estàndards de servei públic i d'estat del benestar a Europa, que és la política que garanteixi que, quan la tempesta de la crisi passi –i això no depèn de nosaltres, a nivell mundial, depèn d'altres instàncies, a les quals prediquem el que hem de predicar i potser el mateix que vostès–, quan això passi, nosaltres estiguem preparats, estiguem entre els enfortits, tinguem un sector públic eficient i hàgim mantingut les continuïtats essencials amb el més fort del país. O sigui, no pateixi –no pateixi– que convergirem amb Europa, mai renunciarem a convergir amb Europa, i per això és que de vegades hem de fer coses que no són les que potser idealment ens agradarien.

A veure, deixi'm veure què he cobert, o no... (*Pausa.*) Sí, relacionat amb no ser una illa, etcètera, ha fet alguna observació sobre de què ens servien les accions del Banc Central Europeu, per què serveixen aquestes accions. És cert que en els moments inicials hi ha hagut un moviment d'anada i tornada de diner, però no ha sigut complet, i el que hem de desitjar és que aquesta política del Banc Central Europeu es mantingui i s'intensifiqui. I jo crec que ja n'hem començat a tocar alguns efectes: la resolució de la crisi de liquiditat, la resolució relativa de la crisi de liquiditat que vam passar el mes de desembre ja va ser deguda indirectament a les accions del Banc Central Europeu.

I no tinguin dubte que tot el que es va parlar i anunciar ahir en el *consejo de economía y política fiscal* sobre la facilitació de crèdit perquè les autonomies i els ajuntaments i el món local puguin pagar proveïdors també el que té darrere és la confiança que el Banc Central Europeu continuarà tenint una política activa d'injecció de liquiditat. I això és bo i això ho hem d'animar. Estaria bé si això es complementés amb una política d'estímul per part de qui la pot fer, i això fonamentalment vol dir Alemanya. I aquí no cal ser optimista, perquè les opcions doctrinals d'Alemanya són ben conegudes, però certament és el cas que, si Alemanya entra en recessió, estic segur que aquest és un entorn econòmic en el qual és molt més probable que Alemanya percebi els avantatges d'una política d'estímul que en les situacions actuals, perquè li tocarà directament. I això, que seria bo per a Alemanya, seria bo per a nosaltres.

Menciona que l'atur és conseqüència de les retallades. Home, per l'amor de Déu! L'atur vostè sap perfectament de què és conseqüència, és de la crisi brutal, de la crisi brutal que estem passant, i, jo diria, de característiques institucionals del nostre mercat de treball, que són molt rígides i que vostès defensen. Però, en fi, en aquest tema no hi entrem ara perquè ja l'hem discutit alguna vegada.

Però, parlant de l'atur i parlant del PIRMI, per exemple, i dels que deixen l'atur, permeteu-me fer un càlcul per veure quina és la magnitud de les coses. Vostè ha mencionat, i té raó, que hi ha unes 300.000 persones a Catalunya que estan o sense l'assegurança d'atur o sortint de l'assegurança d'atur. Posem que, aquestes persones, s'ha de crear algun mecanisme pel qual rebin 5.000 euros l'any, és molt poc, però diguem que són 5.000 euros l'any, 400 el mes. Multipliqui 300.000 per 5.000: 1.500 milions d'euros. El PIRMI actual són 130 milions.

No em contesti, però vostè creu que aquesta és una tasca que la Generalitat pot assumir, una tasca d'aquesta magnitud? Vostè creu que hem de donar excuses al Govern central per no assumir aquesta tasca? Vostès estan en contra de la beneficència. Si nosaltres assumim aquesta tasca, què farem? Estarem fent beneficència. Com triarem d'aquests 300.000 quins ho reben i quins no ho reben? Perquè no en tindrem 1.500, no tindrem 1.500 milions. Aquest és un tema que pertany a la hisenda pública de qui és competent, que són, que és el Govern central. El Govern central centrifuga deficit quan pot. I, si pot, centrifugarà aquest. I el resultat serà patiment per a totes aquestes persones, perquè nosaltres..., la Generalitat no pot fer-se càrrec d'aquestes magnituds, simplement és impossible; ens enganyem a nosaltres mateixos si pretenguessin que sí. En això el que s'ha de fer és reclamar i assegurar que el Govern central pren i accepta aquesta responsabilitat; no li donem excuses.

Diu que el nostre sector públic, de la Generalitat, està a la cua de la Unió Europea, fins i tot ha esmentat Romania, com el que està parlant... I no li negaré que, en despesa pública per habitant..., ara no tinc les xifres al cap, però segurament en això vostè té raó –té raó–, però a mi em sembla que és molt òbvia la raó. Sem-

pre hem dit, i ho sabem tots, que Catalunya pateix un enorme deficit fiscal.

Ahir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, el representant del País Basc es vantava que ells paguen en quinze dies. Vostè creu que a nosaltres no ens agradaria pagar els proveïdors en quinze dies? Òbviament que sí que ens agradaria pagar-los en quinze dies. I, miri, ara no li dono la culpa a vostè, no dic que això ho fem per l'herència del seu Govern, no; hi ha una raó estructural i una raó de fons, i és que tenim un deficit fiscal molt seriós.

Aquest deficit fiscal no el substituïrem a base, diguem-ne, de crear deficit de l'altre, deficit del públic; no podem prescindir de la situació d'ingressos a l'hora de decidir quines són les despeses que hem de fer. Això ho podem fer un, dos, tres anys, i si la situació dels mercats és una situació oberta i normal, però no ho podem, d'una manera permanent, substituir. Sí, tenim un problema real; el problema real es diu «deficit fiscal», i, com vostè sap, nosaltres plantejem l'horitzó del pacte fiscal per atacar aquest problema i poder incrementar la qualitat del nostre país i, en particular, la qualitat del sector públic.

Frau fiscal. Escolti, l'Agència Tributària es preocupa del frau fiscal. No voldria deixar passar l'afirmació que el frau fiscal no ens importa; ens importa, òbviament, i molt.

La dació en pagament. Sé que no és el que vostè voldria, també dir que el que vostè voldria tindria com a conseqüència el col·lapse del mercat hipotecari, però faig constar que en aquests pressupostos hi ha mesures, i mesures assenyades, que en un punt concret ajuden a un tipus de dació, és a dir, a la conversió de la propietat en lloguer i la recuperació posterior de la propietat quan la situació millori. I això ho incentivem, ho incentivem desgravant, bonificant les tres transmissions patrimonials que hi hauria en un procés d'aquest tipus: la transmissió, diguem-ne, de recuperació de la propietat, la transmissió de fer el contracte de lloguer, i el contracte posterior, si arriba el cas, de tornar a passar de lloguer a propietat. És una mesura parcial, per descomptat, però crec que significativa.

A l'ICF ja m'hi he referit en la resposta anterior. No es preocupi que l'ICF aquest any que ve col·locarà tota la capacitat de crèdit que té.

El tema dels ajuntaments i la deslleialtat dels ajuntaments. Vostè ha fet l'analogia fàcil, i evidentment no és la primera vegada que la fan, i que fa: «He, he, he, tu critiques la deslleialtat del Govern central però ets morós pagant els ajuntaments o proveïdors.»

Permeti'm assenyalar una diferència, que, si a vostè li sembla petita, no sé què dir-li, i és que nosaltres no teníem altra opció i el Govern central sí. La vicepresidenta d'Economia del Govern central va decidir no enviar-nos els diners, a pesar que podia anar perfectament als mercats i endeutar-se, que és el que li corresponia. En definitiva, la vicepresidenta va decidir que certes partides de despesa es cobririen amb endeutament de la Generalitat, endeutament que la Generalitat no pot fer i que, per tant, repercuteix en proveïdors, et-

cètera, en comptes d'anar ella al mercat i endeutar-se, perquè tant el Govern central com nosaltres operem amb dèficits en els nostres dallò. Per tant, tenien perfectament alternativa. Nosaltres explorem sempre tots els límits, i si retardem un pagament és perquè no podem fer-hi més, donada la situació actual dels mercats i d'accés al crèdit. Aquest no era el cas del Govern central. I hi ha una altra diferència: nosaltres no diem que no paguem i ens n'anem, eh?; nosaltres pagarem, pagarem quan la situació ho permeti fer.

Bé, moltes gràcies.

La presidenta

Per replicar, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Mas-Colell, vostès, els ciutadans varen decidir que governessin, i com a tal han de governar a partir de la realitat del nostre país sigui quina sigui.

Vostès es converteixen intervencions rere intervencions..., com una espècie de ploramiques, i ja m'entendran –als dibuixos animats era el senyor..., el *Calimero* aquell, se'n recorden?–, que la responsabilitat és de la crisi internacional –al començament era del Govern d'esquerrres, ara veig que la crisi internacional; se'n recorda de la discussió dels anteriors pressupostos?, quan jo li vaig fer una anàlisi sobre la crisi internacional, vostè va dir que la culpa era del Govern d'esquerrres–, o que la culpa és de Madrid, pacte fiscal, o que la culpa és de la fatalitat, o que la culpa és que no tenim cap alternativa. Això no és un govern que inspiri confiança, això no és un govern que generi il·lusió; això és un govern que l'únic que fa és deprimir els ciutadans, a part de les polítiques de retallades que els estan fent.

Vostè ha de sortir d'aquí donant una imatge positiva, una imatge que veritablement les actuacions que fan no són estèrils com les que ens ha plantejat fins aquest moment. Perquè vostè sap que té una sortida. I una sortida, com en altres, és la política d'ingressos. Per això li dic a vostè que actui amb austeritat i amb equitat. I d'aquesta política d'ingressos no en volen saber res. Vostè no pot dir a la ciutadania que no té cap alternativa, quan li estem proposant que tirem endarrere en l'impost de successions i recuperem els 600 milions d'euros. Vostè, no mereix cap confiança que ens digui que no davant aquesta situació.

No sé si hi deu haver vida intel·ligent al Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa; el que sí que hi ha és una intel·ligència emocional, una empatia cap aquells que vostès fan patir. Aquesta és la realitat. I li hem explicat un exemple. Perquè no és veritat que no hi hagi cap alternativa, perquè vostès poden fer polítiques d'augment dels ingressos, perquè vostès poden fer polítiques, també, d'austeritat en la despesa, però no la que fan en aquests moments. Vostès poden fer polítiques de crear creació d'ocupació. I és clar que aquelles 300.000 persones que jo li deia..., evident-

ment, doncs, que vostè el que ha de fer per aquestes 300.000 persones i moltes altres..., la seva obligació com a govern, sap què és? És que no es vegin abocats a la pobresa.

I no em vingui amb qüestions competencials quan hi ha persones que pateixen; no em vingui, com ja feia el seu portaveu, el senyor Homs, que això és un problema de Madrid. Quan els interessa és un problema de Madrid, quan no els interessa, no. És un problema seu, com a Govern de la Generalitat, evitar que hi hagi gent, homes i dones, gent gran i infants, que siguin abocats a la pobresa per les seves polítiques de retallades.

I vostès ho han de fer. Pot fer-ho a través de la PIRMI, pot fer-ho a través de prestacions, ho pot fer creant ocupació. Quina ocupació han creat? Però si vostès destrueixen ocupació! Si vostès no estan creant llocs de treball; al contrari, en destrueixen. En el sector sanitari, on van els joves d'aquest sector? A l'estranger. Si vostès no hi aposten en recerca, a on van? A fora. No en creen, en destrueixen. Però com em pot que no sap què pot fer? Creï ocupació. Que es crea de qual-sevol manera, l'ocupació? Està clar que no, però en tot cas sí que hi ha mesures per poder-ne fer, i en canvi vostè el que fa és, sistemàticament, doncs, destruir aquesta ocupació.

Miri Dinamarca –miri Dinamarca–, 6 milions i mig d'habitants, semblant a nosaltres –són independents, és veritat–, miri Dinamarca quines actuacions fa en l'economia verda, economia verda de transició, creant llocs d'ocupació, impulsant recerca i innovació. Vostès què fan aquí? Diguin què fan? Res –res–, només queixar-se que la vida ha set molt dura amb vostès i que no tenen res més a fer. Això no els ho digui, als ciutadans d'aquest país, perquè no tenen dret a dir-los als ciutadans d'aquest país, pel que pateixen, que vostès no hi poden fer res. Vostès fan el que creuen que han de fer per la seva ideologia conservadora i de drete, que, evidentment, no té res a veure amb el que nosaltres plantejem. I no voldré entrar més en la intel·ligència. Però creem ocupació.

Miri, senyor Mas-Colell, vostè va dir l'altre dia..., i li llegeixo mitjans, d'ocupació..., i escoltin tots, sobretot els ciutadans i ciutadanes, què diu el conseller d'Economia sobre la crisi i com sortir de la crisi, no?, diu: «L'ocupació haurà de venir de sectors més tradicionals, de menys productivitat. Oblidin tot el que havien sentit: ni canvi de model productiu, ni recerca ni desenvolupament ni innovació, ni més enginyers; la feina la generarà el comerç i el turisme, i també faran falta metges i mestres, perquè no hi ha cap més remei.» (*Remor de veus.*) «Perquè no hi ha cap més remei», diu.

Senyor Mas-Colell, vostè creu que es mereix ser el conseller, d'un país, d'Economia, quan diu aquestes barbaritats? Què estan fent la resta de països europeus sinó apostar per innovació, per recerca, per desenvolupament, per l'economia verda? Què li està dient a la quantitat d'homes i dones, aturats i aturades, del nostre país, que vostè diu que s'ha d'apostar pel totxo i el sol i la platja? Totxo i sol i platja? Però que no ha vist que és un fracàs, tot això? Com es pot atrevir, que diu que no està per això...? I metges i mestres

perquè no hi ha cap més remei. Sort que el Govern d'esquerres va posar metges i mestres en quantitat importantíssima (*remor de veus*) –ah!, ho nega?, no– al circuit per poder estar en unes situacions millors que no hi havia en aquells moments. Aquesta és la realitat, senyores i senyors diputats i diputades.

Mirin, jo acabo amb una qüestió que em sembla molt, molt important també... Ah!, perdoni, una cosa..., el Parlament no paga els viatges de les persones que vénen a comparèixer. Dos: hi ha una cosa que es diu videoconferència; ja sé que vostè no aposta per la tecnologia punta, però existeix. És una decisió del Grup de Convergència i Unió, de no voler que vinguessin aquestes persones a explicar-nos què en pensen ells, de sortir de la crisi, que segur que ens hauria anat molt bé, no?

I acabo amb una frase d'un economista francès, el senyor Jacques Sapir –segur que el coneix–; diu que «quan un economista argumenta que no hi ha alternativa en una mesura de política econòmica, menteix. I, si ho argumenta un polític, prevarica.» No sé si el senyor Mas o el senyor Mas-Colell prevariquen; jo no sóc capaç de dir-ho, perquè no sóc un jutge. Però sí que puc dir que la seva actuació és profundament antidemocràtica quan afirmen que no hi ha cap altra alternativa.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Vostè ha confós el debat parlamentari amb un míting. Se li donen millor els mítings, eh?, que els debats on s'aplica intel·ligència. No sé què ha dit al final de jutges, però m'ha fet pensar que ja li agradaria portar-me davant d'un jutge. (*Remor de veus.*)

Em limitaré, perquè..., diré quatre coses. Dinamarca, efectivament, és independent, i aquest petit fet suposo que explica moltes coses. Després haig d'explicar aquestes coses sobre ocupació... Jo li preguntaria que, si vol saber les meves idees sobre ocupació, no les derivi d'alguna notícia periodística presa per Déu sap qui. Llavors, jo li ho explicaré exactament, ho sento... (*Veus de fons.*) Sí, sí, segur que ho ha vist escrit –segur que ho ha vist escrit. I ara li explicaré què és el que penso i què és el que vaig dir, i que no ho penso només jo: ho pensen una multitud d'economistes i, a més, permeti'm dir-li-ho, molts economistes *progres*, d'aquells que a vostè li agradarien; això ho estan dient als Estats Units, per exemple.

El tema és: la qualitat d'un país depèn de la seva taxa de creixement i depèn de fins a quin punt incorpora coneixement, tecnologia, etcètera. Depèn, en definitiva, del que se'n diu «la competitivitat i la productivitat». I això és el que fa que un país..., economia verda, tecnologia punta, etcètera; que un país exporti, etcètera.

Però sap què passa? Això està molt bé, és absolutament necessari i és quelcom que nosaltres promovem, perquè l'essència de la qualitat del país passa per aquí. Però sap què s'ha descobert a molts països, començant pels Estats Units? Que això no soluciona l'atur massiu a curt termini, per una raó molt simple: perquè això només succeeix si hi ha una productivitat molt alta. I la productivitat molt alta –i aquest és un exemple que vaig donar i no sé si vostè el té..., està en aquest report– ve del fet que avui en dia, doncs, per fer un llapis, un senyor amb una màquina –un senyor o una senyora– pot fer milers i milers de llapis. I només s'exportaran llapis si hi han màquines i fàbriques que operen amb molt poca gent, amb nivells de productivitat molt alta. I això crea llocs de treball..., crea bons llocs de treball, alimenta un sistema modern i progressiu de l'economia, però no crea llocs de treball. Els llocs de treball, sobretot si són necessaris massivament, són en els llocs on el que tècnicament se'n diu «la taxa de productivitat» no ha crescut al mateix ritme.

Per tant, sí, necessitarem mestres, necessitarem metges, perquè, a diferència dels llapis, els mestres continuen tenint trenta estudiants i els metges continuen veient el mateix nombre de malalts. Per tant, sí, les limitacions que tenim sobre el sector públic afecten la nostra capacitat d'ocupar metges o d'ocupar mestres. Però tampoc deu pensar vostè que resoldrem tot el problema de l'atur amb metges i, diguem-ne, amb persones que impulsen els serveis públics...

Llavors, és irremeiable arribar a la conclusió que si es vol aturar l'atur massiu, sempre garantint seguretat laboral, etcètera, serà amb el tipus d'ocupacions que no són percebudes com les últimes i més modernes ocupacions de l'economia verda, etcètera. O sigui, cal fer les dues coses: per la qualitat i la competitivitat del país, cal impulsar economia tecnològica i economia verda; per impulsar la plena ocupació, cal crear multitud de llocs de treball, que molts d'ells seran a sectors tradicionals, a sectors de serveis, etcètera. I amb això no li dic una cosa que vostè no sàpiga, perquè vostè jo crec que haurà fet alguna vegada el discurs que s'han de crear ocupacions per netejar boscos... I això també ho inclou vostè, no als Estats Units, això també ho inclou vostè en el que se'n diu «economia verda». I aquesta seria la banda per on l'economia verda, si vostè vol, pot crear ocupació massiva.

Bé, disculpi aquest aclariment, però estic sempre disposat a parlar sobre aquest tema. No es refiï, si us plau, de comunicacions de premsa d'aquest tipus. Reconec que en el lloc on vaig presentar això... –ho vaig fer més o menys com li he dit ara–, reconec que si un n'ha de fer un resum segurament sortiria una cosa com la que vostè ha vist.

La presidenta

Senyor Boada...?

Joan Boada Masoliver

Senyor Mas-Colell, jo crec que ha patinat una mica amb el fet que a mi m'agradaria portar-lo al jutge. Jo no en tinc cap intenció, i a més a més he dit que no era

aquesta qüestió, sinó que he dit que no presentar alternatives era antidemocràtic. No he parlat res d'això. Al contrari, jo he set molt respectuós amb això i no en tinc cap intenció, en absolut, fora que vostè no em mostri el contrari.

El que he llegit jo del diari és el que vostè m'ha explicat. Estic totalment horroritzat. No, no, si m'agrada que ho hagi explicat; però aquesta és la realitat. La realitat que vostè em diu..., això no... A veure, si nosaltres no apostem... És clar que, evidentment, acabar amb l'atur massiu que hi ha no es pot fer d'un any per l'altre, evidentment, és un procés. Però quines són les bases que vostès posen perquè aquest procés pugui culminar en tres, quatre, cinc, sis, set anys? No hi estic d'acord. Què fem en innovació, en recerca i en desenvolupament? Vostè diu que no fa falta. En l'economia verda..., no fa falta, que no es crearan llocs de treball. Que no fa falta? –que no fa falta? Doncs, miri, en l'economia verda, per exemple, li he posat l'exemple de Dinamarca. S'imagina que nosaltres féssim una política forta de potenciació de les energies renovables?, que això fa que nosaltres no tinguem tanta dependència dels combustibles fòssils. Que no hàgim de comprar tant a l'exterior vol dir que no destinem diners nostres cap al comerç exterior; vol dir que creariem aquesta..., ha dit, d'energies renovables, que nosaltres n'èrem pioners, si se'n recorda, i hi havia empreses importants i enginyeries importants. Que això provoca manteniment d'aquestes energies. Si nosaltres poséssim sobre els nostres sostres de polígons industrials i de centres comercials també fotovoltaica fabricant d'energia, també necessitariem molta gent, que en necessitaria el manteniment, que a més a més innovaríem, que a més a més exportaríem...

Aquestes bases, que evidentment no poden ser així, de flor d'un dia, aquestes bases, vostès les estan posant? En l'economia verda, vostès no hi creuen en absolut. Els pressupostos, els he explicat què estan fent des d'àrees mediambientals o des d'àrees de sostenibilitat. Clar, nosaltres volem enginyers que sàpiguen construir màquines –no sé si volem molts treballadors que facin molts llapis. Però és que no tenim els enginyers, però tampoc no tenim els mestres, perquè vostès els estan expulsant del sistema. (*Remor de veus.*) Bé... Perdona, vostès els estan acomiadant, és veritat, perdoni, eh?, la..., s'ha de ser... Bé, vostès els estan acomiadant, i a més a més els estant reduint la jornada, i a més a més no els convoquen les places... No, no, és veritat: això és una invenció d'aquest diputat que els parla, veritablement. Doncs, miri, sort que molts d'ells potser m'estaran escoltant, i segur que no pensaran el mateix que pensen vostès. Bé, o si no ja els trobarem el dia 28 també, a veure què diuen, no?

Bé, en definitiva, jo crec que ni una cosa ni l'altra fem, senyor Mas-Colell; aquest és el problema. O sigui, ni posem les bases per a innovació, per a recerca, per a desenvolupament, per tenir enginyers, ni tampoc les bases per tenir mestres i metges, perquè l'economia social, doncs, també pugui avançar amb força. Aquesta és la realitat, aquesta és la realitat que vostès ens plantegen i és la realitat dura que haurem de patir els ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda, que la començarem amb l'esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, i el lletrats Fernando Domínguez García i Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i de Justícia.

El vicepresident primer

Reprenem la sessió.

També ha presentat esmena a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, en el seu nom, té la paraula l'honorable diputat senyor Joan Puigcercós.

(Pausa.)

Ja podeu començar.

Joan Puigcercós i Boixassa

Ara sí...? (*Rialles.*) Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, senyor conseller Mas-Colell, aquesta és una esmena a la totalitat, que, com han pogut seguir –ho sap perfectament, vostè, perquè amb les converses que hem tingut amb el Departament d'Economia i amb el Govern..., ha estat presentada per Esquerra Republicana gairebé en temps de descompte; va ser presentada en el darrer moment, quan s'acabava el termini d'esmenes a la totalitat en aquesta cambra.

I, en aquesta compareixença que faig, com a president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, voldria, d'entrada, doncs, fer una explicació dels diferents punts que avui detallarem per justificar aquesta esmena a la totalitat dels pressupostos de la Generalitat del 2012.

En primer lloc, li vull explicar per què hem arribat fins aquí, per què hem acabat presentant aquesta esmena. En segon lloc, quines són les alternatives que nosaltres presentem amb aquesta esmena a la totalitat als pressupostos per al 2012, alternatives en ingressos i despeses. I vull assenyalar els ingressos, perquè de vegades és fàcil, doncs, aparèixer en aquesta tribuna, per no dir que és còmode i gairebé fàcil, sortir en aquesta tribuna, demanar despesa i no posar damunt de la taula quins haurien de ser els ingressos. I dic això, especialment, en aquest segon punt de la nostra explicació, perquè aquest matí, en la sessió de control, el president Mas li ha demanat a la nostra portaveu, a

la senyora Anna Simó: «Escolti, quina és l'alternativa?» Vostès, des del Departament d'Economia la saben prou bé, però avui, doncs, aprofitarem aquesta intervenció per explicar millor quina és l'alternativa que plantegem des d'Esquerra Republicana.

I, finalment, no ens podem estar..., perquè crec que ara és necessari que en aquesta cambra posem damunt de la taula i utilitzem aquesta tribuna per plantejar-nos si el nostre és un país viable, si les nostres institucions i la nostra societat són viables. Nosaltres creiem que sí. I avui explicarem per què. Però aquest és un projecte col·lectiu i en aquests moments es veu greument amenaçat.

Som-hi, doncs! I, com li deia, per part del Grup d'Esquerra Republicana no volíem arribar, avui, a estar en aquesta tribuna plantejant una esmena a la totalitat. La nostra voluntat era d'arribar a un acord amb el Govern, un acord amb el grup parlamentari que dona suport al Govern de Catalunya, i hem treballat, fins i tot abans de presentar el projecte de pressupostos per part del Govern, hem estat treballant amb el seu departament, colze a colze, per intentar establir una altra direcció política a la que finalment s'ha donat. Però, com hem pogut comprovar, avui no ha estat possible. Convergència i Unió ha preferit un acord amb el Partit Popular. «Per què?», ens hem de preguntar. Doncs, segurament, per tres raons: perquè, com nosaltres creiem i avui hem pogut certificar, un acord amb el Partit Popular és gratis; és gratis per part del Govern i per part de Convergència i Unió, surt més que barat. És a dir, no modificarà en res el projecte de pressupost que han presentat vostès en allò que és substancial.

Segurament també per una segona raó, i és perquè vostès noten i detecten i senten, potser –m'agradaria equivocar-me–, una comoditat ideològica a l'hora de fer un acord amb el Partit Popular, perquè els pressupostos també són ideologia –i ho sap perfectament, senyor conseller; una comoditat ideològica perquè, més enllà de plantejar-se reformar, prefereixen retallar; més enllà de plantejar un plet a l'Estat, perquè és necessari plantejar-lo, doncs, és més relaxat i més tranquil plantejar un acord amb el Partit Popular que no planteja això, opta pel camí més fàcil, que és el de retallar.

I segurament per una tercera raó –i aquí segurament és on nosaltres discrepem més profundament– i és que vostès parteixen d'una falta de realisme absolut, pensant que el Partit Popular, el Govern del senyor Rajoy, tindrà una actitud lleial amb Catalunya. Saben perfectament que no és així. I la seva actitud en aquests primers moviments del Govern espanyol, potser sí que està manada per la prudència. Ho podem entendre, eh? És comprensible que la prudència els guiï. És la seva obligació ser prudents. Per tant, ho entenem.

Però, d'altra banda, també tenim la sensació que vostès tenen la mateixa actitud d'aquell nen petit que sap que s'ha d'acabar dutxant però que es resisteix a entrar al bany. És aquella actitud que sap que, finalment, vostès saben que..., si em permet la terminologia més popular, vostès *lleparan*. Sap què vol dir? En terminologia de la meua comarca ho utilitzem. *Llepar* vol dir que finalment s'acabaran dutxant. I, en aquest cas,

serà una dutxa àcida, perdoni'm que li ho digui, perquè l'actitud del Partit Popular i del senyor Rajoy no serà, precisament, la de tenir un tracte correcte amb Catalunya; no serà, precisament, la de rescabalar tot allò que se'ns deu, de tenir un tracte d'equitat; no ho serà. Però, vostès, menats per la prudència o per una falsa prudència –i com vostè ho recordarà i com ho deia en Jordi Carbonell, «que la prudència no ens faci traïdors»–, menats per aquesta prudència han decidit fer servir el camí fàcil i optar, doncs, pel Partit Popular. I endarrerir, si se'm permet dir, *ralentitzar*, congelar allò que vostès van vendre durant molt temps, que era una proposta i una alternativa per aconseguir un concert econòmic, diguin-ne «pacte fiscal», i que aquest país, doncs, es plantegi recaptar tots els impostos suportats a Catalunya, i poder negociar en millors condicions amb l'Estat.

La sensació que tenim, no només el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., em fa l'efecte que molts ciutadans, que molts d'ells potser els van fer confiança, a vostès, en les darreres eleccions, és que vostès estan *ralentitzant*, i estan evitant una cosa que acabarà passant, que és el conflicte amb el Govern de l'Estat.

I, per tant, ens hem de preguntar on ha quedat aquella transició nacional catalana de la qual parlava el candidat Mas. Se'n pot parlar, hi podem donar moltes voltes, però la percepció en aquests moments és que vostès, a Badalona, a Castelldefels, a la Diputació, a Barcelona i en aquesta cambra, han optat no per la transició nacional, sinó que estan optant pel Partit Popular del senyor Rajoy.

Senyor conseller, li ho torno a dir, hi ha coses que són barates, però a la llarga són cares. El Partit Popular és barat en aquests moments per a Convergència i Unió i per al Govern, però el Partit Popular és car per al país, molt car –ens surt molt car. I ens surt molt car perquè ens porta a contraposar aquest país amb la crisi. I hi ha coses que són perfectament compatibles. Després ho explicaré. És a dir, tancar TV3 com es proposa des del Partit Popular, o des d'altres grups, és la solució a la crisi? Qualificar, per exemple, el Consorci de Normalització Lingüística, com feia un diari de Madrid, fa poc, com un *xiringuito*..., o la Corporació de Mitjans Audiovisuals, com un *xiringuito*... Aquesta és la solució a la crisi? Crec que vostès s'estan empeltant, en alguns aspectes, del discurs i del marc polític que els estan marcant des del Partit Popular.

Miri, des d'Esquerra Republicana els proposàvem uns pressupostos diferents. I en vàrem estar parlant, i vostès van acceptar que algunes de les nostres propostes, per no dir la majoria, eren viables. Nosaltres els proposàvem un altre model, que era redistribuir la càrrega.

Des d'Esquerra Republicana proposàvem: sí, som conscients que el Govern té dificultats, sí; som conscients que no és un moment gens fàcil... I, escolti, al final nosaltres ens hem desmarcat..., des d'Esquerra Republicana, ens hem desmarcat d'aquells que surten en aquesta tribuna i blasmen i criden contra les retallades però que són incapaços de proposar un altre model.

Quan nosaltres vam assistir a les primeres reunions al Departament d'Economia, des d'Esquerra Republica-

na els vàrem posar un equilibri, entre ingressos i despeses, i els vàrem proposar noves fórmules d'ingressos, que ens permetien redistribuir la càrrega. I, què vol dir «redistribuir la càrrega»? Vol dir, senzillament, que tothom progressivament hi aportí el sacrifici que hi hagi d'aportar.

La sensació en aquests moments és que a Catalunya qui se sacrifica són les classes mitjanes i les classes treballadores, qui fa el principal esforç, però que d'altres se n'escapoleixen. Aquesta és la sensació majoritària. I, per tant, nosaltres no criticarem el fet que el Govern hagi de retallar. Ho entenem, és comprensible. Però, escolti, a partir d'aquí, discutim, asseguem-nos, parlem i busquem solucions

I, escolti, com li ho deia, el clima era bo, vam estar parlant-ne, ens vam asseure, vam parlar, vam posar damunt de la taula, els vam fer arribar les nostres propostes, i, finalment, hem vist com, doncs, algunes de les nostres propostes han anat reeixint. Però, al final, han acabat optant, doncs, pel camí que li deia, segurament que, a curt termini –a curt termini–, per interessos de partit és més fàcil, que és el camí del Partit Popular.

Però, miri, nosaltres els proposàvem, per exemple, una redistribució de la càrrega diferent. Els proposàvem millorar els ingressos. Com? Doncs, per exemple, amb una reforma més progressiva, retornant a l'anterior model de la desgravació de l'habitatge. Que fos més progressiva. Ara vostès l'han convertida en més universal, per a tothom; visqui a Sant Gervasi en les millors condicions o visqui a Nou Barris o visqui al Priorat, per a tothom, igual.

Nosaltres els demanem retornar al model de progressivitat. Això volia dir ingressar més recursos. O, per exemple, una reforma de l'impost de patrimoni; o, per exemple, millorar la taxa de pernctació turística. Aquí, finalment, vostès han tirat endavant; veurem com acaba tot plegat, eh?, en el trajecte dels pressupostos. O, per exemple, l'impost de successions, recuperar aquell tram del 6 per cent de la població de renda més alta que vostès van eliminar. O, per exemple, com han fet els països seriosos –França, Alemanya–, un impost sobre la banca, un impost sobre els dipòsits bancaris. No estem demanant res, però, fixi-s'hi, aquest nou equilibri d'ingressos ens comporta una nova situació. Per exemple, escolti, poder tornar a crear un pla d'autònoms amb creació de sis mil autoempreses, ajudar els autònoms, com s'havia fet en l'anterior Govern; com, per exemple, afegir 29 milions per quadrar el pressupost d'una cosa fonamental per a aquest país, com és la televisió de Catalunya; com, per exemple, 50 milions més per a la competitivitat del sector agrari i ramader; com, per exemple, evitar retallades a l'atenció primària, com ha passat el 2011, o com, per exemple, mantenir els ajuts a les llars d'infants, o com, per exemple, evitar retallades en salut per al 2012, o qualificar els llocs de treball de treballadors públics.

Perquè, miri, el principal problema que tenim en l'àmbit de la salut no és, malauradament, si hem de tancar el cap de setmana un CAP. El principal problema en aquests moments és la falta de perspectiva professional dels metges, metgesses, infermers i infermeres; aquest

és el principal problema. Un MIR per poder treballar tarda dotze anys, una persona que acaba la carrera de medicina, fins que no entra. Aquestes persones, en aquests moments, tenen una falta de perspectiva professional i una falta de qualitat en el seu lloc de treball que ens han de fer pensar, per la mateixa sostenibilitat del sistema. O no parlem de mestres: els mestres, interins o no, necessiten una perspectiva professional i una seguretat que en aquests moments trontollen.

Per això, nosaltres, des d'Esquerra Republicana els estàvem proposant una redistribució de la càrrega; els proposem..., o els hem proposat un altre model. Però és que, en segon lloc, des d'Esquerra Republicana també els proposàvem una altra cosa: anar més enllà d'aquests pressupostos; i els ho seguim proposant, amb mà estesa. Els seguim proposant un parlament fort i un govern de Catalunya fort. Només amb un parlament fort i un govern fort es podrà negociar a Madrid en les millors condicions, si és que hi ha alguna cosa a negociar amb Madrid. Deixi'm dir-li-ho així també, eh? L'escepticisme en aquesta cambra, ho sap –i em sembla que ho compartirem–, regna, i és la bandera d'aquesta cambra, malgrat que tenim l'obligació de fer la feina. Però si és que hi ha alguna cosa a negociar amb Madrid.

Miri, difícilment podran negociar amb aquells que ja des del Govern Aznar, per exemple, han portat amb el recurs i fan inviable un impost que va crear aquest Parlament, com l'impost de grans superfícies, que n'hem parlat durant aquestes setmanes. Difícilment podran parlar amb aquells que quan estaven a l'oposició trobaven injust, doncs, que no vingués la disposició addicional tercera en les millors condicions, els recursos de la disposició addicional tercera per les inversions de l'Estatut, o també clamaven contra el no a la bestreta del Fons de competitivitat, però, una vegada han passat les eleccions, les tornes canvien; ja han canviat. I, per tant, difícilment podran tenir la fortaleça per negociar en les millors condicions... O com ens ha passat amb la pujada d'impostos de l'IRPF. La part que ens tocarà a Catalunya d'aquesta pujada d'impostos de l'IRPF és ben minsa, però, en canvi, 1.200 milions, pel cap baix, aniran a parar, a engruixir ja la xifra monstruosa del dèficit fiscal.

La segona raó que nosaltres crèiem que era important, un acord nacional en aquest Parlament entre Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió, era un acord, en definitiva, per fer més fort el Govern i per fer més fort també el Parlament de Catalunya. En primer lloc, com li deia, doncs, redistribuir la càrrega, que les classes mitjanes i treballadores tinguin millors condicions, però en segon lloc, també, fer un parlament més fort per negociar en millors condicions i per poder afrontar el tema més important i estructural, més transcendent, que és reduir i acabar amb el dèficit fiscal que tenalla la nostra economia.

Jo escoltava la intervenció que m'ha precedit, la del senyor Boada, no?, i vostè li ho ha dit molt bé, conseller, quan li ha dit: «Escolti, no som Dinamarca.» El senyor Boada parlava, el representant d'Iniciativa, de Dinamarca com un model i una referència. Ja ens agradaria ser Dinamarca, país independent que pot decidir la seva política financera en les millors condi-

ons, amb tots els ets i uts. No som Dinamarca, malauradament. Però tingui clar, senyor conseller, que serem menys Dinamarca o ens hi acostarem menys si vostès no trien bé amb qui fer un govern fort, un parlament fort.

I, finalment, nosaltres creiem també que hi ha una tercera raó per la qual la proposta i l'alternativa d'Esquerra Republicana eren bones per al país, i és que aquest pressupost també hauria de servir per reactivar l'economia. Aquest pressupost hauria de servir per reactivar els treballadors autònoms, per donar-los major cobertura, per reactivar la petita i mitjana empresa i gran empresa que en aquests moments malda per trobar un crèdit en les millors condicions.

Escolti, el problema no és que no hagin trobat empreses que puguin anar i complir els criteris per arribar a tenir un percentatge seriós de l'Institut Català de Finances –només un 30 per cent en crèdits. El problema no és que potser no hi hagi prou empreses o que potser la banca no ha donat el suport que havia de donar. No n'hi ha prou a dir que ens hem quedat al 30 per cent, no n'hi ha prou a retallar; hem de reformar. I, tant, potser ja toca, senyor conseller, fer una nova llei de l'Institut Català de Finances, que serveixi per a aquelles empreses de noves tecnologies, les empreses de les TIC, les empreses de l'economia verda, que ens permeti, doncs, que sigui un valor estratègic, l'Institut Català de Finances. No és un problema només quantitatiu, és un problema qualitatiu. O és lògic i coherent que amb el que està caient hàgim gastat només un 40 per cent dels fons ocupacionals?

Nosaltres quan els diem que hi ha alternativa..., parteix del fet que necessitem dotar-nos d'una política industrial. O, per exemple, com passa en aquests pressupostos, al que no podem renunciar és a fer política turística. Vostès estan renunciant a fer política turística. Han decidit que això del turisme és cosa del sector privat i que la marca que pot crear el Govern de Catalunya, l'impuls que pot donar, la capacitat tractora del Govern de Catalunya, doncs, miri, «això és qüestió dels privats». Això passa quan s'acaben col·locant persones que representen senzillament interessos privats o que, en definitiva, tota la seva vida s'han dedicat a enviar turistes catalans a fora, a enviar els catalans a fora. Vull dir, això, escolti, aquest no és el tema. El Govern el que ha de procurar és que vinguin més turistes, amb la màxima capacitat adquisitiva, i que això redundi en el sector i en els sectors auxiliars del turisme. Però, escolti, han renunciat a fer política turística, estan renunciant en molts aspectes a crear autoocupació.

Per tant, nosaltres sí, conseller, que teníem una proposta, que la defensem, que creiem que és una proposta possible, que els l'hem posat damunt de la taula, però vostès finalment han optat per un altre camí. Legítim, però, permetin-me que els ho digui, nosaltres creiem que és un mal camí per a aquest país, si no és que l'objectiu sigui un altre, que l'objectiu sigui, en definitiva, arribar a un gran acord amb el Partit Popular, eh?, que ratifiqui el discurs, la música i la lletra que s'estan fent a la capital de l'Estat, a la metròpoli, que és bàsicament de diluir qualsevol capacitat que pugui tenir Catalunya de marcar el seu propi camí.

En tercer lloc, ens hem de fer una pregunta, que vostè se l'ha fet més d'un cop –nosaltres la hi contestarem afirmativament–, que és si Catalunya és viable com a projecte col·lectiu, perquè això està en aquests moments trontollant. Miri, nosaltres creiem que sí. La crisi afecta a tothom: estats, nacions, regions..., ens afecta a tots. Però és evident que durant aquests anys de creixement econòmic, aquests darrers anys, les contradiccions en les quals vivim, en el sistema institucional en el qual viu Catalunya, i els catalans i catalanes, doncs, ens permetien un cert aire. Aquest aire s'està acabant, s'ha acabat, i vostès en són conscients.

En aquesta tribuna i aquest debat, val la pena recordar i tornar a posar damunt de la taula quin és el dèficit fiscal de Catalunya, del qual el seu propi departament va fer els càlculs: 16.000 milions pel cap baix, 16.000 milions d'euros cada any. Tota la mobilització que en viurem avui aquí un bon exemple, en aquest parc de la Ciutadella aquesta tarda, en bona part de representants del món dels treballadors públics, i no només públics, tot el que estem discutint, tota la mala maror, tota la situació d'incertesa que en aquests moments hi ha sobre treballadors públics, sobre empreses, autònoms, sobre la cobertura social en molts aspectes..., de què estem parlant? Estem parlant d'entre 1.500 i 2.000 milions d'euros, i estem parlant, en canvi, d'un dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros pel cap baix.

Això..., vostès, com a govern, no només tenen la responsabilitat de posar les dades damunt de la taula, com han fet amb la publicació de la balança fiscal. És que hem d'explicar que el sistema no és viable si no modifiquem aquestes regles de joc. Per molt que vostès retallin, per molt que vostès hi posin imaginació, per molt que vostès facin l'esforç d'asseure's amb el senyor Montoro una estona abans del Consell de Política Fiscal i Financera, això no té solució si no assumim reformes estructurals, i ho saben perfectament.

I la pregunta que ens tornem a fer és si el Partit Popular és el millor company de viatge per assumir aquestes reformes. Si vostès creuen que sí, escolti, nosaltres ho respectarem, però permetin que des d'Esquerra Republicana expressem la nostra discrepància.

Estem parlant de 16.000 milions d'euros cada any; 16.000 milions d'euros que, miri, una tercera part d'aquests 16.000 milions d'euros apaivagarien bona part del malestar i de la incertesa que hi ha en aquests moments a Catalunya en moltes famílies, en centres públics, en empreses privades, que ens permetrien potenciar una política de crèdit i de suport a la iniciativa empresarial, que ens permetrien desencallar una part important de les infraestructures que en aquests moments estan aturades. Per tant, fem-nos aquesta reflexió.

I la reflexió que ens hem de fer, senyor conseller, és que és compatible, i vostès ho saben perfectament, i crec que està i forma part del seu ADN com a opció política de Convergència i Unió, com forma part d'Esquerra Republicana, com ens agradaria que formés part d'altres grups d'aquesta cambra, de fer compatible lluitar contra la crisi, defensar el model de cohesió social, però alhora no estar-nos de posar damunt de la taula que hi ha un conflicte. Tenim un conflicte, i és

un conflicte amb l'Estat. I aquest conflicte amb l'Estat ens està penalitzant cada dia i té conseqüències cada cop més greus per a la societat catalana, per a persones, amb cara i ulls, per a famílies, per a autònoms, per a empreses. I vostès en són conscients. Però el que no poden fer és donar-nos la sensació que vostès volen endarrerir, alentir o fer-nos passar amb excuses de mal pagador fins al 2014.

Senyor conseller, crec que aquests pressupostos els poden passar i els passaran; de fet, avui ja tenen la majoria aritmètica en aquesta cambra per passar el primer tram dels pressupostos i per acabar amb la seva aprovació final. Però vostès saben conscientment que la seva tensió de tresoreria –aquest eufemisme que diem quan no hi ha un euro al calaix– no desapareixerà. Quan avui veiem que la Generalitat Valenciana ha aconseguit, doncs, una bestreta per part del Govern del senyor Rajoy, ràpida, per tenir líquid..., miri, el mateix dia coincideix que la Generalitat Valenciana es reuneix amb el senyor Ecclestone per renegociar les condicions del seu circuit de Fórmula 1. Nosaltres hem fet els deures d'una altra manera, però no esperi, senyor conseller, la magnanimitat que ha tingut el senyor Montoro amb el senyor Fabra; no l'esperin vostès, perquè saben que no és així.

Per tant, nosaltres els diem que, com va dir Quevedo, *entre el fuero y el huevo* potser en aquest país ens toca parlar del fur. Quevedo deia que els catalans, entre el fur i l'ou, *el fuero y el huevo*, sempre anaven cap a l'ou, i ha estat la història del fracàs d'aquest país i de les nostres institucions durant els darrers anys, perquè sempre tendíem a l'ou, pensant en els diners, pensant en els recursos que vindrien, i sempre, com diu la cançó, en el joc d'indis i *cowboys* nosaltres érem els indis i el paper mullat era per a nosaltres. Perquè vostè sap perfectament que els incompliments, els canvis de regles de joc sobre la marxa, les reinterpretacions sobre la marxa del darrer Govern del senyor Zapatero i la reinterpretació que està fent permanentment el senyor Rajoy..., doncs, escolti, aquest és el joc. I ho saben perfectament. Per tant, parlem del fur. I vegem quan vostès, més enllà d'aquests pressupostos, seran capaços de posar damunt de la taula el Ple en el qual creem les condicions per a un concert econòmic, tal com va aprovar la Comissió d'Estudi del Concert Econòmic. Ens cal el Ple.

L'argument que se'ns posa per a la demora és dir: «És que anem a buscar més complicitat, anem a buscar més socis en aquesta cambra per fer la proposta més forta.» A nosaltres també ens agradaria, però també tenim la sensació que és picar ferro fred. Avui hem pogut contemplar com en les esmenes a la totalitat que ens han precedit hi havia bona voluntat, de dir: «Escolti, evitem que la retallada de despesa acabi tenint conseqüències funestes sobre la ciutadania i sobre l'economia catalana.» Però no ens enganyem –no ens enganyem–, les cartes estan marcades. Com li he dit abans, nosaltres no som Dinamarca. Ens agradaria ser Dinamarca; no ho som.

Escolti, Keynes, eh?, que tant reivindiquem des de l'esquerra, en aquests moments no podria estar al capdavant de la Direcció General de Pressupostos de la

Generalitat, perquè no té tots els instruments, no té cap dels instruments que hauria de tenir. Per tant, si-guem conscients que, si no podem aplicar mesures, doncs, de caràcter neokeynesià, si no les podem aplicar, si l'alternativa és la retallada, nosaltres no hi podem estar d'acord. Hi ha una altra alternativa, que és: escolti, plantegem seriosament amb l'Estat un model. I això s'ha de fer ja. Cada dia que passa anem endarrerint-nos.

Per tant, nosaltres li diem: senyor conseller, aprovaran aquests pressupostos amb el Partit Popular, però miri què està passant a un altre punt d'Europa, a Escòcia, quan posa damunt de la taula, amb fortaleza, ha posat les condicions per canviar el seu fur. El Govern britànic, que ja sabem que no és l'espanyol, és un govern molt més democràtic, amb molta més cultura democràtica, malgrat tot, ha reaccionat. I, de què estan parlant? Doncs, estan parlant d'independència fiscal. I això és el que els demanem nosaltres.

I deixin que els digui una altra cosa: retallar és dolorós però sovint és el més fàcil. Abans li ho he dit, fa un any que governen, tenen marge per a la reforma, comencen a ser necessàries algunes reformes. Quan els hem proposat un pacte sanitari per posar damunt de la taula tots els elements, ens ho han dit amb bones paraules, però el més calent està a l'aigüera.

Quan nosaltres els diem: «Escoltin, anem a reformar» –li ho deia suara– «l'Institut Català de Finances perquè estigui al servei d'elements qualitatiu, perquè, més enllà del risc, tinguem també previsió industrial i tecnològica del que és apostar per economies del futur, economies amb futur», això és reformar; quan els diem: «Escoltin, més enllà de la retallada, siguem conscients que un pla com el d'autònoms tenia un joc important per generar autoocupació i que el conseller Mena el va retirar.»

Quan els parlem de reformar, els parlem també del fet que no podem agafar l'agenda que ens marquen des de Madrid. Reformar, per exemple, vol dir plantejar-se que les diputacions i els consells comarcals en aquests moments, doncs, potser sí que tocarà retallar-ho i fer-ho desaparèixer en benefici d'altres coses. Canvien el marc.

Miri, el 2014 serà el centenari de la Mancomunitat de Catalunya. Quina gran ocasió, aquesta legislatura, per plantejar-nos un canvi de marc, sense diputacions i sense consells comarcals! Anem a fer mancomunitats. Anem a estalviar-nos uns recursos aquí. Anem a enfocar cap aquí en lloc de veure com anem desmun-tant bona part del nostre mateix Govern, de les nostres pròpies institucions, enfoquem cap aquí. Aquí ens hi trobaran si aquesta és la voluntat. Perquè, si no, estem jugant, com li deia abans, en el terreny que no és el nostre –no és el d'Esquerra Republicana; a mi m'agrada pensar que no és el de Convergència i Unió, ni el d'Iniciativa per Catalunya–, que és allò que li deia abans, escolti, quan veig un diari, doncs, de Madrid que diu: «La Generalitat mantendrá este año 228 chiringuitos con dinero público.» I què entenen a Madrid per «xiringuitos»? Fixi's-hi, miri, doncs, per exemple, el Consorci per a la Normalització Lingüística o la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Clar,

escolti, en quin terreny estem jugant al nacional de Catalunya o estem jugant a l'agenda que ens marquen des de Madrid? Nosaltres no hi podem estar d'acord. I crec que vostès tampoc. I, per tant, això vol dir encarar amb unes altres perspectives la situació.

Ningú s'imagina, a Madrid, qualificar l'Instituto Cervantes de «xiringuito». Eh, que no? Ningú s'imagina, a Madrid, tancar l'ambaixada de Bangla Desh, a Dacca, tancar-la –de l'ambaixada espanyola, eh?, parlo. Eh, que ningú s'ho imagina? Ningú ho planteja, perquè els sembla normal. Podrien delegar-ho, com tenen a Burkina Faso, a una altra ambaixada. Doncs, miri, Madrid tanca l'ambaixada de Bangla Desh, i que ho facin els francesos o els anglesos; la Unió Europea està per a alguna cosa també.

Però això no s'ho plantegen, ells, però aquesta agenda ens l'imposen aquí. I aquí, si ens deixem endur pel motlle que s'està imposant des de Madrid, el desmantellament del nostre model polític, el poc que ens queda, serà constant. Per tant, vostès crec que tenen també l'obligació de replantejar-se el full de ruta, si és que en tenen. Se l'han de replantejar, senyor conseller, en nom del Govern.

Miri, en conclusió, replicant el que deia el president de Catalunya aquest dematí en aquesta sessió de control, hi ha alternatives. I hi ha alternatives perquè l'alternativa és posar ingressos al mateix nivell que despeses. Però més enllà d'això hi ha també el sentit polític que se li vol donar a aquest debat, que és el que acaba marcant i és el que acaba interpretant l'aplicació dels pressupostos.

I en el sentit polític, senyor conseller, senyors del Govern i senyors d'aquesta cambra, i senyores, han de decidir entre la confortabilitat ideològica d'anar retallant de bracet amb el Partit Popular i esperant –i això no és tan confortable, li ho asseguro– la trucada del senyor Rajoy, pressupost rere pressupost, llei sobre llei, la trucada del senyor Rajoy als seus diputats que té en delegació aquí, a Catalunya, per dir-los a veure què han de fer, o buscar un acord, buscar un acord de futur que ens permeti tenir un govern més fort, un parlament més fort, unes institucions més fortes i que ens permeti afrontar la situació, que això serà gens fàcil. Són les dues alternatives, però no seré jo qui esmeni la seva estratègia de geometria variable. Però és que al final la geometria variable ens pot portar al no-res, a no avançar, a quedar-nos igual, una mica endavant, una mica endarrere, i quedar-nos sempre en el mateix punt.

Senyors, la legislatura té quatre pressupostos. Vostès ja n'han aprovat dos amb el Partit Popular. Legítim, és legítim. Però el que els estem dient és que va passant la legislatura, ja portem un any, i la legislatura va passant i el compte enrere es va accelerant. I vostè avui ens deia: «Escolti, estem aprovant uns pressupostos que són un binomi entre 2011 i 2012, van junts, eh?» –vostè ho ha dit aquest dematí–; «el 2013 serà diferent.»

Res ens indica que el 2013 sigui diferent, tant de bo –tant de bo– es reactivi. Res ho indica. Els mateixos problemes i segurament algun problema afegit, que és el que va perjudicar l'anterior Govern, per molt que a alguns els molesti quan es diu, que és un problema

d'ingressos –és un problema d'ingressos. I el problema d'ingressos, malauradament, el seguirem tenint. I, per tant, la solució, o la solució que demanem des d'Esquerra Republicana, i que crec que compartim amb molts de vostès i amb molta gent que els ha fet confiança, no es pot demorar, no la podem endarrerir. I la solució vol dir confiança en el propi país, confiança en la pròpia gent, posar damunt de la taula i consultar a la ciutadania de Catalunya com pensa afrontar aquest conflicte que ens ve imposat des de Madrid, com el pensen afrontar, i fer-lo compatible amb la lluita contra la crisi.

Nosaltres, senyor conseller, hem tingut una actitud positiva, una actitud constructiva, de posar damunt de la taula alternatives, i no només aquella sensació a vegades de criticar-ho tot; al contrari, hem intentat ser el màxim de constructius i d'arribar a un acord amb vostès. Vostès han preferit, com li deia, un altre camí. És legítim.

Però, li ho repeteixo, la nostra voluntat no s'acaba avui aquí, és de continuar treballant perquè aquest país pugui reeixir, perquè pugui sortir d'una situació de crisi en aquests moments que afecta sectors essencials de l'economia catalana, que malmet la nostra cohesió social, però, sobretot, més enllà d'elements ja prou fonamentals i prou importants, també incidir que acaba malmetent la mateixa idea de país.

I aquí és, més enllà de les ideologies, més enllà de diferents visions de la societat que poden tenir vostès i podem tenir nosaltres, on ens hem de posar d'acord. Una idea de país. I nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, els ho tornem a dir, tenim la mà estesa per intentar arribar a un acord, però que no comptin amb nosaltres tampoc per ser la coartada d'uns acords que vostès saben perfectament que els portaran a un camí que no té sortida –no té sortida. La voluntat del Partit Popular és homogeneïtzar i harmonitzar. I la crisi és una gran excusa. I vostès ho saben perfectament; la història recent els ho ha ensenyat.

Per tant, senyors i senyores de Convergència i Unió, senyors i senyores del Govern, sàpiguen vostès que és una decisió seva. No podran dir que ha estat la falta d'acords o d'alternatives en aquesta cambra la que els ha portat a fer un acord amb el Partit Popular. No ho poden dir, ho saben perfectament. Hi han anat vostès perquè han decidit que aquest era el seu millor camí. Nosaltres ho respectem, però, els ho tornem a dir, no ho compartim. Deixin ben clar a la ciutadania que aquesta és una decisió que han pres vostès, empesos per raons, les que siguin, per aquesta falsa..., aquesta fe que des de Madrid vindran solucions, o, en definitiva, potser, per la confortabilitat ideològica que els dóna un acord amb el Partit Popular. Però no poden dir que no hi ha hagut voluntat constructiva en aquesta cambra –com a mínim per part d'Esquerra Republicana, parlem per nosaltres– per arribar a un acord, a un acord que ens faci tenir, doncs, un full de ruta, un camí clar, que ens permeti decidir des de Catalunya i no esperar, senyor conseller, la trucada que vingui de Madrid.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta... Senyor Puigercós, jo començo per agrair-li les seves paraules i començo per reconèixer sense cap problema que, efectivament, hem tingut una bona relació en els treballs on hem explorat les possibilitats d'aquest pressupost. I voldria creure que no ha estat feina perduda ni per vostè ni per nosaltres, que hem après coses i que són coses que es notaran d'una manera o altra.

Vostè ha esmentat tota una sèrie d'aspectes, diguem-ne, del model econòmic directament afectades pel pressupost que podríem fer d'una manera o d'una altra. Segur que en cada una tenim diferències de percepció, segur que en cada una podríem aproximar-nos. No les comentaré totes; molt ràpides, un parell, per alguna qualificació.

L'Institut Català de Finances realment no necessita una nova llei; la llei actual ja és prou oberta per permetre el desenvolupament de l'ICF en moltes direccions. És cert que aquest any, dels 2.000 milions de crèdit disponibles, només, diguem-ne, se n'han transmès el 35 per cent, perquè es va començar tard, es van triar unes línies determinades. S'ha fet per multiplicar els efectes en associació amb el sector privat, i el sector privat, el sector financer privat està o ha estat fins ara extremadament estressat i l'aval de la Generalitat l'ha percebut amb un grau de risc que nosaltres creiem inapropiat, però que és el que anava amb la seva operativa bancària, per la qual cosa, efectivament, el crèdit, aquest crèdit no ha fluït tot el ràpid que ens agradaria.

Repeteixo que només ha començat seriosament al setembre, que aquest 35 per cent ha sigut en els últims tres o quatre mesos, i que realment haurem de veure què passa en els sis primers mesos d'aquest any. Si funciona com nosaltres esperàvem –és possible que l'apertura dels mercats hi ajudi–, si el Banc Central Europeu continua amb la política, que aplaudim, d'injecció de liquiditat..., escolti, i, si arribat juny percebem que les línies no van endavant, ho readaptarem i buscarem els nínxols que afavoreixin l'arribada del crèdit, però no necessitem canviar lleis per això.

Després vull discrepar en allò de la política turística, que no tenim política turística. Ens en preocupem molt, de la política turística. Tots els viatges llargs que he fet aquest any han sigut per motius de política turística. Li asseguro que aquesta és una preocupació i una acció molt principal del Govern. I, de fet, una de les raons que..., la raó principal, de fet, que posem darrere de la proposta de la taxa turística és la necessitat, podria dir, d'ajudar el sector a generar recursos que col·lectivament es puguin aplicar a la promoció del sector.

Bé, nosaltres creiem que Catalunya és prou diversificada i és prou gran perquè pugui ser alhora una potència turística, que ja ho és, i perquè pugui ser una potència en alta tecnologia, en exportacions d'alta tecnologia, etcètera. Hi ha moltes ciutats al món, començant per Londres i Nova York, per exemple, que combinen

aquestes dues potències sense que una interfereixi en l'altra, més aviat potenciant-se mútuament. Per tant, aquest tema ens interessa molt. I em sorprèn que digui que no tenim política turística.

Però, en fi, en tots aquests elements, ja dic, podria haver-hi una discrepància aquí, una discrepància allà, però jo crec que al final no és aquesta la raó per la qual, diguem-ne, vostès acaben presentant una esmena a la totalitat.

Miri, el tema polític general és el de la relació i els ritmes pel que fa a la política envers al que ara és el Govern de l'Estat. El Govern de l'Estat és el que és, és el que han elegit els ciutadans espanyols col·lectivament, i seria bastant poc realista, i fins i tot una mica immadur, pretendre que la cosa és diferent. No som independents, aquest és un fet, estem a dintre del Regne d'Espanya i aquest té un govern; un govern que acaba de començar, un govern amb el partit que governa que, certament, té història però que li hem de tenir respecte, que representa molta gent. I nosaltres pensem que no hem d'anar de pressa a la confrontació, que seria, efectivament, una imprudència. I, si la prudència no ens ha de fer traïdors, tampoc ha de ser el cas que la por de ser traïdors ens porti a la imprudència. Hem d'estar segurs de nosaltres mateixos, hem d'assenyalar ben clarament quines són les línies vermelles, hem de dir-li al Govern: «La identitat catalana és essencial, les institucions catalanes no són «xiringuitos», no tancarem TV3...» Una altra cosa és que el pressupost de TV3 sigui intocable; si estem tocant tots els pressupostos, no veig per què no podem, en dos anys, tocar entre un 15 i un 20 per cent el pressupost de TV3. Però no es preocupi, no tancarem TV3, etcètera. I, per descomptat, una línia vermella amb dues ratlles vermelles és tot el que té a veure amb la política lingüística a l'escola.

Jo també em vaig ofendre molt quan vaig llegir aquest article on les institucions catalanes eren qualificades de «xiringuitos». Aquest és un article de diari, és un diari influent, però jo haig de pensar o haig de fer la confiança, hem de fer la confiança que el Govern serà un govern responsable. Jo vull dir-li que ahir, en el Consell de Política Fiscal i Financera, i precisament perquè tenia present aquest article, em vaig desmarcar explícitament del tema del control d'organismes. Nosaltres estem espontàniament a favor de la simplificació del sector públic, però pensem que no es poden fer discursos basats en coses com la necessitat d'evitar duplicacions sense referència a competències. L'important no és si hi ha duplicacions o no, sinó qui duplica a qui. I, certament, considerar que un museu català pugui ser un «xiringuito», quan tenim competències exclusives en cultura, no és admissible. Per això me'n vaig desmarcar, i aquestes observacions també les vaig fer al ministre Montoro. Però aquest és el Govern, l'altre és l'article de diari. Si el nou Govern va en la direcció de l'article de diari, malament; si va en direccions respectuoses amb Catalunya, anirem millor.

I ja sap que la idea de país que tenim la compartim molt. Nosaltres pensem..., volem, reclamem que Catalunya tingui –això és part de l'agenda del pacte fiscal– un tractament singularitzat. Quan jo vaig a aquestes reunions, sempre hi han aquests documents, i al final

del document..., hi ha l'article 1, l'article 2, l'article 4, l'article 5, i llavors diu: «Article 7. *Clàusula de salvaguarda para el País Vasco*. 8. *Clàusula de salvaguarda para Navarra*», i de vegades també hi ha la clàusula de salvaguarda per a *Ceuta y Melilla* i la clàusula de salvaguarda per a les Illes Canàries. Doncs, què dimonis!, jo també vull la meua clàusula de salvaguarda. No és, diguem-ne..., no pot ser la situació permanent de l'arranjament espanyol que Catalunya no tingui la seva clàusula de salvaguarda.

I confesso que no sé massa bé què va dir Quevedo sobre el fur o l'ou, però ja li asseguro jo que, si als catalans només els hagués preocupat l'ou, jo no estaria aquí, vostès no estarien aquí i les institucions catalanes no existirien. Em sembla que la història diu que hem practicat una combinació més o menys eficaç, més o menys sàvia d'estimular l'ou, i, per tant, tenir un país pròsper, i de mantenir el fur i, per tant, d'estar aquí, avui, en aquest Parlament. I continuarà sent així, encara que ens hi hàgim de passar cent anys, encara que espero que ens n'hi passem força menys.

I, ho repeteixo, tot això, avui en dia, es marca en la línia del pacte fiscal, el concert econòmic, en la qual sé que també estem en línia, i crec que aquest és el propòsit que hem de seguir. Hem de ser capaços, hem de controlar millor, hem de controlar..., no millor: hem de controlar les nostres finances, i no hi ha millor manera de control que controlar els ingressos, i hem d'arribar a un, diguem-ne, pacte de solidaritat que sigui generós per part nostra, però no «explotatiu» per part d'altri.

Bé. Jo crec que ho deixaré aquí. Ho repeteixo, hem tingut una interacció profitosa, i no serà feina perduda. A nosaltres, per descomptat, ens agradaria que ens votés els pressupostos; respectem que no ho faci, i seguirem el camí, ho repeteixo, tractant d'arribar als acords que corresponguin amb l'estructures polítiques que, realment, existeixen en aquests moments a l'Estat i deixant molt clares quines són les línies vermelles i, en definitiva, deixant molt clar que a Catalunya no se la pot normalitzar, Catalunya se l'ha d'acceptar tal com és.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyors membres del Govern... Senyor Mas-Colell, nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya no busquem la confrontació per la confrontació. Nosaltres no ho hem dit mai, això; a nosaltres no ens agrada la confrontació. El que passa és que, com diu aquell, si ens busquen, ens troben, eh? –si ens busquen, ens troben. I, miri, ens busquen, i no en tingui cap dubte, eh? L'Oscar Wilde deia aquella frase que és molt aplicable als catalans i algun cop ja l'havia dit jo en aquesta tribuna. Oscar Wilde deia: «Que jo sigui un paranoic, no vol dir que no vagin per mi.» (*Ria-lles*.) «Que jo sigui un paranoic, no vol dir que no va-

gin per mi.» I no en tingui cap dubte. És possible que aquest país moltes vegades ens creem falsos enemics, busquem..., però, perdoni, van per nosaltres, i ho saben perfectament.

Miri, vostè, ahir, la sensació que hi havia de la música mediàtica més oficialista, pública o privada, era que vostè anava a Madrid –i estic convençut que era la seva millor intenció– a cobrar allò que se'ns deu, anàvem a cobrar allò que se'ns deu. Però, miri, a Mallorca, hi ha una frase que a mi m'agrada molt, en el bon català de Mallorca, que diu: «Va anar a cobrar i el van agafar per deutes.» I això és el que ens passa sovint a Madrid: anem a cobrar i ens acaben agafant per deutes. Vostè va anar a cobrar i va tornar amb un crèdit; és així. Crèdit que pagarem religiosament; aquí ningú regala re, i menys des de Madrid.

Per tant, estem en confrontació, vulguem o no vulguem, sigui la nostra actitud positiva o constructiva, o sigui negativa. Vostè va anar a reclamar el que és nostre, que ens toca amb tota la justícia: disposició addicional i, com a mínim, posar damunt de la taula la bestreta –això és més discrecional– del Fons de competitivitat, i va tornar amb un crèdit. Per tant, plantejem-nos si realment ja estem vivint en confrontació. No ens agrada, a Esquerra Republicana, li ho dic, però ja hi estem vivint.

I és un moment molt complicat. Vostè em deia: «No ens cal una nova llei de l'Institut Català de Finances.» No sé què haurem de fer, perquè, miri, fem una reflexió en veu alta, que molta gent que ens està escoltant ens entendrà. Encara no fa dos anys, en aquest país teníem onze caixes i un banc..., perdó, deu caixes i un banc –ho dic de memòria–, si no m'erro. En aquests moments, vist el que ha passat i vist on som –responsabilitat de tots, però especialment dels equips directius i qui els havia de tutelar–, en aquests moments ens n'hem quedat amb dos i mig, i possiblement ens en quedarem amb dos. Un banc i una caixa..., o dos bancs, ja; a hores d'ara ja són bancs tots.

I la música que estem escoltant aquests dies que ve de Madrid encara ens ha de preocupar més, perquè, clar, quan ens parlen d'una hipotètica fusió entre «la Caixa» i Bankia, és a dir, Caja Madrid com a estandard, escolti, tots sabem que això hauria de ser una absorció. Però no ens tornem a equivocar: aquí varem tenir un problema molt greu, i tenim l'experiència i la història..., i vostè abans ha parlat de la història, coneixem la història. Quina és la història de Gas Natural, primer amb Iberdrola, i després amb Endesa? Quandes de Catalunya amb les regles del mercat s'intenta, doncs, fer una operació legal constructiva i positiva, des de Madrid es reacciona de forma sistèmica –sistèmica. I, per tant, a mi em fa pensar, en termes futbolístics, que aquesta fusió que demanen des de Madrid o que exigeixen des de Madrid serà com allò del Di Stéfano: el va fitxar el Barça, eh?, va acabar dient-se des de l'autoritat militar competent en aquell moment, en ple franquisme, dient que un any al Barça i un any al Madrid, i es va quedar al Madrid. Doncs, miri, em preocupa.

Per tant, l'Institut Català de Finances, vist el panorama que tenim –i tant de bo m'equivoqui, i espero que

el que estem dient avui aquí no es pugui portar a terme i tinguem tot el poder financer que necessitem i que podem tenir des de Catalunya—, ens preocupa, i ens preocupa molt. I, per tant, nosaltres el que diem..., escolti, l'Institut Català de Finances, més que mai, ha de tenir capacitat, ha de tenir recursos, ha de tenir *flexibilitat*, perquè avui en dia molts autònoms, molta petita i mitjana empresa i gran empresa es troben amb un greu problema: empreses productives, treballadors autònoms en les millors condicions, han de tancar el seu negoci, perquè no troben aquesta liquiditat.

Però fixi-s'hi quan diem que hi ha conflicte i que si ens busquen ens troben: ara resulta que sembla que el Ministeri de Foment retirará el concurs per a l'adjudicació o la privatització de la gestió de l'aeroport del Prat, diu que volen fer una altra cosa. Escolti, si això es deixa en mans del senyor Montoro, podem veure de tot aquí. Però, quina és la voluntat sistèmica? És que Barcelona mai pugui esdevenir un *hub*, o sigui, aquesta és la voluntat. I, per tant, tornem a tenir un altre problema: tota ajuda que es pugui donar a les companyies aèries, posem el cas Spanair, que vulguin operar des del Prat i la vulguin convertir en un *hub*, tindrà el nostre suport. I espero que tingui també el seu compromís, com l'han demostrat fins ara, perquè del que es tracta és que no ens desertitzin, que és el que estan intentant.

Per tant, escolti'm, senyor conseller, aquests són uns pressupostos, ja li ho he dit, difícils; que som conscients, des d'Esquerra Republicana, de l'esforç que han de fer. Que no és fàcil, però no ens poden dir que no hi han alternatives, els n'hem ofert una. Però, més enllà d'això, del pressupost, es passen..., difícil ho tindran..., i prou dificultat tindran a executar-los, però el país no. I el que els tornem a dir, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, des del grup parlamentari, però atenent el clam de molts ciutadans i de moltes entitats d'aquest país: el full de ruta que vostès poden escollir, amb tota la prudència, amb tot el respecte que volen amb el Govern de l'Estat, no es tracta de buscar confrontació perquè sí; es tracta de tenir unes institucions fortes que puguin plantar cara i es puguin defensar i puguin exposar amb tranquil·litat el que demanem: 16.000 milions de dèficit fiscal, li ho torno a repetir, amb una tercera part, una part important dels problemes de Catalunya quedarien resolts. Amb independència fiscal, aquest país, li ho asseguro, bona part dels problemes que tenim es resolten. Tindríem, sent independents, els mateixos problemes que pot tenir qualsevol país europeu. No ho negarem, i n'hi ha d'independents que pateixen molt amb la crisi. Nosaltres també patiríem, però les condicions serien unes altres.

Per tant, sí que hi han alternatives: o continuem retallant fins a la inanitat, o continuem generant malestar i dificultats a molts ciutadans i a molts emprenedors d'aquest país, o l'alternativa és que aquest país disposi dels seus recursos; que Catalunya pugui disposar, en definitiva, de tota la seva potencialitat. Perquè ens busquen, senyor conseller, ho sap perfectament.

Entenc la seva prudència. Entenc que ahir quan va anar a Madrid, com li ho deia, doncs, va anar-hi amb les millors condicions i amb la millor voluntat. Però, escolti, el Consell de Política Fiscal i Financera, a ho-

res d'ara, serà un instrument retòric: majoria absoluta del Partit Popular, per no dir més que absoluta, reforçada. Allà es marcarà el pas de l'oca. El senyor Montoro decidirà amb els consellers del Partit Popular quin és el pas. Quedarà vostè i el disc d'Andalusia i dos que ho tenen arreglat, que són: Navarra i la comunitat autònoma basca. Els bascos ho tenen arreglat! Però allò serà un instrument, doncs, al servei del que decideixi el senyor Montoro. I, per tant, hem de buscar altres vies, no pot ser un instrument. Vostè compleix amb el seu deure d'anar-hi, però no pot ser un instrument, i menys condicionar els pressupostos a aquells, li ho asseguro, que ens volen fer marcar el pas de l'oca.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Vostè ha dit diverses vegades, i ho ha repetit, que «sabem perfectament..., sabem perfectament...» Miri, en política mai se sap perfectament res, i ens hem de moure en entorns polítics on hi ha opcions reals, opcions que no són opcions a curt termini, etcètera. Per tant, en aquest context un ha de..., les certeses convé adquirir-les per la pràctica. I, per tant, jo no sé perfectament res, em toca aprendre-ho. I ja li he dit que ho aprendrem sense renunciar absolutament a res.

Efectivament, el Consell de Política Fiscal i Financera és un fòrum formal. Quan parlo de la interacció amb el Govern, em refereixo a la interacció bilateral, formalitzada o no formalitzada, però això és al que em refereixo. I veurem el que dóna de si. I a mi em toca confiar que doni força de si, però reconec que vostè, i tothom, pot tindre raons per ser escèptic; a mi, ara, em toca no ser-ho.

Coses més petites..., bé, més petites no, però coses de tal..., vostè ha mencionat el sistema financer, les caixes, etcètera. Dues observacions sobre això: home, si comparem amb altres àrees, aquest xoc financer de moment no ens està deixant completament desarborats. Mai Catalunya havia tingut la seu de dos dels cinc o sis bancs més importants a nivell peninsular.

Sabem..., sabem, evidentment, que ara poden haver-hi molts moviments de fusions, etcètera, i els seguim. I sabem que cada un d'aquests moviments és una oportunitat i que cada un d'aquests moviments també és una possibilitat que alguna cosa vagi malament, atès l'enorme poder absortiu del centre de la península. Comparteix, doncs, les seves preocupacions, els seus neguits, i és un tema al qual dediquem atenció molt particular.

Jo crec que ho deixaré aquí. Hem de continuar parlant. Ho repeteixo, les trobades que varem tenir varen ser molt útils, i no dubto que ens podríem posar d'acord sobre molts punts petits i, sobretot, sobre molts punts grans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula... (*Veus de fons.*) No? Ja està? (*Pausa.*) Molt bé.

Doncs, passem ara a les esmenes presentades pel Grup Mixt. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Subgrup de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, conselleres, diputats i diputades, des de Ciutadans hem presentat una esmena a la totalitat, i, com diu la cançó: «*Nos sobran los motivos*». Nos sobran los motivos porque, desde luego, estos presupuestos si sirven para algo es para recortar derechos sociales, si sirven para algo es para aún enfriar más la economía catalana y si sirven para algo es para seguir manteniendo la construcción nacional y el drenaje que supone para Cataluña y para nuestros bolsillos la construcción nacional. Por tanto, una enmienda alternativa, una enmienda que tiene alternativas económicas, partidas que recortar.

Y eso sí, déjeme decirle, señor *conseller*, que si algo compartimos es el diagnóstico. El diagnóstico que ustedes hacen, la verdad es que no es muy difícil, les dejaron unas finanzas, el tripartito con el señor Montilla a la cabeza, con 8.200 millones de deuda; es decir, el 4,2 del PIB. Es decir, la comunidad autónoma de España con más deuda. Es decir, los campeones de la deuda. Es decir, un cráter así de grande en las finanzas de la Generalitat. Eso es lo que hizo el tripartito, y en eso estamos totalmente de acuerdo, compartimos el diagnóstico. Lo que no compartimos es el método para salir de esta crisis, ni el método de dónde hay que recortar. E insisto, desde Ciutadans creemos que sí que hay que recortar, claro que sí. Este déficit es insostenible. Nos cuesta un departamento entero de la Generalitat de intereses cada mes. Les cuesta a los catalanes, a todos nos cuesta un dineral pagar solo los intereses del agujero que se dejó en las finanzas públicas.

Y por eso planteamos alternativas, porque ustedes han detectado este diagnóstico, que insisto compartimos, y han dicho: «Vamos a recortar.» ¿De dónde recortamos?, ha dicho Convergència i Unió. Bueno, de las partidas que contablemente suponen una cuantía mayor, pero que a la vez, socialmente, suponen una injusticia mayor. Ustedes han determinado que la educación y la sanidad y las políticas sociales son aquellos espacios donde hay que poner las tijeras, donde hay que recortar y por donde han empezado a recortar. Y nosotros en eso, *conseller*, no estamos de acuerdo. No creemos que un recorte, otro más después del 2011, de un 7 por ciento en la sanidad catalana o de un 6 por ciento en la educación catalana sea la solución ni para salir de la crisis ni para hacer justicia social ni para poder reactivar nuestra economía.

Nosotros, desde Ciutadans, consideramos que no podemos seguir recortando sueldos públicos, como están haciendo ustedes; que no podemos seguir recortando prestaciones en centros de salud, en hospitales los fines de semana; no podemos seguir quitando horas a la educación catalana, porque ahí nos jugamos el equili-

brio y la cohesión social de Cataluña y ahí nos jugamos el verdadero sentido que tiene tener una comunidad autónoma y autogobierno.

Para ustedes tener una comunidad autónoma es un paso más para construir un estado. Ya lo ha dicho, que hay unas líneas rojas que son la identidad, la construcción nacional... Bueno, una forma de verlo. Pero nosotros creemos que si para algo sirve tener autogobierno es para gestionar mejor la sanidad, para gestionar mejor la educación, para gestionar mejor las políticas sociales y para con nuestra responsabilidad en la política fiscal, es decir, el tramo del IRPF, el impuesto de sucesiones, ahí tomar decisiones que no graven más a las clases medias y, en todo caso, hagan un impuesto y un tipo impositivo progresivo sobre las clases más altas.

Nosotros creemos, por tanto, *conseller*, que si hay que recortar, hay que recortar de lo que es prescindible. Ustedes consideran, lo ha dicho usted, que no se puede tocar, ha dicho usted, con el señor Puigcercós, literalmente, que son líneas rojas, o sea, ha dicho incluso «dos líneas rojas» esa construcción nacional. Ni se puede recortar en déficit público en las televisiones o en los medios de comunicación y en las subvenciones a los medios amigos, ni se puede recortar en los 159 millones de política lingüística que gastaron ustedes el año pasado. No se puede recortar ahí. Eso es lo que ustedes creen.

Y nosotros creemos que cuando a un señor le cierran el centro de salud de su pueblo, que cuando a un señor le dicen que su hijo va a tener treinta horas semanales menos en la escuela —en la escuela pública, claro, en la concertada no—, todo es cuestionable, y más aquello que es prescindible, prescindible para la inmensa mayoría, para los que creemos que Cataluña es una comunidad autónoma que tiene que ser un motor de España, pero no construir un miniestado de miseria. Y digo «miseria» porque construir una nación sale caro. El nacionalismo, señor *conseller*, es crisis. El nacionalismo genera crisis, es un drenaje continuo a las arcas de los ciudadanos de Cataluña, y nos cuesta dinero.

Vamos a hacer un repaso de las partidas que ustedes han considerado en estos presupuestos con el visto bueno del Partido Popular. Esas partidas que ustedes consideran imprescindibles en la construcción nacional.

Miren, yo me alegro mucho de que el señor Puigcercós, después de haber votado aquí en contra... —yo creo que ya tres veces por lo menos—, en contra de suprimir los consejos comarcales, hoy diga, por primera vez, que hay que suprimir los consejos comarcales. Bienvenido, señor Puigcercós, y Esquerra Republicana a la supresión de las duplicidades. Yo me alegro que las tesis de Ciutadans incluso funcionen en Esquerra Republicana. Yo creo que es algo positivo, porque es un elemento transversal de este Parlamento que incluso aquellos que han defendido a capa de espada los niveles administrativos —las embajadas, los consejos, las veguerías— ahora se den cuenta que no hay para todos. Bueno, pues yo creo que es una buena noticia.

Y es buena noticia que la señora Joana Ortega, que no está ahora aquí presente, haga artículos, aunque luego

vote lo contrario, pero haga artículos, por ahí escritos, que dicen que es momento de plantearse si tienen que existir los consejos comarcales, si tienen que existir las diputaciones.

Bienvenidos a todos al mundo de la realidad, de la realidad de los datos de la economía catalana: 583 millones de consejos comarcales, 583 millones que ustedes presupuestan, que ustedes saben que son las partidas que gestionan los consejos comarcales. Eso, señor *conseller*, en un territorio que gestiona 7 millones de personas, que tiene seis niveles administrativos es insufrible para los bolsillos de los catalanes, es insufrible para la burocracia de los ciudadanos y las empresas. Y, por tanto, les pedimos sentido común y que lo que escriben en artículos lo voten en el Parlamento. Es decir, que la enmienda que presentará Ciutadans de supresión de los consejos comarcales la voten a favor. Y si hay que hacerlo en un tiempo determinado o en dos años o en tres o ver dónde hay que priorizar, hablemos. Lo que uno no puede es decir que no, votar que no e ir haciendo artículos y diciendo que sí. Por tanto, tienen ustedes una oportunidad de debatir, de hablar y de plantear una comisión de duplicidades, como pide Ciutadans.

También de las diputaciones, aunque no dependan de este Parlamento, sí que desde el Parlamento catalán podemos llevar a las Cortes un debate sobre la necesidad de las diputaciones. Ya sabemos que al señor Rajoy le gustan mucho, ya lo dijo en el debate con el señor Rubalcaba, que eran fundamentales las cincuenta diputaciones; otros creemos que no, que con una mancomunidad de servicios y un consejo de alcaldes es más que suficiente. Y no hace falta todo el entramado ni de dinero público ni de Administración pública ni especialmente de políticos y colocados por los partidos políticos al frente de todas esas diputaciones.

Por lo tanto, hablemos de recortar donde hay que recortar: ¿consejos comarcales? 588 millones; televisiones y medios de comunicación públicos y concertados, y digo «concertados» porque en un territorio donde se hacen editoriales conjuntas con dinero público, pues, hay que hablar de concertación, y la prensa concertada catalana, que se lleva, pues, más de 30 millones de euros cada año de subvenciones, pues evidentemente nos cuesta un dinero a todos los catalanes.

Yo lo único que planteo, sin nada en contra de ningún medio de comunicación, es que hagan como los demás empresarios: que vivan de los ciudadanos de vender periódicos y de mantener sus empresas como hace cualquier ciudadano y cualquier vecino. Oiga, aquí no rescatamos a los comerciantes del barrio de Sants y también se juegan su dinero. Aquí no se le inyecta subvenciones a todo el mundo, en un determinado sector, para que tengan abiertos sus medios de comunicación o sus empresas. La pregunta es: ¿y por qué se hace?, ¿por qué algunos partidos creen que sí que hay que dar subvenciones a dedo en plena crisis a sus amigos? ¡Ah!, ¿no será porque quieren algún trato de favor, no? No será por eso. Mal pensados, los de Ciutadans, pensar que alguien da dinero a los medios para que le traten mejor. Somos unos malpensados. De-

jen que pensemos mal, porque creo que cada vez más ciudadanos piensan mal.

Está bien eso, señor *conseller*, pero en plena crisis mirarle a los ojos a los señores del barrio de Bellvitge, que han cerrado el CAP en Bellvitge, mirarle a los ojos a los señores de Montcada, que les han cerrado el CAP en Montcada, el dispensario de Gavà Mar..., mírenles ustedes a los ojos y les dicen que hay que dar dinero a Spanair, a los medios de comunicación privados, mantener 270 millones anuales de déficit de la tele y radio públicas, dígaselo a todos estos vecinos o a los señores que tienen hoy aquí a la puerta, porque ustedes les han vuelto a recortar el sueldo a todas estas familias, a esos más de 230.000 servidores públicos de Cataluña. Usted, señor *conseller*, cuando les vea les mira a los ojos y les dice que la construcción nacional, que los partidos políticos, que las diputaciones, que los consejos comarcales, que las teles y radios públicas, que las subvenciones, que el CAC, que el Consell de les Arts, que todo esto –todo esto– es imprescindible y que en la sanidad, con una buena contabilidad como la que usted hizo con las nóminas de los funcionarios, podemos meter las tijeras.

Pues, mire, ahí es donde chocamos frontalmente, señor *conseller*, su Gobierno i Ciutadans: ustedes creen que las tijeras tienen que ir a eso, pero que la construcción nacional, la partitocracia, las estructuras políticas, en definitiva, la arquitectura de la partitocracia y la construcción nacional en Cataluña son prioridad. Para nosotros no solo no son prioridad, sino que son prescindibles. Y yo, tanto que hablan ustedes de consultas..., bueno, algunos quieren hacer consultas sobre la independencia, ¿no?, incluso sin tener competencias. Ustedes tienen un instrumento, que creo que van a aprobar dentro de poco, que son consultas, según ustedes voluntarias, no vinculantes, constitucionales... Pregunten a los ciudadanos si todas estas partidas son necesarias y hay que prescindir de esas partidas en salud, en educación... Pregúntenles si están de acuerdo con una tasa sobre el medicamento que grave igual al señor Millet que a un señor parado, pregúntesele, pregúntelo. Consultas voluntarias, constitucionales..., ¿por qué no? Vamos a preguntar a los ciudadanos si realmente quieren seguir pagando la fiesta, la construcción nacional, o no.

En cuanto a impuestos, señor *conseller*, ustedes han hecho algo..., primero han hecho trampas, porque ustedes dijeron a los ciudadanos –antes, eso sí, del 20 de noviembre, de las elecciones generales, lo dijo el señor Duran– que no subirían los impuestos –igual que ha hecho el señor Rajoy, por cierto. Bueno, pues, es que tardaran cuarenta y ocho horas en anunciar las tasas, cuarenta y ocho horas en anunciar: impuesto a los enfermos, por igual, insisto, al señor Millet que al señor que está en el paro o a quien tiene una pensión no contributiva; impuestos..., otro céntimo sanitario, que va acabar siendo un duro sanitario ya, porque ya no sé cuantos céntimos van a gravar ustedes a la gasolina en Cataluña –dígaselo también a los taxistas, a los transportistas, que pagan por igual todo eso, pregúntele usted qué va a hacer en ese campo–; impuesto a las tasas turísticas, impuesto sobre las pernoctaciones, un impuesto, por cierto, para pagar la fiesta de Spanair,

para pagar las subvenciones a Ryanair, esa política tan a largo plazo, ¿eh?, de pagar subvenciones en un pozo sin fondo a compañías deficitarias, eso sí, con el ICF, claro. O sea, el ICF, que no da dinero a los autónomos ni a los empresarios pequeños, le suelta 10 millones de euros hace poco tiempo a Spanair desde su Gobierno, porque es que, claro, hay que cuidar a Spanair. Bueno, oiga, hay que cuidar a Spanair y a todos los autónomos y pequeña empresa que ustedes les deniegan los créditos, porque las condiciones de esas cajas y bancos son imposibles para conseguir un crédito de ICF.

En definitiva, una política de carga de impuestos sobre las espaldas de las clases medias, una política que suprime impuesto, el último tramo curiosamente, de las grandes fortunas, el impuesto de sucesiones de las grandes fortunas, ustedes lo suprimen, prescinden de 300 millones de euros en ese impuesto, y ahora dicen que el IRPF no lo podemos tocar, ¿eh?, porque sí es verdad que la Comunidad de Madrid lo ha hecho, pero es que los de Madrid ya se sabe que son muy malos y lo han hecho todo mal, pero casualmente el IRPF lo pueden bajar. Oiga, señor *conseller*, apruebe usted..., acepte una enmienda en la ley de acompañamiento que pueda descargar a las clases medias de ese tramo que ustedes... –perdón, el tripartito; ya me he despistado, porque ustedes también lo mantienen–, que ustedes pusieron y que además ustedes mantienen, contra lo que dijeron en su programa. Descarguen a las clases medias para que puedan consumir, para que puedan reactivar la economía, y no hagan ustedes favores a quinientas, seiscientas familias, quitando un tramo último de grandes fortunas. Cambien la política fiscal, una política fiscal que permita una clase media, que haya cohesión social, servicios públicos y que puedan reactivar la economía. Ese es nuestro modelo, y no el modelo de una sociedad con una clase alta y con una inmensa mayoría en una clase que no puede llegar ni a final de mes. Ese es el modelo al que vamos con este modelo impositivo, con este modelo de construcción nacional y generando crisis.

Por tanto, en ese listado de materias, yo le digo que nosotros no estamos de acuerdo con gastar los 159 millones de euros que gastó la Generalitat. Mire, lo presentó el señor Mas-Colell..., perdón, Mascarell –también otra confusión lingüística. Mascarell presentó, orgulloso él de cuanto habíamos gastado en política lingüística, 159 millones, ¡madre mía! Para sacar pecho, ¡159 millones! Y usted dice que las guarderías, los 212 millones de las guarderías, que a los ayuntamientos, si te he visto, no me acuerdo. ¿Y qué pasa, señor Mas-Colell? ¿Que ahora veremos a los ayuntamientos y a los alcaldes con la idea esa del expolio fiscal de la Generalitat a los ayuntamientos? No, ¿verdad? Serán más responsables que ustedes, ¿no?

Porque, señor Mas-Colell, usted ha hecho declaraciones, como miembro del Gobierno, que son más propias de un independentista de instituto, con la *estelada*, que de un *conseller* de Economía. Usted ha hecho declaraciones del «España nos roba», del «expolio», del «drenaje», que son más propias de un adolescente de instituto independentista que de un *conseller* de Economía; que eso sirve, pues, para lo que sirve, ¿eh?, para una fiesta, para..., pero en sede par-

lamentaria, cuando usted no paga lo que le debe a los ayuntamientos, cuando usted no paga la Ley de barrios, cuando usted no paga, ¿va a entrar en el juego de acusar de robar a los demás, cuando usted no cumple sus obligaciones?

Pues, mire, ni el Gobierno de Madrid, sea del señor Zapatero o del señor Rajoy, tiene la culpa de todos los males de Cataluña –parte sí, también se lo reconozco–, ni usted tiene la culpa de todos los males de los ayuntamientos de Cataluña, pero parte también. Y le propongo al señor *conseller* que abandonemos la política del victimismo, de la exaltación y la propaganda, para hablar de un estado descentralizado, donde hay balanza de pagos y todo el mundo, lamentablemente, le debe a todo el mundo; y usted también le debe a los ayuntamientos. Efectivamente, además le debe en temas sociales, como en las *escoles bressol*, como en la Ley de barrios.

Por tanto, nosotros también queremos y estaremos a su lado para exigir que el Estado ingrese, invierta en aquellas infraestructuras del Estado que se necesitan en Cataluña, pero usted también cumpla con tantos ayuntamientos que están soportando políticas sociales que hoy en día dejan a mucha gente sin esa red social básica que es poder llevar a su hijo a una guardería, poder tener, en definitiva, una ayuda a la dependencia.

Para acabar esta primera intervención, que saben que tenemos menos tiempo, nosotros le diríamos, señor Mas-Colell, que tenemos que escoger entre dos modelos: el modelo de continuar construyendo una nación, un estado, un miniestado sin recursos, con una economía débil, dilapidando el dinero, generando aún más gastos, una losa mayor que en otras comunidades autónomas; u otra opción, que es: dejemos de gastar en lo prescindible, pongamos los huevos en la cesta de la educación, de la sanidad, de la política social, de la reactivación económica, de la seguridad, que es lo que nos une a todos los ciudadanos de Cataluña. Estoy convencido de que eso nos une a todos los catalanes, y no la política identitaria, y no la política exterior, y no la política lingüística, y no sus políticas de déficit y de apoyar a los amigos.

Nosotros, si ustedes están dispuestos, durante el debate de la totalidad no, porque ya estamos acabando, pero sí durante el debate del articulado, a aceptar suprimir estructuras políticas, suprimir esa red de pseudoembajadas, pudiendo utilizar la red, como se ha ofrecido el ministro, de las embajadas del Estado en todo el mundo, si ustedes aceptan reducir esas partidas que hoy son un drenaje y que generan más crisis todavía sobre las espaldas de los catalanes, nosotros podemos estar de acuerdo con su política.

Pero déjeme decir –y acabo, presidenta– que también es difícil ponerse de acuerdo con quien ni siquiera quiere escuchar. Y usted, *conseller*, ha hecho una cosa que yo creo que los ciudadanos deben saber, que es escuchar o hablar con aquellos que usted quiere escuchar. Y esto es un parlamento, y no una clase de matemáticas, es un parlamento, y hay que hablar, parlamentar con todos los grupos parlamentarios. Es difícil, muy difícil, por no decir imposible, llegar a acuerdos, a matices, a debates, a conocer los datos de un presu-

puesto, si el *conseller* de Economía ni siquiera se reúne con algunos grupos parlamentarios; es muy complicado. Y entonces no nos vendan ustedes la política de... *mà estesa*, perquè aquí no hi ha *mà estesa*; aquí el que hi ha realment és una geometria d'interès pur i dur per tirar endavant aquestes retallades i aquests pressupostos. Si vostès volen parlar de canviar les prioritats i de parlar d'alternatives i no retallar allò més essencial, ens podem trobar en algunes qüestions. Si no, conseller, li ho dic així de clar, serem la veritable oposició en aquest Parlament, perquè a nosaltres no ens fa..., ni tenim cap problema a dir i a reconèixer que no estem d'acord amb aquests pressupostos, que drenen encara més les butxaques dels catalans i que no reactiven la situació econòmica.

Aquesta serà la nostra posició, amb tots els respectes, amb tota la cordialitat parlamentària, però amb tota la fermesa, convençuts que hi ha molts ciutadans que creuen que, si s'ha de retallar, s'ha de començar per aquestes estructures, per la política, per la construcció nacional, i no per la sanitat, l'educació, la justícia o, en definitiva, la vida que afecta milers i milers i milers de ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, el molt honorable conseller d'Economia.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta... Senyor Rivera, quatre observacions ràpides, per demostrar que me l'he escoltat amb atenció. Una és..., vostè ha dit dues vegades que estava imposant un drenatge als catalans. I llavors, en algun moment, ha dit que jo deia coses terribles, com «Espanya nos roba»... M'agradaria que m'ho documentés, això. Jo no recordo haver dit mai aquesta expressió, excepte fa mig segon, quan l'he dit. Si vostè troba documentat que jo he dit aquesta frase, doncs, l'he dita, però m'estranya molt, perquè no és el meu estil. Però, vaja, si vostè, que és tan curós, ho troba, estaré encantat... Però llavors m'ha criticat que hagi dit que tenim un drenatge de recursos cap a Espanya. Què passa? Que la paraula «drenatge», quan la utilitza vostè, és una paraula ben educada, i quan la utilitza jo és una paraula impròpia d'un responsable d'Economia? O és que els responsables d'Economia han de tindre estàndards més alts que els seus a la tribuna parlamentària? Perquè, desenganyis, el problema fonamental que tenim, per molts dels problemes que vostè ha mencionat, és efectivament el drenatge del dèficit fiscal, i em sembla que «drenatge» és una paraula perfectament adequada; vol dir recursos que es generen a Catalunya, que se'n van i no tornen. I és veritat. Vivim en un món on tothom deu a tothom, però n'hi ha que deuen més que altres. Bé, aquest era el primer punt.

El segon punt... –ja sé que mai ens posarem d'acord, més d'una vegada ja hem intercanviat...–, vostè pensa que el català i les coses relacionades amb la política lingüística, etcètera, són prescindibles, són inútils, que és cosa de quatre que tenen aquesta obsessió, de qua-

tre amics... Home, quatre amics, no: hi han els vots, i els vots determinen el que determinen, determinen les prioritats, i, per tant, sí, dediquem alguns recursos a política lingüística, molts en l'àmbit de l'educació. I no em passaria pel cap, a mi..., potser a vostè sí, però a mi no em passaria pel cap pensar que el català, dintre l'educació, és alguna mena de patologia. Jo crec que el nostre país és més ric perquè els seus estudiants surtin de l'escola dominant dues llengües; això no planteja absolutament cap problema, però sí, sí, té un aspecte cultural, de voler un país no dividit en termes lingüístics. Li he de dir que molts països del món estan disposats a dedicar recursos per mantenir aquests aspectes culturals.

A mi el que em crida més l'atenció del món –n'és un de curios– són els japonesos amb la seva escriptura, eh? L'escriptura japonesa és perfectament inútil, absolutament inútil. L'alfabet llatí és molt més eficient. La quantitat d'hores que els nanos japonesos gasten per aprendre a escriure amb aquell escrit és, vostè podria pensar, monstruós, és una pèrdua absoluta de temps; però, miri, el Japó és un país de tremp, és un país que ha arribat molt lluny. I, per tant, no veig quin és el problema en el fet que nosaltres vulguem mantenir aquesta característica nostra, que és que tenim dues llengües i no volem que una mori o es converteixi en un símbol folklòric.

I l'últim punt és el que volia dir és sobre Spanair. No frivolitzem sobre aquest tema. Spanair és una de les empreses més grans que tenim a Catalunya, és una empresa que té quatre mil treballadors, no tots a Catalunya, dos mil a Catalunya, dos mil fora de Catalunya, d'aquests dos mil, mil, de fet, a Madrid, i si l'ICF i nosaltres, o qui sigui, o l'Ajuntament de Barcelona, qui sigui, estem fent esforços per trobar viabilitat a aquesta empresa és el que ens correspon fer, perquè, entre altres coses, estem intentant evitar que quatre mil persones se'n vagin a l'atur. I ho continuarem intentant, li agradi a vostè o no li agradi.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... Jo també l'he escoltat, i, perquè vegi que l'he sentit, li dono les gràcies per sentir-me i escoltar-me aquí. Jo crec que és un honor que vostè ens escolti quan pugem a la tribuna. Jo també l'he escoltat; em pot donar les gràcies, també, si vol.

El que pensem nosaltres és que aquest drenatge del que vostè parla..., és que és una irresponsabilitat que vostè que coneix el funcionament d'un estat descentralitzat, que vostè que coneix el que és una bestreta, que vostè que coneix que la Generalitat també ha de tornar diners avançats de l'Estat a la Generalitat, que vostè que coneix que vostè ha de pagar el que no paga als ajuntaments, faci un discurs quan l'interessa i, quan parla amb els ajuntaments, els diu als alcaldes que siguin responsables.

Home, jo no he vist cap alcalde encara, per sort, i espero que no sigui així, que digui: «Catalunya ens roba.» No l'he vist –no l'he vist. (*Veus de fons.*) No l'he vist. No l'he vist, senyora Rigau. Però, clar, amb la seva mateixa lògica, podríem dir: «L'espoli de Catalunya als ajuntaments.» Clar, podrien dir-ho i no ho diuen. Per què? Perquè són responsables.

I vostè, senyor conseller, té raó: que Espanya ens roba, no ho ha dit; ha dit que ens espolia. Ho va dir a la comissió, aquí, en seu parlamentària: que ens espolia. I si vostè busca al diccionari «espolar»... Sap el que vol dir, no, «espolar»? Robar, assetjar... (*Veus de fons.*) Home, després d'un assetjament... És igual. En qualsevol cas, senyor conseller, que vostè defensi aquí parlar d'espoli quan vostè deu diners als barris, als ajuntaments, tanca guarderies, tanca CAP, tanca hospitals els caps de setmana! Qui està espoliant a qui? I vostè ens parla de cohesió social? La cohesió social són tots aquests centres de salut, tots aquests centres sanitaris, és una hora més a l'educació pública, que la senyora Rigau s'ha ventilat en un *plis plas*. Aquesta és la realitat de la cohesió social, no ens vengui 159 milions en diners per a la política lingüística.

I no s'equivoqui, eh?, jo no qüestiono la política lingüística, quan invertim en educació en català i en castellà i si cal en anglès. I ho sap la consellera. El que qüestiono és quant els dona vostè a alguns grups mediàtics per regalar diaris al tren. Això és el que qüestiono jo. Quant els dona vostè per pagar favors –d'enquestes, de suports en campanya– a alguns mitjans de comunicació privats. Això és el que qüestiono. I això ho paguen –i això sí que és un drenatge– tots els catalans, la seva política de repartir premis a aquells que els han donat suport.

I, en plena crisi, li ho torno a dir, miri vostè als ulls d'aquells senyors que ho passen malament i justifiqui que, per regalar diaris que ningú compra, hem de donar subvencions a un grup mediàtic. Digui-li-ho vostè. Jo no sóc capaç de defensar-ho, defensi-ho vostè. Jo no ho faria mai –jo no ho faria mai. Vostès ho fan. Però com a mínim assumeixin el que fan; no ens vinguin a esquivar i a parlar del català a l'escola. (*Veus de fons.*) No, si en això no ens hi trobaran aquí. Aquí tenim tot el suport, tot el suport, senyora consellera..., que, per cert, si vostè, quan pugui, compleix les sentències, ja seria també una cosa increïble. És més, vigili que no li facin una vaga i compleixin la sentència com a vaga, eh?, els professors, igual que han fet els mossos d'esquadra. Vejam si es posaran ara a fer escoles en català i en castellà com una protesta per les retallades dels seus sous. Espero que no. Però, bé, no vull donar idees, perquè potser... (*Veus de fons.*) No dono idees –sí, senyor Teixidó–, perquè és que aquestes idees provocadores, eh?, de fer escola bilingüe..., és tremend.

Bé. En qualsevol cas, al marge d'això, vostès sí que volen una Catalunya dividida. Sap en què? Carregant les classes mitjanes d'impostos, retallant els serveis socials d'aquells que més ho necessiten i creant un nivell o dos nivells, dues Catalunyaes, la Catalunya de primera, la que té menys impostos a les grans fortunes, la que paga igual per un medicament que qui està a l'atur, i la

Catalunya que tindrà una sanitat pública de segona, si seguim fent retallades, una educació pública de segona, i dues velocitats de Catalunya. Aquesta és la Catalunya dividida, la que no té cohesió social, la seva, no la nostra; la nostra és cohesionada socialment.

Ara, el que no ens faran és confondre la cohesió amb la imposició, la cohesió amb l'homogeneïtzació, la cohesió amb la identitat única, perquè Catalunya som tots, i Catalunya és bilingüe, i Catalunya és plural. I no confongui, vostè, cohesió social amb imposició identitària, que el nacionalisme més conservador ja sabem què ha fet arreu de la història amb aquesta imposició identitària. No la volem a Catalunya. Ja sabem que vostès són això, però intentarem combatre-ho amb una alternativa social, progressista, però que defensi una Catalunya de tots i no una Catalunya d'uns quants, i no una Catalunya d'uns quants *business-friendly*, que, després del que hem vist aquest matí, el *business-friendly* ja sabem el que és, que és que alguns en l'espai públic entrin com a cavall de Troia i facin *business-friendly* amb les seves empreses. Aquest és el seu model de cohesió social.

I, finalment, ara que la tinc aquí, consellera. El que vostè ha escrit a *La Vanguardia* –el que vostè ha escrit a *La Vanguardia*–, jo estic convençut que, si vostè ho porta a terme i ho vota aquí, ens hi posarem d'acord. El conseller no m'ha fet ni cas, però vostè, que és la consellera de Governació, vostè que sap el que són sis nivells administratius, faci el favor de sentir els grups parlamentaris, de parlar-ne. I encara que el senyor Mas-Colell faci només matemàtiques, vostè, que és consellera de Governació, escolti els grups parlamentaris, i allò a què el senyor Puigercós ara es suma, allò que des de Ciutadans som molt pesadets amb les administracions, fem-ho. Aquí ja ho hem votat dues vegades i hi han votat vostès en contra. Me n'alegro, com a mínim, de llegir-la. Ara, després votant no ens trobem mai. Vejam si, en les esmenes a l'articulat, ens hi podem trobar, en algunes qüestions.

És la nostra posició constructiva, ho he dit, vostè no hi era abans, d'ajudar en allò que sigui simplificar, en allò que sigui estalviar. Però el que no farem mai és defensar aquest model de les dues velocitats, de les dues Catalunyaes.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup de Solidaritat Catalana, l'il·lustre senyor Uriel Bertran, per defensar la cinquena esmena a la totalitat i darrera.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, molt honorable conseller d'Economia, senyor Andreu Mas-Colell, la Llei de pressupostos és la més important per qualsevol govern i marca la seva acció política i els seus objectius reals, no els objectius de paraula, no els objectius retòrics, sinó els objectius reals; marca clarament quines són les prioritats de qual-

sevol govern i també, òbviament, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I aquests pressupostos i els acords amb el Partit Popular que vostès estan portant a terme per aprovar-los, aquests pressupostos que vostès presenten, demostren que s'estan oblidant de tots els objectius amb què vostès es van presentar a les eleccions i han obtingut vots de centenars de milers de catalans i estan governant en aquests moments.

Van anunciar en campanya electoral que vostès posarien fi al robatori fiscal de 20.000 milions d'euros l'any d'impostos que paguen els catalans que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país, i se n'han oblidat. Van prometre reduir l'atur a la meitat en aquests quatre anys de legislatura. Van dir que es mantindria l'estat del benestar, que mantindrien els pilars de l'estat del benestar. Van dir que impulsarien una transició nacional cap a l'exercici del dret de decidir. I van dir que no tornarien a pactar mai més amb el Partit Popular, fins i tot se'n van anar al notari, al notari a signar que no tornarien a pactar mai més amb el Partit Popular.

Els pressupostos de Convergència i Unió, i del Partit Popular, estan contradient tots i cadascun d'aquests objectius amb què vostès es van presentar a les eleccions catalanes. El senyor Oriol Pujol i el senyor Artur Mas van dir: «Bé, doncs, qui tingui uns pressupostos millors, uns pressupostos alternatius als que presenta el Govern de la Generalitat, que els facin, que els portin a terme i que els presentin.» Doncs, nosaltres ho hem fet. Senyor Andreu Mas-Colell, nosaltres hem presentat els pressupostos de l'estat propi, uns pressupostos alternatius per evitar que Espanya ens robi i per poder portar el nostre país a un futur de prosperitat i de benestar.

Anem a pams. Respecte al robatori fiscal. No només no posen fi al robatori fiscal, aquests pressupostos que vostès presenten, sinó que les accions del Govern de la Generalitat i el suport que vostès estan donant al Partit Popular a Madrid el que fan és incrementar el robatori fiscal que pateix Catalunya.

Deia vostè: «Aquest increment d'impostos que vol aprovar el Govern del Partit Popular, a Madrid, l'increment de l'IRPF, el que farà és asfixiar l'economia catalana.» I van vostès i quaranta-vuit hores després hi voten a favor. I diu vostè: «Aquest increment de l'IRPF implicarà que s'incrementi el robatori fiscal d'Espanya respecte a Catalunya en 1.200 milions d'euros.» I van vostès i hi voten a favor. Més espoli fiscal, més robatori fiscal per a Catalunya.

Van dir vostès que ens havia, l'Estat espanyol, de retornar, ens havia de pagar aquests 750 milions d'euros de la disposició addicional tercera i els 1.400 milions d'euros del Fons de competitivitat. I què fan vostès? Re. Se'n va vostè a veure el senyor Montoro, i diuen: «Bé, d'això ja en parlarem més endavant, perquè ara sembla que no toca.» I encara, el senyor Montoro, carregat de cinisme, diu que perseguiran penalment tots aquells governs que no compleixin amb els pressupostos que han aprovat. El primer que hauria de fer el senyor Montoro és entregar-se directament a la justícia, ell; ell hauria d'entregar-se a la justícia perquè el per-

segueixin penalment per no complir amb els pressupostos de l'Estat espanyol que especificaven que s'havien de pagar 759 milions d'euros a Catalunya, i que s'ho estan passant..., s'ha d'utilitzar una expressió, que ara s'ho estan passant per l'entrecuix, senyor Andreu Mas-Colell. Això és el que vostè li hauria de dir al senyor Montoro.

Tenen problemes de liquiditat, és cert. I quina és la solució que troba el Govern de la Generalitat per solucionar aquests problemes de liquiditat? Demanar un préstec a l'ICO; un préstec a l'ICO que quan paguem els interessos d'aquest préstec estarem fent créixer l'espoli fiscal i el robatori fiscal d'Espanya respecte a Catalunya. És a dir, els bons patriòtics, com a mínim –els bon patriòtics, com a mínim– pagaven interessos als ciutadans de Catalunya que els compraven. Ara vostès ja pagaran interessos a Espanya; és a dir, incrementarem l'espoli fiscal.

Volien vostès, amb la proposta de pacte fiscal, de concert econòmic, controlar no només les despeses, que ara es controlen, de moment, de la Generalitat de Catalunya, sinó també els ingressos. I miri com acaba la torna que el Govern espanyol ja ha dit que de controlar els ingressos ni parlar-ne i que ara els intervenen, si ells ho volen, per controlar-los també les despeses.

Aquesta és la realitat en què estem en aquests moments. I quan més necessita el nostre país aquest pacte fiscal, el concert econòmic, què fan vostès? Diuen que ara no toca, que ara no toca i que ja ho deixarem per a més endavant. És veritat que el senyor Pujol s'ha retirat de la política, però el pujolisme no s'ha retirat de la política catalana. Ara no toca.

I, per què vostès diuen que ara no toca? Perquè saben tan bé com nosaltres que és impossible aquest pacte fiscal, que és impossible aquest concert econòmic, i és impossible perquè el PP hi ha dit que no i perquè el Tribunal Constitucional, en la sentència contra l'Estatut, ja va deixar molt clar que el model de finançament per a totes les comunitats autònomes de règim comú havia de ser homogeni, és a dir, igual, que no pot haver-hi en aquest cas una Catalunya que quedi exclosa del sistema de finançament comú. I vostès ho saben.

I si vostès estan postergant aquesta discussió, negociació o debat amb el Govern espanyol i ho estan fent com una estratègia per enganyar el poble de Catalunya, tingui molt clar, senyor Andreu Mas-Colell, que serem molt vehements en la denúncia d'aquest nou engany que es voldrà perpetrar. Si vostès diuen: «No, això ja ho negociarem l'any 2013», per allargar la negociació durant tot l'any 2013 i poc abans de les eleccions acabar pactant unes engrunes amb el Partit Popular que a vostès els serveixin per justificar aquest pacte fiscal i aquesta millora en el finançament –i ens vindran a dir aquí que ha estat el millor i que és el millor finançament de la història de la humanitat–, nosaltres ho denunciarem amb vehemència, perquè el poble català ja està cansat d'enganyos, el poble català ja està cansat de mentides. Si vostès tenen un projecte polític, defensin-lo ara que és quan el necessitem; és ara quan necessitem recuperar aquest espoli fiscal de

20.000 milions d'euros que se'n van a Madrid i que no tornen al nostre país.

Vostès també deien: «Hem de reduir l'atur a la meitat.» Doncs, miri, van entrar al Govern de la Generalitat amb menys de 600.000 aturats i ja en porten 724.000; 724.000 persones que avui no tenen feina al nostre país. Déu n'hi do!, per voler reduir l'atur a la meitat.

I, què fan amb aquests pressupostos de la Generalitat per revertir aquesta situació d'increment imparable de l'atur? Doncs, retallar el pressupost d'Empresa i Ocupació, és a dir, la partida més imprescindible de totes per revertir aquesta situació, en un 7,4 per cent, destinant-hi només 542 milions. Sap quant destinen vostès a pagar interessos al sistema financer, als bancs, caixes...? Dos mil, interessos per a l'any 2012, hi destinen 2.000 milions d'interessos per a l'any 2012. Destinen quatre vegades més –quatre vegades més– al pagament d'interessos que no pas al pressupost a Empresa i Ocupació. Realment, la situació amb aquests pressupostos només farà que empitjorar per a totes aquelles famílies que van veient com cada vegada més persones es van quedant a l'atur.

Són uns pressupostos, a més, totalment antieconòmics, i vostè ho sap com a professor d'economia, retallant i incrementant els impostos el que portarà al país és a la recessió econòmica. I amb la recessió econòmica s'ingressarà menys encara en impostos per part de la Generalitat, i implicarà que s'hagi de retallar encara més, i més recessió econòmica. Estan portant el país a un cercle viciós, a un cercle viciós en el qual està caient Grècia, en el qual estan caient molts dels països que en aquests moments apliquen propostes i mesures com la que vostè està portant a terme.

Què és el que vostè hauria de fer, segons el nostre entendre? Impulsar aquests pressupostos de l'estat propi, impulsar una llei de transició a la independència, recuperar aquests 20.000 milions d'euros d'espòli fiscal i invertir-lo i injectar-los en l'economia. Podríem destinar 4.800 milions d'euros, d'aquests 20.000, a la reactivació econòmica, invertint en empresa i ocupació, en recerca i desenvolupament per posar-nos a nivell europeu, en inversió en infraestructures. Podríem fer a Catalunya el corredor mediterrani; ens el podríem pagar nosaltres, el corredor mediterrani ferroviari, per poder ser més competitius i exportar les nostres mercaderies als principals centres de distribució del món. Podríem rebaixar, també, l'impost de societats a la petita i mitjana empresa, del tipus del 30 o 35 per cent al 25 per cent, perquè poguésser, també, més competitiva i poguésser exportar, també, amb més facilitat productes de qualitat com els que fabriquem i produïm aquí a Catalunya, i ajudes a la recerca i desenvolupament per posar-nos en una mitjana europea.

Vostès també van dir: «Mantindrem l'estat del benestar. No tocarem els pilars de l'estat del benestar.» I què fan vostès en aquests pressupostos? Tornar a retallar en els pilars de l'estat del benestar: a la sanitat i a l'educació.

Ja són massa habituals, senyor Andreu Mas-Colell, jo no em cansaré de repetir-ho, les denúncies que hi ha de ciutadans del nostre país que, per culpa d'aques-

tes retallades, pateixen per la seva integritat física i pateixen perquè la seva vida corre perill perquè no se'ls atén adequadament en els serveis sanitaris. La darrera... –la darrera–, la denúncia del senyor Francisco Torralba que deia que li operaran un ull a Lleida i un altre a Tarragona, i ho denunciava. Espero, senyor Andreu Mas-Colell, que, com a mínim, no pretenguin operar aquest bon home els dos ulls alhora. Espero que no vulguin operar-li els dos ulls alhora, perquè llavors sí que farem un bon enrenou. Senyor Andreu Mas-Colell, prenguin consciència –prenguin consciència– d'aquesta dura realitat que en aquests moments hi ha en el nostre país.

Incrementen el transport públic, incrementen la taxa per medicaments, incrementen el cànon de l'aigua... Sap què podríem fer amb els pressupostos de l'estat propi, invertint 5.200 milions d'euros d'aquests 20.000 que cada any ens roba Espanya? Substituir cinc-cents barracons dels mil que encara hi ha a les escoles catalanes; la gratuïtat en els llibres de text; reduir les llistes d'espera a la meitat, com passa en els països d'Europa que tenen un sistema sanitari públic que es finança amb un nivell d'impostos similar al que paguem a Catalunya. Podríem atorgar cent mil ajudes a la dependència. En aquests moments, hi ha setanta mil avis i àvies del nostre país que estan esperant que se'ls reconegui el grau de dependència i poder rebre una ajuda per la dependència. Amb això ho podríem solucionar, amb els pressupostos de l'estat propi. Podríem atorgar cent mil beques –cent mil beques– de mil euros mensuals, durant deu mesos, a cent mil joves estudiants vinculades al rendiment acadèmic, perquè puguin concentrar-se en l'estudi i puguin excel·lir en l'estudi. I podríem, també, crear i generar i recolzar el transport públic gratuït per a estudiants i persones aturades.

Van prometre, també, vostès, impulsar una transició nacional. I què van fer quan van arribar aquí al Parlament de Catalunya, aquest nou Govern? Doncs, votar en contra, no permetre l'aprovació de la Llei de transició a la independència que va presentar Solidaritat Catalana per la Independència, aquí, en cambra parlamentària. Ara, al Partit Popular li ho voten tot; al Partit Popular, a Madrid, li ho voten tot. Potser que es van confondre de nació! Era transició nacional catalana, senyor Andreu Mas-Colell, no transició nacional cap al PP a votar-li totes les mesures a Madrid que el senyor Rajoy els posa a sobre la taula, i vostès immediatament hi donen suport. Aquesta no és la transició nacional que busca el nostre país.

Vostès estan votant a favor d'un Partit Popular que vol intervenir les finances de la Generalitat, que es vol carregar la immersió lingüística del català a l'escola, que ens està espoliant cada any 20.000 milions d'euros. Vostès estan votant això. Vostès estan aprovant aquestes mesures d'aquest partit polític, d'aquest Partit Popular, que està anant en contra de Catalunya.

Per què no convoquen, vostès, les forces polítiques catalanistes que estem en aquesta cambra parlamentària i acordem una transició nacional cap a la independència? Per què no hi plantem cara tots plegats? Per què vostès no abandonen aquesta submissió i aquesta abaixar el cap davant del Partit Popular i anem ple-

gats cap a aquesta transició nacional a la independència? Aquesta és la proposta que, des de Solidaritat Catalana, li fem arribar, perquè hi ha una sortida, hi ha una alternativa al nostre país, a la misèria, a l'empobriment al qual cada vegada se'n està sotmetent, a les polítiques que ens arriben des de l'Estat espanyol.

La seva transició nacional, senyor Andreu Mas-Colell, espero que reverteixi el rumb i espero que miri cap a Catalunya. Tenim un poble magnífic, i vostè ho sap. Tenim un poble amb coratge. Tenim un poble creatiu. Tenim un poble valent. Tenim un poble que val la pena lluitar per ell i que hem d'estar al costat del nostre poble, perquè o estem al costat del nostre poble o vostès estan en contra del poble. I la transició nacional que vostès volen fer, ho esperem, cap a Catalunya, cap a la independència, amb tot el catalanisme donant-li suport, necessitarà el poble. I si vostès la segueixen i la continuen fent cap a Espanya, no dubti ni un moment que la farem sense vostès. Que el poble farà la transició cap a la independència sense vostès.

I cada any, com ja li vaig dir l'any anterior, presentarem, des de Solidaritat Catalana per la Independència, els pressupostos de l'estat propi, fins al dia que aquesta cambra tingui la valentia, el coratge, la honestat i el sentit comú per aprovar-los.

Visca Catalunya lliure!

(Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Millo...? *(Veus de fons.)* Un moment, conseller, si us plau. Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

Si em permet, presidenta, només per una qüestió d'ordre. Jo vaig anunciar en una junta de portaveus que cada vegada que es produïssin pronunciaments per part de diputats, que al nostre entendre siguin ofensius i malmetin la dignitat d'aquesta cambra, ho denunciarem i que en deixàrem constància perquè en l'acta consti.

I vull, també, traslladar a la Mesa que prengui en consideració si és digne continuar permetent que diputats d'aquesta cambra, doncs, perdin el respecte i insultin institucions i persones com hem escoltat fa poc per part del diputat que acaba d'intervenir, que ha demanat que un membre del Govern espanyol es lliuri a la justícia com a conseqüència d'incompliments que altres persones han fet en el passat.

Jo deixo constància d'aquesta denúncia, en nom del Grup Parlamentari Popular, i demano a la Mesa que prengui en consideració aquesta queixa.

La presidenta

En queda constància. Honorable conseller, té la paraula...

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.) Senyor Rivera, té vint segons.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. En la mateixa línia que ha dit el portaveu anterior, i també dit en Junta de Portaveus, que consti també la nostra protesta, i la protesta específica perquè hi han aquí uns grups que..., especialment el Grup del Partit Popular contínuament, i també amb Ciutadans i d'altres vegades, diuen que són, que estan contra Catalunya. I dir, literalment, que el Partit Popular, Ciutadans, el PSC o qui sigui està contra Catalunya és no respectar el més mínim de la democràcia a Catalunya.

Per tant, que consti també en acta aquesta protesta nova, ja, la de la dinàmica de dir que contra Catalunya, un grup de la cambra catalana, que representa els ciutadans de Catalunya. I això, des del nostre punt de vista no pot...

La presidenta

Ja està.

Albert Rivera Díaz

...continuar així.

La presidenta

Senyor Rivera, ja està. Senyor conseller, si us plau...

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt honorable presidenta, molt ràpid. Ja veig, senyor Bertran, que no li agraden els pressupostos que he presentat. Jo li demanaria coses breus, li demanaria que no parli en nom del poble català. Vostè representa els que, de moment, l'han votat i, de moment, a ningú més. I, en general, diria que seria bo que no qüestionés la intel·ligència dels, en aquest cas, nostres electors.

Dos punts concrets: ha parlat dels aturats. Tenim aturats aquí. Hi ha aturats a molts països d'Europa. Hi ha aturats als Estats Units. Vostè creu que hi ha una conspiració de tots els governs del món per crear aturats? No seria possible que tinguéssim una crisi econòmica molt complexa que entre tots estem intentant d'enfrontar per superar el problema de l'atur?

Un altre punt és..., ens retreu que paguem interessos. Què pretén, que no paguem els interessos del deute que tenim? Escolti, si fem austeritat és, precisament, per minimitzar els interessos que hem de pagar, però jo suposo que no està suggerint que no paguem interessos. Li recordo que molts dels interessos que paguem no són financers tenebrosos que estan en algun lloc d'Europa, són a ciutadans de Catalunya que han invertit els seus estalvis en bons de la Generalitat i que esperen i que poden esperar ben tranquils que els els pagarem religiosament i amb prioritat a qualsevol altra consideració.

I, finalment, pregunta que per què no el convoquem a una transició nacional, etcètera. Miri, jo li diré que, si calgués fer convocatòries, a qui no convocaria és a algú que, per motius polítics, fa gràcies amb el pro-

blema de salut d'una persona a la qual esmenta amb nom i cognom; és indecent.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Miri, senyor Andreu Mas-Colell, el que és indecent és que a una persona li donin hora per operar-se d'un ull a Lleida i l'altre a Tarragona. Això és el que és absolutament indecent. I, per tant, el que han de fer vostès és corregir aquests errors que es denuncien des d'aquí en seu parlamentària i fer la feina ben feta, i donar les hores d'operació en els llocs d'operació que puguin coincidir amb aquestes qüestions.

Respecte al que es comentava aquí, el Partit Popular, ara, aquest any 2012, segons el pressupost que vostès han presentat, haurà de pagar, segons la disposició addicional tercera, uns 300 milions d'euros, aproximadament. És a dir que el Partit Popular també està vinculat –també està vinculat– a complir la llei i a pagar segons el que vostès han presentat en aquesta cambra parlamentària. Per tant, sí que li afecta, al senyor Montoro –sí que li afecta al senyor Montoro. I el senyor Montoro el que ha de fer és cuidar-se dels seus assumptes i no anar amenaçant penalment aquelles persones o aquells governs catalans que, segons el seu entendre, no compleixin els pressupostos.

Vostè diu, senyor Andreu Mas-Colell, que nosaltres no podem parlar en nom del poble català. Miri, tenim més autoritat per parlar en nom del poble català que vostè. I sap per què? Perquè a nosaltres ens han votat, però a vostè no l'ha votat ningú. A vostè el poble català no l'ha votat. A vostè el va nomenar una persona, el senyor Artur Mas, que a ell sí que el van votar –a ell sí que el van votar. Per tant, no vingui aquí en seu parlamentària a qüestionar qui pot parlar i qui no pot parlar en nom del poble català.

Nosaltres som representants electes del poble de Catalunya i tenim la responsabilitat de defensar els interessos del poble de Catalunya, tal com nosaltres els entenem. I ja és massa sovint que, des del seu grup parlamentari, ens diuen que no podem parlar en nom del poble de Catalunya. Perquè, clar, Convergència i Unió són ells, no? Son vostès el poble de Catalunya. Vostès son els qui tenen el patrimoni del poble de Catalunya. El senyor Carles Pellicer va dient que sí, també pacta amb el Partit Popular a l'Ajuntament de Reus. Això és molt habitual.

Vostè parla dels aturats. Miri una cosa, senyor Andreu Mas-Colell, resulta que a Catalunya és on es generen més aturats, perquè als Estats Units hi ha un 9 per cent d'atur, la mitjana europea és d'un 10 per cent d'atur i a Catalunya estem, ja, rondant el 20 per cent d'atur. És a dir, és que doblem les taxes d'atur, les mitjanes europees i l'atur que hi ha en els Estats Units.

Per tant, no amagui el cap sota l'ala, no vulgui sempre evadir-se de la responsabilitat, no vinguin vostès a dir-nos que...

La presidenta

Vagi acabant, senyor diputat.

Uriel Bertran Arrué

...això són problemes mundials que no ens afecten absolutament en res. És a dir, siguem una mica més seriosos i reconeguem una mica més la realitat, d'aquesta manera el país podrà anar molt millor.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per posicionar-se sobre el projecte i sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta... Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, els pressupostos responen a l'asfíxia financera que li toca viure a la Generalitat. Aquesta asfíxia financera que ens toca viure o que us toca viure, doncs, no és tant per l'herència del tripartit, la crisi econòmica i el tancament dels mercats, que sí, sinó, jo diria més, per l'assignació de recursos insuficients que rebem de l'Estat espanyol: una assignació de recursos arbitrària, unilateral i que està basada en aquest drenatge cap a Espanya d'impostos que paguem els ciutadans de Catalunya. Bé. Els resultats, els fets, de moment no són d'èxit –em refereixo a l'acció de govern–, perquè, doncs, sí que és cert que continuem amb uns pressupostos molt restrictius i uns pressupostos que veritablement continuen amb les retallades, no desitjades, per descomptat, per cap de nosaltres.

En qualsevol cas, el que sí que demanaria és que no us hi resigneu i que la vostra feina no només consisteixi a ajustar-se a aquestes assignacions insuficients. Crec que la conselleria, en aquest sentit, dins del que tenim, ha fet una bona feina, en el sentit aquest, que ha fet una combinació de sumes i restes, ha reduït les despeses per on ha pogut, tenint una especial sensibilitat pels pilars que sustenten l'estat del benestar. Això, doncs, les explicacions de l'honorable conseller quan vam mantenir la reunió..., ens ho va explicar i ho vam entendre perfectament. Després ha augmentat els impostos, per una altra banda, i ha venut patrimoni per quadrar l'equació, i entenem que això, com ha dit el conseller avui en una de les seves intervencions, no ha de ser recurrent.

Permetin-me que expliqui el meu posicionament, i serà un vot en tres dimensions. La primera dimensió i fonamental ve determinada perquè serà un vot en clau política, gens especulatiu, sense cap tipus de condició, i és per facilitar l'acord entre els partits polítics catalans que no depenen de Madrid –no dic que els altres no siguin partits catalans, eh?, partits polítics catalans–, els que

no depeneu de Madrid; fonamentalment està centrat en Esquerra Republicana i Convergència i Unió. I ho faig perquè penso que, en interès dels ciutadans de Catalunya, convé que els dos partits que són majoritaris en aquesta cambra i al país, doncs –em refereixo a partits catalanistes–, en aquest sentit us poseu d'acord, eh?; penso que seria en interès dels ciutadans de Catalunya. Crec que la política catalana ha de decidir en qüestions tan importants com la dels pressupostos, i altres qüestions de país han de tenir Esquerra Republicana i Convergència i Unió d'acord. Això és la primera dimensió.

La segona dimensió, també ho dic, és per continuar donant aquest marge de confiança que des de la humilitat d'un diputat i un vot, doncs, dono a l'acció de govern. Certament, també he de dir que aquest marge de confiança cada vegada s'estreny, perquè m'ho esteu posant cada cop més difícil, perquè els resultats, doncs, no acompanyen, no?

En aquest sentit, doncs, dir que la tercera dimensió, que és potser la que més em dol, és la del fet que el meu vot també serà per posar de manifest que, si els partits polítics catalans que no depeneu de Madrid haguéssiu volgut posar-vos d'acord, ho hauríeu pogut aconseguir, perquè, si Esquerra Republicana s'abstingués, el vot que necessitaríeu per tenir majoria és el que jo poso a la disposició dels dos partits catalanistes majoritaris en aquesta cambra.

Ara bé, jo us he escoltat molt atentament, sobretot les intervencions a l'hora d'expressar o exposar les esmenes, i la rèplica del conseller... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta–, i, certament, si a l'hora de fer les converses per arribar a un acord esteu parlant del Quevedo, de l'ou, del furt, del paranoic, de l'Oscar Wilde..., mireu, jo no sé què ha estat primer, l'ou o la gallina, però és evident que no hi ha voluntat d'acord en aquests moments, i demanaria que féssiu un esforç per aconseguir-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, els he de fer una confessió a l'hora de començar aquesta intervenció per posicionar-me amb relació a les esmenes, i també per donar la nostra opinió amb relació al Projecte de llei de pressupostos, i és que, en primer lloc, doncs, confesso que la decisió ha estat difícil a l'hora de decidir si presentàvem o no una esmena a la totalitat, atès que hi ha un grau de discrepància també important en una part significativa del pressupost. Però, és clar, avui estem aquí finalment fent un debat de pressupostos que havíem de fer ja fa dies, ja fa mesos, allà a l'octubre ja l'hauríem hagut de fer, i finalment l'estem fent –jo penso que anem una mica tard, ja. I tota la resta de grups parlamentaris avui han demostrat allò que intuïem, i és que no tenen cap in-

tenció ni cap ganes de donar la mà ni d'ajudar el Govern de la Generalitat a tirar endavant, per molt que insinuïn en les seves intervencions que són vostès els que no volen, però queda clar que aquí no hi ha ningú disposat a ajudar el Govern de la Generalitat per tirar això endavant.

Nosaltres podríem també presentar una esmena a la totalitat, perquè discrepem d'alguns aspectes importants d'aquest pressupost, que no és el nostre, que no és el que hauríem fet, i avui podríem presentar també una esmena a la totalitat. I què passaria demà, senyor conseller? Que el pressupost se n'aniria altra cop endarrer, seria una esmena de rebuig que compartiríem tots els de la cambra, i quedaria clara aquesta minoria en què es troba el Govern de la Generalitat, aquesta minoria del Govern de Convergència i Unió, que no faria possible ni tan sols començar a parlar del pressupost.

Bé. Nosaltres volem parlar de pressupost –volem parlar de pressupost–, però també li he de confessar, conseller, que avui vostè també m'ha despistat una mica en una part de la seva intervenció, i m'ha fet recordar aquella novel·la del *Doctor Jekyll i Mister Hyde*. Jo no sabia, en un moment determinat..., vostè, que és una persona de món i que és una persona molt cultivada, que no té una mentalitat estreta amb relació a Catalunya, que no la veu petita, mirant-se el melic, i que jo pensava que no la veu independent i separada de l'Estat espanyol, perquè crec que no ens convé; vostè, que ha estudiat, té una llicenciatura per Valladolid, que ha sortit de Barcelona, que té el doctorat a Minnesota, que és doctor *honoris causa* a París, a Alacant, al Brasil o no sé on de Sud-amèrica, és a dir, una persona com vostè, avui feia un discurs en el seu debat amb Esquerra Republicana que a mi personalment em despistava, no?, perquè no sabia si estava al davant d'aquell home d'estat amb mentalitat internacional que jo reconec, o d'aquella altra persona que estava dient als independentistes: «Escolteu, tranquils, ja us arribarà. Ara ens convé que les coses vagin així, perquè les coses són difícils. Però no patiu, espereu-vos, que ja us arribarà el torn a vosaltres.» Em sabia molt greu que aquesta fos la realitat. Estic pensant que segurament és una digressió meua, que m'he despistat amb això del *Doctor Jekyll i Mister Hyde*, no?

La situació és molt greu, vostè ho sap perfectament, conseller. L'escenari del 2012 és pitjor que el del 2011 i que els anys anteriors. És el pitjor any d'aquesta crisi quant a ocupació, quant a ingressos fiscals, quant a tensions en els comptes públics, i, per tant, és un moment molt greu. Comencem el 2012 amb un escenari més difícil dels ja quatre anys que dura aquesta crisi. El darrer any, l'atur registrat ha crescut a Catalunya en 51.000 persones, mentre que el 2010 ho va fer només en 1.700, i si fem servir les dades de l'EPA tenim 742.000 aturats a Catalunya. Les previsions del Govern en el pressupost del 2011, ara fa mig any, eren que es destruirien 22.000 llocs de treball, i aquesta previsió s'ha vist més que doblada. Igualment, la previsió era de tenir una taxa d'atur del 18,6 per cent, previsió que va fer en el seu pressupost, i quan encara no hem acabat l'any en tenim ja, o quan no havíem acabat l'any teníem ja el 19,43 per cent. I les previsions del

2012 que fa vostè són que ens situarem en el 18 i mig; per tant, una millora molt discreta, més que discreta.

He de dir que no tota la responsabilitat la té vostè, no la té pas el Govern de la Generalitat. Bona part d'aquests mals resultats és la conseqüència de greus errors en la planificació econòmica dels anys dels governs a Catalunya d'esquerres i els governs a Espanya d'esquerres, aquesta esquerra progressista que el que ha fet és arruïnar-nos i posar-nos en el forat més important de la nostra història, i de la incapacitat d'aquests governs, per tant, de tirar endavant les reformes estructurals que la nostra economia necessita i que no arriben mai. Sort que ara hi ha un nou govern a Espanya que comença a afrontar aquestes reformes, que vostè sap que són necessàries; entre elles, la reforma laboral, que tanta falta ens fa i que aviat podrà veure la llum.

Les perspectives del 2012 no són molt millors que les del 2011. L'any 2011 teníem una previsió de creixement del 0,7 per cent, i enguany vostè ens la fixa en el 0,8; ja ho veurem. La demanda interna, el consum i la formació bruta de capital continuen estancades. Únicament la demanda externa, això sí, les exportacions, té una mica més de força. Seguim per aquí.

Aquest escenari afecta, com no pot ser d'altra manera, els ingressos de la Generalitat; vostè ens ho ha explicat aquest matí. Els ingressos de l'Administració provenen de l'activitat econòmica, evidentment, i al fer els pressupostos no podem ignorar la complicada realitat de la nostra economia i continuar amb nivells de despesa i endeutament insostenibles, com vostè sap perfectament.

La Generalitat, igual que el Govern de l'Estat, no poden continuar recorrent a l'endeutament i al dèficit pressupostari gastant el que no tenim. Aquí hi han alguns grups parlamentaris que al defensar les seves esmenes a la totalitat el que han defensat és que el que cal fer és això: gastar més, i més, i més, i que el dèficit creixi, més endeutament..., per tant, ofegar encara més l'economia i la capacitat de creixement.

El camí és el de l'estabilitat pressupostària. Això ho defensa el Grup Parlamentari Popular des que va començar la legislatura, ho recorda? És la primera proposició de llei que va presentar el PP en aquesta cambra, la de la Llei catalana d'estabilitat pressupostària. Però no per fer contents els mercats, com alguns pensen, sinó per no hipotecar el futur dels nostres ciutadans, per no traspasar els nostres excessos amb el deute a les generacions futures, per no deixar el deute als nostres fills ni als nostres nets.

En conseqüència, quina serà la posició del Partit Popular de Catalunya en aquest debat, avui, en aquest debat de les esmenes a la totalitat del pressupost del 2012? Doncs, miri, és la posició que es desprèn de la nostra voluntat. Nosaltres volem –i li ho hem dit, conseller– parlar, volem dialogar, volem negociar i volem millorar aquest pressupost que no compartim tal com està plantejat en aquests moments i que si l'haguéssim de votar hauríem de votar que no. Per tant, nosaltres, que volem negociar, que no volem bloquejar, que no volem obstaculitzar la situació, que a Catalunya seria encara més greu i que ens podríem trobar que el president

de la Generalitat hagués de complir la seva paraula i ens convoqués eleccions anticipades un dia d'aquests –que ja ho ha repetit dues vegades; una mica d'abús–, no votarem a favor de les esmenes de rebuig, no votarem a favor de les esmenes de retorn que han presentat els grups parlamentaris, però tampoc donarem el vot afirmatiu si el Govern es manté immòbil, com una representant de la federació deia fa poc a les càmeres de televisió, no podríem donar suport a aquest pressupost quan arribi el moment de votar-lo si el Govern es manté immòbil i no fa les correccions que considerem necessàries.

Vol dir això que estem d'acord amb aquest pressupost, que compartim la seva configuració? No. Valorem positivament els resultats de la feina feta durant aquest any 2011? No podem. Valorem positivament com s'està governant, amb tota la historieta de la geometria variable? –després m'hi referiré. No, no ho compartim, creiem que és un error, creiem que el Govern s'equivoca. Llavors, per què no votem les esmenes a la totalitat? Doncs, perquè fem un exercici de *responsabilitat*. Això és una paraula que tots vostès coneixen i un concepte que en aquests moments a Catalunya mereix tot el seu valor. Som l'oposició responsable i constructiva, que posa els objectius dels catalans i de les catalanes per davant dels interessos del seu partit. I aquí hem vist intervencions avui que estaven parlant d'una altra cosa; no estaven parlant de Catalunya, estaven parlant dels interessos electorals del seu partit.

I com volem exercir aquesta responsabilitat?, com volem que el Partit Popular català exerceixi aquesta responsabilitat? Doncs, ho farem com li acabo d'explicar, si vostè hi està d'acord, que és dialogant per aconseguir que vostès rectifiquin i corregeixin aquells aspectes del pressupost que al nostre entendre estan equivocats. Si el Govern es mou, estarem d'acord a tirar-ho endavant. Si el Govern no es mou, no podem acabar votant aquests pressupostos.

Certament, la responsabilitat de governar obliga adoptar decisions poc populars. No es governa per quedar bé; es governa per solucionar els problemes de la gent. Aquest context en què ens trobem és el que obliga a tots els que tenim responsabilitats polítiques a gestionar de forma més eficient i amb menys recursos. Malauradament, s'han d'adoptar decisions que en un altre context mai es farien. En aquest context s'emmarca la decisió del nostre grup parlamentari de retirar l'esmena a la totalitat de la Llei de mesures fiscals i financeres. Se'n parlarà més tard, però té una vinculació molt important amb la Llei de pressupostos, perquè en surten uns ingressos importants que configuren també el capítol d'ingressos. I nosaltres no compartim una bona part d'aquesta llei; per això vàrem presentar en el seu moment l'esmena a la totalitat.

El nostre grup no comparteix en absolut –i ho vol modificar, per tant, si és que no ho pot suprimir– algunes de les mesures plantejades pel Govern, ni l'impost sobre les estades en establiments turístics, que perjudica un dels pocs sectors que creix i genera ocupació a Catalunya, i que les tarifes que s'aplicaran van en detriment de la qualitat del nostre sector i penalitza els establiments de qualitat. Tampoc compartim el tiquet

moderador per a l'expedició de les receptes farmacèutiques; creiem que tal com està concebut penalitza els col·lectius més dèbils i els malalts crònics que no fan cap ús abusiu de la farmàcia. Tampoc compartim les noves taxes sobre la justícia, que posen en «entredit» el principi de justícia gratuïta. Per demanar l'execució d'una sentència que t'ha donat la raó, hauràs de pagar fins i tot perquè te l'executin. La justícia no estarà a partir d'ara, per tant, a l'abast de tothom. Hi ha altres qüestions que no m'hi allargo, perquè formaran part del debat de la llei de mesures fiscals i financeres quan sigui el moment, però és important també fer-hi referència, perquè formen part del capítol d'ingressos i, si no s'aprova un, no es pot aprovar l'altre.

Alguns voldran trobar relació –i ho han insinuat o ho han dit explícitament en les seves intervencions– entre el que va passar recentment a Madrid amb la convalidació de les mesures que va adoptar el Govern de l'Estat i el que passa a Catalunya amb la retirada nostra de l'esmena a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. Algú creu que hi ha una relació. Doncs, sí, jo els ho confirmo. Oi tant que hi ha una relació! Hi ha una relació molt clara; el que passa és que no és exactament la que vostès s'imaginaven quan acusen d'aquesta relació.

Convergència i Unió i el Partit Popular han trobat a l'arribar al Govern, uns a Catalunya i els altres a Espanya, la mateixa herència de les esquerres progressistes: un forat ocult, uns comptes ficticis, fruit d'enganyos d'enginyeria pressupostària, un dèficit, un forat i un deute insostenible, factures als calaixos pendents de pagar i compromisos que ens hipotequen per a més de vint anys. Això és el que tenim en comú uns i altres. Aquesta és l'autèntica relació directa entre el que passa a Madrid i el que passa a Barcelona en aquests moments. Les esquerres ens han deixat el país desfet, trinxat, i tenim els mateixos problemes.

I, per tant, el Partit Popular, que vetlla pel benestar del conjunt dels espanyols –entre els quals, evidentment, els catalans, de manera preferent–, actua amb responsabilitat davant la gravetat de la situació. Davant d'una situació crítica, nosaltres hem decidit ajudar en comptes de posar pals a les rodes com fan uns altres. Una ajuda, però, que ningú ha d'entendre com un xec en blanc. Ja ho hem dit, i ho repeteixo. Estem en un procés de negociació que comença avui. A partir de la votació d'aquestes esmenes a la totalitat, aquests pressupostos tindran llum verda per ser tramitats. I això és el que facilitem, això és el que facilita el Partit Popular, i, a partir d'aquí, n'hem de parlar, hem de negociar.

Tenim motius per votar que no, si és que el Govern es queda immòbil. I esperem que això no passi i que quan arribi el dia 15 de febrer tinguem un pressupost diferent, tant en el capítol d'ingressos com en el capítol de despeses, a on les prioritats quedin més marcadetes, i que quan parlem de racionalització i d'austeritat, realment, les mesures vagin més a fons del que han anat fins ara, i que l'objectiu d'equilibri pressupostari quedi garantit, i que l'objectiu de recuperació econòmica i creació d'ocupació quedi reforçat.

Hi han moltes mesures a prendre i cal incorporar en el pressupost elements importants, com, per exemple, els que es deriven del Pacte català per l'ocupació que en el seu moment el Partit Popular de Catalunya i el Govern de Convergència i Unió varen signar. O les mesures que fomentin encara més la internacionalització de la nostra economia. O les mesures del finançament de les petites i mitjanes empreses i els autònoms, que cal afavorir. O el Pla integral per l'emprenedoria per ajudar els emprenedors, que són en aquests moments la joia autèntica de la corona i que no es veu prou reflectit en el capítol de despeses d'aquest pressupost. O, per exemple, una aposta clara per la transparència en tots els àmbits de l'Administració pública, tant en el sector administratiu com en el sector no administratiu.

Vull dedicar només trenta segons a fer-li també un comentari amb relació a la reunió d'ahir del Consell de Política Fiscal i Financera, que es va celebrar a Madrid, perquè avui també altres grups, aquí, hi han fet referència. Perquè, realment, al contrari del que hem escoltat avui per part d'alguns grups parlamentaris, aquesta és una reunió important que marca una nova etapa, una nova manera de relacionar-se entre el Govern espanyol i els governs de les comunitats autònomes. Però, a més a més, posant per davant un criteri fonamental, un objectiu fonamental, que si el Govern anterior hagués tingut també com a preferent, avui no ens trobaríem en la situació que ens trobem, que és l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, amb controls i amb el consens de tots, és clar que sí, i amb sancions si convé, no amb amenaces penals, com deia aquell senyor que en aquests moments ja no hi és perquè no li deu interessar massa el que diuen els altres, només el preocupa escoltar-se ell mateix, no? (*Remor de veus.*)

Però aquí, a Catalunya, que hi ha una voluntat i un esforç per fer les coses ben fetes, ens interessa més que a ningú que als altres que no fan la feina tan bé els controlin exactament igual i, si no ho fan bé, que els sancionin i que els intervinguin, és clar que sí. Perquè hem de pagar nosaltres, després, el «pató»? Estat som tots. Per tant, a mi m'interessa molt que controlin i fiscalitzin a tothom. I que no es pensi algú que això ha estat pensant en els catalans; si precisament els que estan donant exemple de fer les coses bé estan aquí. Per tant, que ningú tingui cap mena de mirament en això i que ningú es pensi que això va contra l'autogovern de Catalunya, que no hi té res a veure. Es tracta de fer les coses bé i de garantir que es fan bé, i que hi hagi rigor i que es facin les coses amb serietat.

I també, a més a més, d'aquests acords de la reunió d'ahir surten també instruments nous i mesures que faciliten la liquiditat per atendre proveïdors tant les comunitats autònomes com els ajuntaments. I no era aquesta una necessitat que teníem i que l'hem compartit tots? Doncs, penso que val la pena remarcar-ho.

Per això, senyor conseller, senyores i senyors diputats, des del Partit Popular català exigim un plus de responsabilitat al Govern de Catalunya, un plus de responsabilitat. És imprescindible. El nostre grup continuarà actuant amb responsabilitat.

A Catalunya hi ha un govern sense majoria suficient en el Parlament, un govern precari, que necessita suports per treure endavant els pressupostos i les lleis que vol aprovar. En aquest punt, però, el Govern, en comptes de buscar una posició sòlida que ajudi a tirar endavant el país, què fa? Doncs, amb certa temeritat, està jugant des del primer dia al que anomena «la geometria variable».

Jo pensava i, buscant un símil per definir i per poder identificar això de la geometria variable, jo m'imaginava preguntant-li a l'amic Tomàs Molina, protagonista dels programes de Polònia, com tots vostès saben, jo m'imaginava preguntant-li un símil en l'àmbit de la meteorologia: «Què vol dir quan el temps és variable?» (*Remor de veus.*) «Que el temps és variable vol dir que és inestable; “variable” vol dir “inestable”.» Ens diria això, no?, que ara no se sap si plou, si fa calor, si neva, si hi ha humitat, si hi ha sequedat, avui sí, demà no, ja ho veurem... La variabilitat en aquest sentit vol dir «inestabilitat». I vostès el que estan fent, precisament, amb aquesta aplicació i amb aquesta articulació de la geometria variable, és generar una política inestable a Catalunya. El Govern juga amb foc cada cop que espera que surti la bola que toca, perquè no sempre sortirà i, per pura probabilitat, algun dia es quedarà sol. Aquell dia potser serà en una moció, serà en una llei; qui sap si no serà en uns pressupostos de la Generalitat.

El nostre grup sap que ara per ara Catalunya no es pot quedar sense pressupostos. I aquesta és la sort que té Catalunya, que almenys hi ha un grup responsable, assenyat, que posa sentit comú a les coses. Això afectaria greument no només la credibilitat i la solvència de Catalunya, sinó també del conjunt d'Espanya. I ni aquí ni a Europa estem per més sobresalts.

Aprofito per recordar –ja ho he dit al començament– el retard en la tramitació del pressupost, que no ha tingut cap justificació més que electoral, encara que a vostè no li agradi que li ho diguin, però permeti'm, també, que jo m'hi afegeixi. Fa un any el Partit Popular català va posar per davant dels interessos seus, de partit, els de Catalunya, per davant. No era fàcil facilitar l'aprovació dels pressupostos del 2011, els pressupostos de les retallades, davant d'un escenari electoral en què ens jugàvem molt. El Partit Popular va ser un partit responsable amb Catalunya; altres no ho van ser, i avui tampoc ho són, i continuen sense ser-ho, i continuaran així, no en tinguí cap dubte. I el retard que vostès han provocat tampoc és responsable.

Davant d'aquesta responsabilitat del Partit Popular, què ens hem trobat? Doncs, ens hem trobat amb un govern que camina a mig gas, un govern que, amb cinquanta-dues reunions del Consell Executiu que porta fins al dia d'avui, des que va començar, doncs, en lloc de sortir els dimarts a anunciar mesures i projectes i programes concrets que serveixin per incentivar l'economia productiva, per estimular la creació d'ocupació, per reformar el servei públic d'ocupació de Catalunya, en lloc de fer això, doncs, ens surten moltes vegades amb ocurrences, parlant de la Llei de consultes, dels referèndums, etcètera, no?, però no es dedica a fer allò que al nostre entendre en aquests moments és impres-

cindible, que és mantenir el rumb ferm en el sentit de l'estabilitat pressupostària, però paral·lelament no perdre de vista que l'objectiu de l'estabilitat pressupostària no és un objectiu en si mateix, és un pas necessari, és imprescindible; l'objectiu és la recuperació econòmica, és la creació d'ocupació. I aquesta és la voluntat del Partit Popular de Catalunya.

El tripartit, senyor conseller, efectivament, ens va deixar 8.352 milions de dèficit, que representava el 4,22 per cent del PIB. L'objectiu revisat del 2010 era de 4.700 i el 2,4. El nou Govern es va trobar tota una sorpresa al fer el traspàs de poders. Li sona això?

Valorem l'esforç que està fent en contenció del dèficit, en dos anys, passarem de 8.352 a 2.740, és important –és important. Jo encara recordo, perquè no me n'oblidaré mai, mentre visqui, crec, aquell pressupost de l'any 2008 que, quan el vàrem aprovar en aquesta cambra catalana, quan el van aprovar, estaven parlant d'un dèficit pressupostat de 480 milions, senyor conseller, 480 milions, i, finalment, quan es va liquidar, va passar dels 5.270 milions, és a dir, una petita desviació de més del 1.000 per cent, una petita desviació, no? I allò ens va semblar que era una barbaritat. I ho hem repetit així durant els darrers quatre anys. Per tant, celebrem l'esforç que es fa per intentar reduir això.

I enguany els catalans patirem una de les pressions fiscals més altes d'Europa, tindrem un dels marginals de l'IPC més alts i s'incrementaran, per tant, també algunes taxes. Però jo sé que al conseller no li agrada haver de pujar impostos; jo crec que ell no és dels que pensa així. Igual que al Partit Popular tampoc li agrada haver hagut d'apujar impostos; no està en el nostre ADN. Però sé que s'han d'apujar els impostos per un motiu, perquè hi ha la conseqüència d'aquells que han fet un ús i un abús, un mal ús dels recursos públics, i han generat aquests dèficits tan i tan importants.

Si les mesures estrictament de la fiscalitat representaran 646 milions, l'increment del que pagarem per interessos serà de 520 milions. L'increment dels interessos quasi s'ho menja tot; pagarem, vostè ho ha dit aquest matí també, 2.000 milions d'interessos del deute. Aquesta és l'herència que hem rebut els catalans de l'antic Govern. I resulta que avui els recursos financers són un bé escàs, és un crèdit escàs, és el més important, i es detreu d'aquells que més el necessiten per crear ocupació, que són les petites i les mitjanes empreses.

Jo li demano, senyor conseller, que ens digui, que ens contesti si està disposat a acabar complint amb els compromisos adquirits en la negociació de l'any 2011, del pressupost del 2011; si complirà la paraula donada... –crec que vostè és un home de paraula–, si complirà la paraula donada a l'hora de dialogar, i està disposat a corregir, a rectificar en aquells elements que creiem que poden millorar aquest pressupost, i si vostè també creu que realment estem davant d'una nova etapa, d'una nova etapa de relació amb el Govern d'Espanya, que pot ser bona per a Catalunya, i que s'ha de fonamentar, amb confiança, amb lleialtat, perquè tots junts ens en podem sortir. I abandoni aquestes actituds de confrontació i d'amenaça permanent que hem vist en determinats dirigents del seu partit.

El pla per l'ocupació, la internacionalització, la innovació, els emprenedors i aspectes relacionats amb la salut, l'ensenyament i la seguretat formaran part de les esmenes que el nostre grup parlamentari presentarà divendres a les nou del dematí i que seran objecte, esperem, de negociació aferrissada, com deia la presidenta del nostre partit fa pocs dies als mitjans de comunicació.

Conclusió. Acabo. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, mentre els uns fan certes coses, altres en fem unes altres de molt diferents; mentre uns volen tornar al model anterior del dèficit i el deute, altres volem superar la crisi i generar ocupació; mentre uns posen pals a les rodes al nou Govern, altres ens comprometem i ajudem a tirar endavant; mentre uns fomenten la confrontació, altres treballem per millorar la relació entre el Govern de Catalunya i la resta d'Espanya; mentre uns posen en perill l'Estat del benestar, aplicant o demanant que s'apliquin les seves polítiques, altres lluitem per garantir-ne la seva sostenibilitat, i, final, mentre uns actuen irresponsablement pensant en els propis interessos electorals i de partit, altres actuem amb responsabilitat pensant en les persones, que estan en l'objectiu de la nostra acció política de cada dia. Catalunya es pot defensar des de moltes trinxeres diferents, nosaltres defensem Catalunya defensant tots i cadascun dels catalans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyora presidenta, senyora vicepresidenta del Govern, honorables consellers, diputades i diputats, només uns mots de salutació per a les persones, els alts càrrecs de la conselleria d'Economia i Coneixement, que avui ens acompanyen. Siguin vostès molt benvinguts als treballs del Parlament sobre el debat del pressupost.

I deixar clar quina és la pretensió del nostre grup parlamentari respecte a aquest debat. Tres qüestions, ben òbvies, per altra banda: donar suport als pressupostos del Govern, remarcar els elements clau del que entenen que és un bon pressupost i rebutjar políticament les esmenes a la totalitat. Canònic; no es podria fer d'una altra manera.

Comencem, si els sembla, pel context. Aquest és un context que ve precedit –senyor Millo, amb una referència que vostè feia– per un element diferenciat respecte al debat anterior: hi ha un nou govern a Espanya i s'ha obert, volem pensar, una dinàmica que esperem diferent de la dinàmica anterior.

Condiciona això els pressupostos d'aquesta cambra? No. Pot ajudar al desenvolupament d'algunes de les iniciatives contingudes al pressupost? Ho esperem. Tenim l'esperança, més enllà... –més enllà–, que, malgrat les amenaces del diputat Bertran, serà aquest any 2012 quan començarem a parlar del pacte fiscal, que

és la primera cosa que els hem de dir als nostres conciutadans. Tots n'han parlat..., «estem asfixiats, estem al límit, patim com no hem patit mai, i ens en podríem sortir amb millors condicions amb un pacte fiscal», que és el que defensa aquest grup parlamentari i aquest Govern.

I això enllestirà tots els problemes? No, però, Déu n'hi do, el que esperem que hi ajudi! Per tant, senyor Millo, amb aquesta vehemència que ha caracteritzat la seva intervenció, ja confiem que transmeti l'esperança que finalment no tornem a tenir una discussió absolutament inútil respecte a les necessitats de finançament de Catalunya, com a primer element. Per tant, aquest és un element diferencial del context.

I el segon, jo no m'hi puc referir, no tenim temps per allargar-nos, però el context de la crisi respecte a fa sis mesos és més greu del que era. Li hem vist a la crisi, senyor conseller, els ossos i la pell. Aquesta és la crisi. I jo no puc perdre un minut, perquè no tenim temps, a explicar les dades que això configuren. Però, quan algun diputat o alguna diputada feia referència que mancava la caracterització de la crisi per part del Govern, doncs, no ho acabem de compartir, forma part de les anàlisis que reiteradament hem anat presentant; una crisi duríssima, brutal, que ha afectat a tothom en el nostre país, i molt particularment a la gent que més li costa seguir.

I volem que les paraules d'aquest grup parlamentari siguin de suport i siguin d'esperança per a tots aquells que no poden seguir. I que..., sí, serveixin per dir, que és la nostra voluntat, hi ha un grup parlamentari, hi ha un govern i esperem que diversos grups parlamentaris que ajudin a infondre l'esperança que *ens en sortirem*. I aquesta és la voluntat d'aquest grup parlamentari: donar suport al Govern, rebutjar les iniciatives que han presentat legítimament els altres grups, i, a més, dir que hi han característiques suficients en aquests pressupostos per fer-ho.

Dir-los també, evidentment, que som molt conscients de quanta gent... –hi feia una referència avui el molt honorable president–, quanta gent fa sacrificis i de quina magnitud. I vull repetir les paraules del president, que m'han semblat escaients com mai en un debat com aquest: «Ens reconforta.» O sigui, més enllà del que cadascú pugui sentir d'aquesta crisi, que hi hagi gent que entengui que aquest és el moment de fer sacrificis i que els fa, tot el país, ens reconforta.

Naturalment, és subjecte de discussió la interpretació de com es fan aquests sacrificis. Nosaltres creiem, senyors i senyores diputades, que es fan equitativament. És la nostra pretensió, si més no aquesta és la nostra voluntat. I ens reconforta –és clar que sí–, com deia el president, que la gent entengui quin tipus de política portem a terme.

La visió general del pressupost, jo seria incapaç de fer-la millor de com l'ha feta el conseller Mas-Colell en la seva presentació. Però, vull remarcar una qüestió que em sembla clau: discutim un pressupost, que és la segona fase d'un pressupost que varem tenir l'oportunitat de discutir fa només sis mesos, i s'ha d'entendre com un tot. I aquest pressupost –és clar que sí– és un

pressupost que pot ajustar l'esforç i el sacrifici d'una manera, si m'ho permeten, una mica més lleugera que la de fa sis mesos. És a dir, volem enviar un missatge a la ciutadania que, sent un pressupost difícil i havent-hi dificultats, aquest pressupost, senyor conseller, és incomparablement menys dur que l'anterior.

Per cert, respon a la promesa que el president i que el Govern van fer a la ciutadania de Catalunya. I volem dir aquí, com a grup parlamentari que els dóna suport, que vostès han complert amb aquesta paraula. Després hi hauran elements que els agradaran o no, és indiscutible, però hem complert amb la paraula amb un pressupost en el qual ha «primat» l'austeritat, la prioritat de la despesa social, la credibilitat i la coresponsabilitat.

Tenia aquí, senyora presidenta, tot un seguit de xifres des del pressupost consolidat fins al creixement del marc de l'economia catalana per al proper any que, si m'ho permeten, m'ho estalvio. Hi ha fet vostè una referència, és bo que es recordi, forma part del document, tindrem oportunitat de parlar-ne, i m'agradaria passar a elements més substancials del debat polític que avui hem tingut durant aquest Ple.

Se'ns ha dit el següent, diu: «Home, a la seva manera vostès combaten el dèficit, combaten l'endeutament i tracten de sanejar els comptes públics.» D'això, no hi ha cap discussió. No sé si ho fem del tot bé, però que combatem el dèficit, l'endeutament i sanegem les finances públiques, d'això no hi ha discussió. On sembla que és més controvertit és si nosaltres tenim un pressupost per recuperar l'economia i ajudar al creixement. Doncs, sí. Això és el que volem transmetre a la ciutadania: tenim un pressupost que el que vol és ajudar l'economia a créixer. No és un pressupost a la defensiva. No és un pressupost que és un paraigua davant de la situació, ho és també perquè és greu, però dóna elements i dóna indicis de creixement de l'economia i de recuperació, i dóna indicis, naturalment, a l'esperança.

Diu: «Això és una formulació retòrica o això tenen elements que veritablement vostès ho poden fonamentar?» Ràpidament: la continuïtat dels programes de l'ICF; la reducció del dèficit de la Generalitat en la línia que apuntava, ho deia el conseller molt modestament, «m'atreveixo a suggerir que potser això deixarà recursos lliures per als particulars»; les polítiques d'estímul a la recerca, al desenvolupament i a la innovació; el canvi de model de formació professional; el foment a l'activitat productiva, 337,7 milions d'euros; la promoció al desenvolupament empresarial; la potenciació i l'enfortiment de l'estructura de competitivitat del teixit productiu i comercial català. Que n'hi ha prou? No, però amb això fem tot el que creiem que hem de fer i podem fer per tirar endavant l'economia catalana, com a element clau.

O sigui, voldríem dir-los, senyores i senyors diputats, que, més enllà d'un pressupost que tracta de sanejar els comptes –això ho fa per descomptat, però–, a més, posa les bases per al creixement; posa les bases perquè els particulars puguin créixer; posa les bases perquè les empreses prosperin; posa les bases perquè puguem

sortir, a temps, d'aquesta maleïda crisi. I ho fem perquè sortim amb les millors condicions possibles. És aquest el destí de l'acció política del Govern, és aquest el destí de l'acció d'aquest grup parlamentari: sortir com més aviat millor de la crisi creant ocupació i posant bases sòlides per créixer, bases sòlides i fonamentades per donar un salt qualitatiu cap endavant.

Un exemple, l'evolució... –s'hi ha referit el conseller, però molt de passada, perquè algú això ho posava en solfa–, l'evolució de l'Institut Català de Finances. Tenim un pressupost per primera vegada, conseller, de 2.592 milions d'euros. Suficient? No. Molt? Sí. Tenim un endeutament màxim de 6.000 milions. Recordo debats amb el conseller Castells quan discutíem sobre els 3.000-3.500 i demanàvem... (*Veus de fons.*) Ep, ja veig algun diputat que fa que no. Límit màxim d'endeutament del 2007 –del 2007–, 3.500; límit màxim d'endeutament del 2006, 3.000; límit màxim de l'endeutament el 2005, 2.500. I nosaltres dèiem: «Hem d'anar més enllà d'aquest límit d'endeutament.» Doncs, ho hem aconseguit: límit màxim d'endeutament, 6.000. És molt? No. És més? Sí. Més que abans? Indiscutiblement. Amb unes condicions incomparablement més difícils. Avals? Estem als 2.000. Bé, a quant estaven..., a quant estaven abans? A 600. Ja ho agraeixo, perquè quan nosaltres vam plantejar aquesta qüestió, ho recordo, en el debat parlamentari, doncs, el Govern va ser sensible. I això ho va anar millorant, el Govern anterior. Però, constatem-ho, estàvem a 600, estem a 2.000. I així successivament en tot el que fa respecte a les partides de l'ICF, que augmenta, per cert, un 31,4 respecte al 2011, que creiem que és un element significatiu, i augmenta el límit màxim d'aval en 350 milions d'euros.

Si parléssim de desenvolupament empresarial, crèdit oficial al sector financer, transport, societat de la informació, recerca al desenvolupament, etcètera, veuríem que totes les partides s'incrementen. Vostès diran: «Però és poc.» Doncs, probablement, però són partides que no són un plantejament arbitrari, senyores i senyors diputats. Són les partides que connecten amb la Catalunya que pot créixer. Són les partides que connecten amb l'empresa i amb els treballadors perquè aquest país tiri endavant. Suficient? Probablement, no. Però amb els estris que tenim –i ara em referiré a la posició que alguns grups parlamentaris tenien al respecte– creiem que aquest és el camí a continuar.

M'estalvio dir-los els passos que hem donat en l'àmbit de la reforma de l'Administració –n'ha fet un lleuger comentari el conseller Mas-Colell–, o, per exemple, la política que estem impulsant a la societat de la informació i de telecomunicacions amb el macroconcurso del sector TIC de la Generalitat de Catalunya.

Un últim element, abans d'entrar a la polèmica respecte a les alternatives posades en presència pels grups parlamentaris: tot això sense renunciar a la política social. I això els ho vull dir. Tinc jo, a vegades, la percepció, escoltant alguns grups parlamentaris, que hi han amors que maten. No sap vostè quant. En quin sentit ho diu, diputat Teixidó? En un ben senzill: no dubto, jo, en cap moment de la voluntat ni d'Iniciativa, ni del Partit Socialista, ni d'Esquerra Republi-

cana de defensar l'estat del benestar. Però aquest no és el debat. Ja ho acceptem tots. Tothom vol defensar l'estat del benestar. El que ens hem cansat de dir, des de l'oposició i ara en el Govern, és que hi ha maneres de defensar l'estat del benestar que el perverteixen. Això és el que els volem dir. Vostès creuen que com més hi aboquem, més defensem. I nosaltres diem: «Depèn de com ho aboquem, més ho tensem i més dificultats hi ha al respecte.»

No dubto, senyora diputada socialista, de la seva voluntat; de veritat, sincera de defensar l'estat del benestar, però aquest no és el debat. El debat és: les polítiques que veritablement va orquestrar el Govern tripartit justament al començament de la crisi garantien la societat del benestar? Sí o no? Doncs, el posaven en perill. És la nostra visió, que vostès han d'admetre que és tan legítima com la seva, tan legítima, no més, però tan legítima com la seva.

Per tant, si vostès tenen la paciència d'anar seguint el nostre pressupost en benestar, família, salut i ensenyament, veuran, com deia aquí aquest dematí el conseller, que això ocupa el 70 per cent, pràcticament, del nostre pressupost. En voldrien més? Doncs, probablement sí, però és el que hi ha: 70 per cent. La gent ha de saber que el 70 per cent del nostre pressupost s'instrumenta en polítiques per a la família, per al benestar, per a la salut i per a l'ensenyament. I que creiem que és una proporció que probablement torna a ser insuficient, però que veritablement representa els esforços que aquest Govern fa perquè no trontolli mai la política social en defensa de la societat del benestar.

Anem ara a les crítiques, a algunes de les crítiques, senyora presidenta, senyors diputats i consellers, que hem sentit fer per part d'alguns partits de l'oposició. Ho faré breument i amb el màxim respecte que em mereixen, no cal ni dir-ho.

Respecte al Partit Socialista de Catalunya, jo vull agrair, senyora Martínez-Sampere, el to de la seva intervenció, en nom del meu grup. Jo crec que és un to que pretén ser constructiu, però està basat, ho crec, senyora diputada, en un error de concepció. Deixi'm que li ho expliqui. Vostè ens ha dit textualment, diu: «Nosaltres tenim una alternativa...», ens ha acusat de manca de creativitat i manca de..., ha dit «creativitat» i una cosa més..., «manca d'idees». Diu: «Bé. Nosaltres tenim una alternativa.» A veure, diputada, quina és la seva alternativa. Cinc punts. Primer: reforma sí, retallades no. Després ho ha matisat, diu: «Bé. Retallades i ajustos pressupostaris els que calguin.» Dos: confiança en el present i en el futur. Per tant, donin vostès confiança. I ha parlat del tema de les mútues. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., diputada, mirin-s'ho, jo mai l'interpreto..., mai, sempre miro d'interpretar-la amb tota l'atenció que em cal. Vostè ha dit: «Despertin la confiança en el present i en el futur.» I ens ha posat l'exemple de les mútues. Tres: paguin el deute dels ajuntaments. Quatre: apostin per la reactivació, formació, recerca, innovació i plans d'ocupació locals. Cinc: més recursos per a la cohesió social.

Doncs, diputada socialista, membres del Grup Parlamentari Socialista, *estem d'acord –estem d'acord.* El

que els diem és: *no val*, no val fer aparèixer que tenim una alternativa al Govern que s'estructura en cinc punts, que forma part del nostre pressupost i ho passem com a alternativa. Ah, no! –ah, no! Perquè les cinc coses que vostès ens han dit... (*Veus de fons.*) No..., ara fan així com volent dir: «Home, això no va amb nosaltres exactament.» Les cinc coses que vostès ens han dit són carn i sang del nostre pressupost. Doncs, aleshores, l'únic que estem dient és: «Bé. Hi han matisos? Parlem-ne.» (*Veus de fons.*) Aleshores... (*Veus de fons.*), parlem-ne! Algú els nega el dret a parlar? Després faré una referència..., no, ara resultarà que els negarem el dret a parlar. (*Veus de fons.*) No exactament diputada, ja veurà com no, tot el contrari.

A on hi ha la diferència, diputada? En el com. Vegem, com proposa la diputada Martínez-Sampere, fer front a tots aquests reptes. Diu: «El que estan fent, més fiscalitat verda, impost de les grans fortunes, impost sobre el patrimoni, més impost de successions, més impostos, més redistribució.» I aquest Govern i aquest grup parlamentari diuen: «No és el camí.» No és el camí, malgrat l'increment d'ingressos que produeix aquest pressupost, perquè aixequem nosaltres mateixos, Déu sap que a contracor, la pressió fiscal al nostre país –Déu sap que a contracor.

Perdoni'm, resulta..., perquè els he sentit tantes vegades, senyores i senyors diputats, que aquí la pressió fiscal..., que l'impost..., que aquí resulta que érem uns privilegiats, etcètera, que resulta que tindrà un paper a algun lloc o altre que diu: «Solo Aruba y Suecia apliquen un IRPF superior al de Catalunya.» «I...?», diu en Boada: «I...?» Doncs, per a les classes mitjanes d'aquest país, Boada, és un «i...?» tremend. Ja sé que a vostès això els importa re; diu: «Escolti'm, aquí es paga més que enlloc.» I diu el diputat Boada, segur de si mateix: «I...?» (*Rialles.*) Doncs, i no –i no, i no.

Deixi'm..., ara vindrà vostè, no es preocupi, li tocarà el torn. Vostè ens deia diputada, i hi estem absolutament d'acord, cregui que li ho diem amb el millor to possible... No estem d'acord amb el com, estem d'acord amb els continguts. Però vostè ha acabat d'una manera que jo accepto indiscutiblement; ha dit textualment: «Cridi'ns.» Doncs, jo crec que puc interpretar la voluntat del conseller Mas-Colell dient-los que els cridaran. És així, conseller? Els cridaran per parlar? (*Veus de fons.*) Fet. Sí, l'he sentit –l'he sentit.

Voldria referir-me ara, senyora presidenta, a Iniciativa per Catalunya. Iniciativa per Catalunya, senyor Boada, no li puc dir que em sorprengui, però, disculpi'm, vostè ve aquí vestit de primera comunió, que tractant-se de vostè no és mala cosa. (*Rialles.*) I què ens diu el senyor Boada? El senyor Boada ens diu: «Escolti'm, quina crisi, quina situació, com es troben, com ajusten, quina manera, quina mena de gent són?» I vostè què pensa, senyor Boada, que tenim nosaltres a la nostra esquena? Set anys també del seu Govern. Diu: «A mi no, això no va exactament amb nosaltres.» Per la dreta, per l'esquerra, al port, aquí i allà, cops i cops, però això no va directament amb el tripartit. I jo em pregunto: però què hi ha darrere, quina perversió de pensament hi ha perquè creguin que els altres sempre fem malament les coses, i justament Iniciativa fa

molt bé les coses, plantejant correctament, quan estaven al Govern, l'acció de govern? Què hi ha darrere? Un error fatal.

I si vostè m'ho permet, Boada, no és per molestar –no és per molestar, eh?; ja ho sap, que no–, però l'altre dia jo vaig veure als diaris: «Joan Boada, exsecretari d'Interior. La joia de la corona...» Tractant-se d'un republicà, malament no està, però «la joia de la corona»: així va definir el secretari general d'Interior, amb el tripartit, el faraònic edifici de la central d'emergències 112 de Reus. El temps ha demostrat que el projecte va ser desmesurat en la dimensió i en el cost. Ho feien amb mala voluntat, vostès? No, no ho feien amb mala voluntat. Ho feien perquè el seu concepte era faraònic, no importa el cost, serveix a l'Estat, és públic, tot està justificat. (*Veus de fons.*) Aquest és el criteri, Boada: és faraònic, no toca, el cost és desmesurat, però com que queda per a l'Estat, queda per a tots, no importa. Aquesta és la mentalitat que hi ha darrere.

Alguna vegada –avui no, ha estat molt gentil, senyor Boada– l'he sentit parlar dels fanàtics del dolor. I jo sempre em quedo amb la voluntat de dir-los: i vostès fanàtics de l'error, de la contumàcia –de la contumàcia–, d'insistir una vegada... Fanàtics del dolor, no: fanàtics de l'error, una vegada, i una altra, i una altra. No importen els fets, hi ha una ideologia, hi ha un dogma, hi ha un plantejament, el públic és superior, no importa que sigui gran, és de tots, gastem, gastem, gastem... I així estem pagant, senyor Boada, justament els excessos, i entenem, naturalment, que vostè això no ho acabi de compartir.

Ara bé, diu: «Parlem de les propostes», i n'hi ha una absolutament extraordinària, que demostra el caràcter d'algunes de les propostes, benvolgut diputat Boada, que vostè té al cap: ens ha parlat de combatre el frau fiscal. Bé, el senyor Boada ha dit públicament aquí, perquè consti, que si es combatés el frau fiscal en aquest país tindríem 16.000 milions més d'euros al pressupost. Però, bé, vostès saben com va, això del combat del frau fiscal? Saben el paper de l'Agència Tributària? Saben en què consisteix la persecució? Saben en quin temps es planteja? Saben el paper dels recursos? Saben el paper de l'Administració contestant justament els recursos que els contribuents fan per defensar-se? I tracten de dir a l'opinió pública que trobarem 16.000 milions més si combatem el frau fiscal? (*Remor de veus.*) Quina broma és aquesta? Quina broma és aquesta, Boada? No és veritat. I així és el tarannà, senyor Boada, de les seves propostes. Ja poden dir el que vulguin, ja han tingut l'oportunitat de dir-ho; ara deixin-me parlar a mi. Vostès han dit el que han volgut, ara ens toca a nosaltres dir-ho.

Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Puigcercós. Esquerra Republicana de Catalunya, què agraïm de vostès? Naturalment, l'enfocament positiu que hi donen. Ha estat per a mi una satisfacció, diputat Puigcercós, sentir-lo, de veritat, i a més entenc molt el seu plantejament. Vostè ens ha dit: «Ajustos pressupostaris.» Sí. «Reformes.» També, hi estem d'acord, Puigcercós. Ens ha dit una cosa que és on vostè té aquest cuquet que se'l menja per dins, nosaltres també; diu:

«Escolti'm, això del pacte fiscal, vol dir que ho portarem a port?» I vostè, que és un vell diputat, experimentat, aquí i allà, té els seus dubtes. Puigcercós, nosaltres també. Vostè té els seus dubtes, nosaltres també.

Però, què els demanem? Vostè, ja que també és un diputat un pèl cansat, diu: «No perdem el temps amb alguns que mai es sumaran al tema del pacte fiscal.» I li venim a dir: Puigcercós, i diputades i diputats d'Esquerra Republicana, donin-nos suport, perquè malgrat que piquem –paraules seves– en ferro fred, puguem convèncer socialistes i populars perquè se sumin al pacte fiscal. No ens donem per vençuts.

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Fernández Teixidó

Vaig acabant, senyora presidenta. Només per dir dues coses més, si vostès m'ho permeten, que acabem ràpidament. (*Remor de veus.*)

PP. Senyor Millo, PP, estem encantats de les correccions que ens plantegen, ja en parlarem, ja ho discutirem... (*Veus de fons.*) Tant li espanta que parlem? (*Algú diu: «No, no.»*) Tant li espanta que ens sentim? Si el diputat Boada ha parlat tot el que ha volgut i ningú li ha dit re! No pateixi, escolti... Acabo, senyora presidenta, acabo.

Parlarem de la llei d'acompanyament, però tenim elements que discutir també respecte a una política que a vostè l'haurà sorprès tant com a nosaltres, oi que sí? L'increment d'impostos. A vostè això el sorprèn tant com a nosaltres, allà i aquí, eh que sí? Però en aquest context serem capaços de parlar-ne.

Acabo dient, senyora presidenta, de veritat, en vint segons, el següent. Ens en sortirem comptant amb els ciutadans, amb les empreses, amb els treballadors i amb vostès. Podem posar-nos d'acord, senyores i senyors diputats, només en una qüestió? Malgrat el que opinem cadascú, malgrat el que opina cada grup parlamentari, malgrat totes les crítiques que rebem i formulem, normals, podem enviar un missatge a aquest país dient-li que si treballem junts ens en sortim? Podem enviar un missatge a tothom dient que malgrat les diferències que tenim, les discrepàncies que tenim, les maneres diferents de veure-ho, podem treballar junts per sortir-nos-en, independentment del que cadascú voti? Si fóssim capaços d'enviar aquest missatge als ciutadans, de dir: «Malgrat la crisi, aquí junts, malgrat les discrepàncies, aquí junts», amb un govern determinat, amb coratge i amb valentia, vencerem la crisi i crearem ocupació.

Senyora presidenta, senyors consellers, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores diputades, senyors diputats, acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat presentades.

S'inicia la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 han estat rebutjades per 53 vots a favor i 77 en contra.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres
i de creació de l'impost sobre
les estades en establiments turístics
(debat de totalitat) (tram. 200-00019/09)

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, em plau adreçar-me novament al Ple del Parlament, en nom del Govern de Catalunya, per presentar-los el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost d'estades turístiques, que acompanya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2012 i que el Govern va aprovar també el 20 de desembre passat.

Cada any, el Projecte de llei de pressupostos s'acompanya necessàriament del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, si bé en aquesta ocasió el mateix nom del projecte de llei ja presenta una modificació important que reflecteix una de les principals novacions normatives del text. Com és habitual, aquest projecte de llei actualitza, complementa i dona plena efectivitat normativa a l'aplicació de la Llei de pressupostos. En general, aquesta regulació, necessàriament relacionada amb els ingressos, o amb la despesa pública, o amb l'administració del patrimoni de la Generalitat, sol tenir un caràcter molt tècnic, però, així i tot, voldria subratllar que aquesta llei de mesures és igualment important per a la concreció de la política del Govern, ja que algunes de les modificacions que recull, més enllà del que són les actualitzacions o canvis puntuals que correspon fer en cada exercici, tenen força transcendència. Efectivament, és el cas, en aquesta ocasió més que en d'altres, que bona part de les mesures són nuclears i van orientades, tal com recull el Projecte de llei de pressupostos, d'una banda, a incrementar els ingressos propis de la Generalitat, i, d'altra, a contribuir a la reducció de la despesa pública.

Com ja els he explicat en la presentació del Projecte de llei dels pressupostos, els comptes per a l'exercici 2012 constitueixen la segona fase d'un cicle d'ajustament de dos anys orientat al reequilibri financer de la Generalitat. En aquest cicle ens hem d'arribar a situar, pel que fa al dèficit públic, dins de l'escenari d'estabilitat pressupostària prescrit per Europa. Al 2011 l'ajustament pressupostari es va centrar en una reducció no lineal del 10 per cent de les despeses no financeres procedents de recursos generals. Per a aquest 2012, però, el Govern ha entès que calia repartir un esforç que cal continuar entre despeses i ingressos.

Convé advertir que les matèries objecte de regulació en aquesta llei no sols estan vinculades estretament a la Llei de pressupostos per al 2012, sinó que tenen, com bé saben, una vocació de permanència; de manera que aquestes mesures han de tenir, també, una incidència en exercicis futurs.

Tot i així, com la Llei de mesures del 2011, el text que els presento és un text molt centrat en la naturalesa i el sentit jurídic d'aquesta llei, atès que moltes altres mesures, que potser en altres circumstàncies s'haurien incorporat aquí, han format, ja, part i han estat aprovades, recentment, en les lleis de simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica.

Permetin-me destacar les principals característiques i mesures del projecte de llei. El text del projecte conté 96 articles, 17 disposicions addicionals, 10 transitòries, 5 derogatòries i 6 disposicions finals. (*Veus de fons.*) Tranquils, no els llegiré els 96 articles. S'estructura en tres capítols. El primer, dedicat a les mesures fiscals; el segon, dedicat a les mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques i de les mesures en matèria de funció pública, i, el tercer, relatiu a la creació de l'impost sobre l'estada en establiments turístics.

En el títol primer, dedicat als tributs propis i als tributs cedits, és on trobem les principals mesures amb impacte econòmic. Amb relació a les taxes, les modificacions obeeixen, en alguns casos, a la simple necessitat d'adaptar la normativa tributària als canvis efectuats en la regulació substantiva de l'activitat administrativa o de prestació del servei gravat. Per tant, són, en el seu conjunt, modificacions de caràcter tècnic, si bé hi ha algunes revisions a l'alça orientades a garantir la sostenibilitat de determinats serveis dispensats pels diferents departaments. L'impacte recaptatori aproximat és de 4 milions d'euros.

A més de la revisió de diferents taxes, en el capítol de tributs propis cal esmentar com a bonificacions més remarcables les que es refereixen al cànon de l'aigua, a la taxa per a serveis de justícia o a la taxa per expedició i dispensació de receptes mèdiques.

Pel que fa a l'increment del cànon de l'aigua per a l'ús domèstic, es produeix una revisió, tal com ja es va anunciar quan es va dur a terme la revisió anterior en la Llei de mesures per al 2011, per tal de fer front a la compromesa situació financera que actualment travessa l'Agència Catalana de l'Aigua.

També cal dir que, tot i que l'increment estimat per a aquestes modificacions se situa en uns 42 milions d'euros, que s'incorporaran a la partida d'ingressos de l'Agència Catalana de l'Aigua, l'apujada del cànon es complementa amb mesures de suport a les persones més vulnerables, amb l'extensió de la tarifa social inicialment creada només per al 2011 i que ara s'estén amb caràcter indefinit. S'afegeix, també, un nou tram per als consums superiors a 18 metres cúbics més. La finalitat d'aquest nou tram és gravar els grans consums per incentivar l'estalvi i fomentar l'ús eficient dels recursos de l'aigua.

La taxa per la prestació de serveis personals i materials en l'àmbit de l'Administració de Justícia, finançats per la Generalitat de Catalunya, és una taxa nova amb uns ingressos estimats d'uns 25 milions d'euros, que ho seran del Departament de Justícia.

Una altra nova és la taxa per l'expedició i dispensació de receptes mèdiques, també anomenada «tiquet moderador» sobre la recepta mèdica. Gravarà els actes preparatoris, accessoris i de millora de la informació que permeten l'expedició dels medicaments i els productes sanitaris. Es tracta d'una mesura que, tot i tenir un impacte limitat, en termes de recaptació, que no ha de passar dels 5 milions, té com a finalitat principal fomentar l'estalvi i una major eficiència en el funcionament del sistema.

He de dir que totes aquestes mesures i taxes tenen precedents internacionals i són, en una forma o altra, variacions de temes comuns a Europa. No estem descobrint res.

Encara dins del primer títol de la llei, i més concretament en el capítol relatiu als tributs cedits, destaquen la recuperació de l'impost de patrimoni, les modificacions pel que fa a l'impost sobre actes jurídics documentats i l'increment en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs.

Quant a l'impost sobre el patrimoni, que va reintroduir fa poc l'anterior Govern de l'Estat amb un caràcter temporal i sense que el nou Govern hagi variat la seva recuperació, el Govern de la Generalitat entén que ha de mantenir-lo, i que el més apropiat és fer-ho en la forma en què ha estat reintroduït. La Llei de mesures preveu, doncs, la modificació del mínim accent, ara vigent, per tal de fixar-ho en 700 mil euros; per tant, l'impacte recaptatori estimat amb aquesta mesura és de 240 milions d'euros.

Pel que fa a l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs, que afecta les gasolines i el gasoil d'ús general, passa de 0.024, dels quatre cèntims per litre, a 0.048.

Un altre tribut cedit en el qual es produeixen modificacions substancials és l'impost sobre actes jurídics documentats. D'una banda, i per tal de contribuir a reduir el dèficit públic, s'incrementen els tipus de gravamen. Així, s'eleva el tipus d'impost sobre actes jurídics documentats de l'1.2 per cent a l'1.5 per cent en tots els supòsits generals, i de l'1.5 per cent a l'1.8 per cent en aquells documents en què s'hagi renunciat a l'exempció en l'IVA. La recaptació prevista és de 72,5 milions.

Per altra part, però, cal destacar, en relació amb aquest mateix impost, que es preveuen unes importants modificacions que constitueixen uns significatius ajuts en els tràmits de la dació en pagament. Concretament s'al·leugerirà la pressió fiscal sobre els tràmits de la dació en pagament. El Projecte de llei preveu bonificacions del cent per cent en l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats quan es tracti de tràmits de dació en pagament que vagin associats a un contracte de lloguer amb opció de compra.

Més en detall, el Projecte de llei de mesures preveu bonificacions en tres fases diferents del procés. Fase 1, dació en pagament. Es bonificarà el cent per cent de la quota per transmissió de l'habitatge a l'entitat creditora, sempre que l'antic propietari signi un contracte de lloguer per un període no inferior a deu anys. L'import màxim bonificat serà equivalent a l'aplicació del tipus imposable sobre els primers 100.000 euros del preu de la «vivenda».

Segona fase: lloguer d'habitatge. Es bonifica el cent per cent de la quota per arrendament entre l'entitat creditora i el propietari.

Tercera fase: readquisició d'habitatge. Si l'antic propietari decideix recomprar al banc el seu habitatge, la Generalitat també bonificarà el cent per cent de la quota tributària de l'ITP, de l'impost de transmissions patrimonials, que grava aquest tràmit.

La Llei de mesures també preveu una bonificació del cent per cent de la quota de l'impost sobre actes jurídics documentats quan el propietari i l'entitat creditora acordin alguna modificació en les condicions de la hipoteca sobre l'habitatge habitual, com ara canvis en el tipus d'interès o ampliacions dels terminis d'amortització.

El títol II de la llei... –tot això fins ara ha sigut el títol I–, el títol II de la llei preveu les mesures relacionades amb el règim jurídic de les finances públiques i incorpora un altre dels capítols destacables de la llei, com són les mesures en matèria de funció pública. En general, la majoria de mesures compreses en aquest apartat de la llei són marcadament tècniques, i tenen la voluntat d'aprofundir en aspectes que contribueixin a oferir una major agilitat de gestió, tant financera, d'una banda, com administrativa, d'una altra. Aquesta última està relacionada amb aspectes puntuals del funcionament de diversos òrgans, com poden ser el Consell de Treball Econòmic i Social, l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, l'Agència d'Habitatge de Catalunya, el Centre d'Estudis d'Opinió, l'Institut Català del Sòl, etcètera. També es preveuen mesures sobre la col·laboració interuniversitària per continuar avançant en la compartició de serveis i la millor sostenibilitat de les universitats catalanes.

Pel que fa a l'àmbit de la funció pública, s'introdueixen un conjunt de mesures, que, com he explicat en la presentació de la Llei de pressupostos, són indispensables per implementar una estratègia d'ajustament que en el seu segon any permetin, amb major grau que en el primer, mantenir el nivell i la qualitat de les prestacions públiques. Reitero el meu reconeixement a l'esforç dels treballadors públics, i també faig constar

que, a canvi de certa flexibilitat, s'intenten mantenir els llocs de treball.

Finalment, la Llei de mesures fiscals i financeres dedica el seu títol tercer a la taxa turística, tècnicament denominada «impost sobre l'estada en establiments turístics». Aquest es configura com un tribut propi que té per objectiu millorar encara més la qualitat turística de Catalunya. Per això el text preveu l'establiment, a partir de la recaptació, d'un fons de turisme amb finalitats de promoció, impuls, preservació i desenvolupament del turisme i de les infraestructures d'interès turístic; més concretament, es gravarà l'estada de les persones físiques en els establiments turístics de Catalunya, hotels, apartaments, creuers, etcètera, com un tribut de caire unipersonal. La quota que haurà de pagar cada persona resultarà del nombre d'estades, amb un límit màxim de deu nits.

En general es fixen tres gravàmens, en funció de les característiques de l'establiment: 3 euros per nit per a hotels de cinc estrelles i creuers, 2 per a hotels de quatre estrelles i 1 euro per a la resta d'allotjaments. Estaran exempts del pagament els menors de dotze anys i les persones que gaudeixin d'estades subvencionades per programes socials d'alguna administració pública de la Unió Europea.

Arribats en aquest punt, vull remarcar que el Govern entén que caldrà anar millorant i matisant aspectes d'aquest nou tribut com a fruit, d'una banda, del diàleg obert i necessari amb el sector, i, d'una altra, de l'experiència que resulti de la seva aplicació.

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, per raons de temps en aquesta presentació només he pogut referir-me als aspectes principals d'un projecte de llei que és ric en contingut. Són molts els aspectes, moltes les mesures que s'hi preveuen, algunes de detall, altres de més pes; de totes elles espero que tindrem l'oportunitat de tractar-les i de fer-ho amb profunditat en el tràmit parlamentari que ha de seguir en comissió.

És natural que s'hagi generat un debat important i que hagin sorgit, també, propostes concretes que en la tramitació que ara s'inicia es traduïran, segurament, en propostes d'esmenes. Les escoltarem totes, estem oberts al diàleg en tot allò que contribueixi a la millora de la llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Molt honorable presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., si em permet una prèvia, conseller, deixi'm dir-li-ho, eh?, amb tota la cordialitat i encara més amb respecte, que l'hi tinc: em costa entendre, quasi diria que em costa admetre el to amb què ha substanciat el debat aquest dematí amb la senyora Rocío Martínez-Sampere quan ha intervingut en nom del Grup Socialista; li ho dic sincerament. És clar que té

tot el dret a utilitzar l'argumentació que li sembli més pertinent i a fer-ho en el to que vulgui, però deixi'm dir-li que em sap greu; em sap greu per la qualitat del debat i pel servei d'il·lustració, de pedagogia col·lectiva que, ho crec, estem tots obligats a fer en un moment d'extraordinària dificultat per al nostre país i quan som a punt de prendre decisions molt importants.

Vinc a aquesta tribuna a explicar per què presentem, per què mantenim una esmena a la totalitat d'aquesta llei. I haig de començar dient que ens hi han portat vostès, que han creat un escenari definit, un escenari tancat, sense més sortides que aquesta. Aquest matí –i aquesta tarda encara més– s'ha confirmat, s'ha fet evident un acord amb el Partit Popular que exclou la possibilitat de considerar una alternativa global en altres direccions. I aquesta tarda acabem de veure una escenificació encara més explícita per part dels senyors Millo i Fernández Teixidó, en fi, magnífica, no?

Nosaltres seguirem treballant, seguirem concretant propostes diferenciades, seguirem defensant esmenes en la major part de l'articulat de la llei, a més de mantenir avui l'esmena a la totalitat.

Les lleis d'acompanyament neixen per adoptar mesures que superin el marc anual de les lleis, de les lleis pressupostàries, mesures estructurals, per sempre, que pretenen introduir novetats i canvis significatius, però en aquest cas estem davant una llei que es caracteritza per la urgència, com se'ns acaba d'explicar, per la necessitat imperiosa d'assolir els objectius de compliment de reducció del dèficit, objectiu perfectament legítim i que compartim. Però, diguem-ho clar, és més que mai l'altra llei de pressupostos que vol cobrir per la banda ingressos, que, aquest any sí, han decidit emprar amb la màxima intensitat. És que han canviat de criteri gràcies a la nostra insistència en aquest punt en el debat pressupostari del 2011? O és que han constatat que la seva política de retallada indiscriminada ha arribat al seu límit i ja no disposen de marge per aquesta via?

La resposta ens la dona la mateixa llei de mesures; és molt clara: es tracta d'obtenir ingressos immediats, com més millor, sense gaire contemplacions. Amb aquest increment de recaptació que se'ns acaba d'explicar, 720 milions d'euros en taxes i nous impostos, més, per cert, una xifra d'ingressos per venda d'actius que no està a la llei de mesures però que és difícilment..., en fi, no sé si dir creïble o estimable, si pensem compte de l'experiència de l'exercici 2011 en aquest mateix concepte.

Passa quelcom si més no curiós amb aquesta llei. Quan l'agafes i quan comences a estudiar-la i repasses els títols i els conceptes, un diu: «Home, a veure què diuen. Podria ser interessant, podria ser un intent positiu d'aproximar-nos a un criteri de responsabilitat, d'esforç compartit, de millora en la distribució de càrregues.» I després què? Després ve una certa decepció, un cert desengany. I per què? Doncs, perquè no hi veiem model, no hi veiem el caràcter de canvis estructurals que se li suposa a una llei d'aquest tipus, perquè hi veiem la seva necessitat però no hi veiem la seva reflexió, no hi veiem ni convicció, i, en canvi, hi veiem precipitació

i, en alguns casos, improvisació. La presentació estrictament tècnica que ens acaba de fer el conseller és en aquest sentit, per si mateixa, el millor argument.

La conclusió, la trista conclusió és clara: és perquè no poden seguir retallant o anar més enllà amb retallades que mantenen, com vostès mateixos ens han dit avui, que presenten aquesta llei; no per una concepció innovadora d'un major i millor equilibri en la distribució de càrregues fiscals entre els ciutadans. Vostès han exercit el seu dret a decidir en dos sentits que han donat lloc a la tria de les corresponents opcions.

En primer lloc, entre l'acord exclusiu amb el Partit Popular i l'acord més exigent amb el país –incloent-hi el Partit Popular, si ho volguessin–, han triat la concessió en solitari del Partit Popular. Entre una aliança parlamentària de majoria mínima però suficient i un acord de país confirmat per una ampla majoria parlamentària, amb la comprensió social que se'n derivaria, s'han decidit pel primer, han optat per l'eficàcia parlamentària, la proximitat ideològica i la comoditat institucional que resulta d'un nou pacte amb el Partit Popular, tornant als escenaris tradicionals i habituals dels governs de Convergència i Unió. Hem passat del pacte del Majestic, a Barcelona, al pacte del Palace, a Madrid; ara ja no cal ni que vinguin, o millor, ara prefereixen no formalitzar-lo públicament, ni davant de notari, tot esperant que així passi potser un xic més desapercebut.

L'acord amb el Partit Popular és legítim, el PP és també un partit català que té una presència significativa en aquesta cambra, només faltaria. És legítim i els dona estabilitat i segurament una millor ubicació en el diàleg imprescindible amb el Govern central. Però els allunya de la societat catalana tal com és, del país real en la seva complexitat i diversitat, que es veu tractat –o maltractat– de forma indiscriminada. En el mercat del peix al cove espanyol, potser tinguin resultats d'equilibri pressupostari que puguin presentar com a actius polítics aparents i més o menys reals, però que tothom ho tingui clar: això inclou una renúncia explícita a treballar amb la Catalunya real, la Catalunya que malda per recuperar la confiança en si mateixa, sense sentir-se menystinguda, que no entén o no comparteix criteris i decisions que li cauen a sobre sense massa explicacions.

Nosaltres, des del PSC, els hem ofert, els continuem oferint resoldre l'equació d'una altra manera. Nosaltres seguirem treballant amb aquesta Catalunya d'avui, amb el nostre país, amb els seus ciutadans, els seus treballadors, els seus empresaris, per tractar que la seva veu sigui escoltada per aquest Parlament. Els proposem, doncs, un acord amb el país real, amb els seus grups socials, els seus sectors industrials, els seus territoris. Els oferim acompanyar-los en la tasca complexa d'explicació de sollicitud d'esforços, de renúncies i ajornaments, d'exercici de responsabilitats individuals i col·lectives.

Vostès han preferit la imposició al diàleg, la seguretat i la coherència d'un acord de dretes catalanes i espanyoles a la complexitat de l'aproximació a una Catalunya socialment i políticament situada de forma majoritària en altres coordenades.

En segon lloc, entre la recaptació al preu que sigui i l'equitat i la cohesió social, han triat l'eficàcia crua de la fiscalitat indiscriminada o les taxes universals. Entre l'apel·lació al treball, a l'aportació directa dels ciutadans o la consideració del patrimoni i de la riquesa personal i empresarial, com a origen de l'esforç fiscal imprescindible, vostès han triat els primers, els ciutadans, els treballadors, sense embuts ni disfresses de cap mena. En lloc de compensar la decisió paral·lela d'increment de l'IRPF que ja ha anunciat el Govern central –amb el seu vot i el seu aplaudiment, per cert–, vostès hi afegeixen conceptes i figures que carreguen també sobre el conjunt dels ciutadans de peu, de base: augment del preu dels combustibles, euro per recepta, augment dels transports públics, cànon de l'aigua... La urgència recaptadora ha passat per sobre de qualsevol altra consideració. L'equitat en surt greument perjudicada.

Aquesta llei té noranta-sis articles i les disposicions que se'ns han explicat. Són tan discutibles, els conceptes i solucions proposats en cada una de les figures fiscals i taxes a partir d'una..., són tan discutibles els conceptes i solucions per cada una de les figures fiscals i taxes, com explícites les absències de determinats conceptes o la consideració d'altres fonts d'ingressos. És una llei per acció i és una llei per omissió; després en veurem alguns exemples. De la mateixa manera els dic que hi ha una renúncia igual o més significativa amb relació als ingressos procedents de la fiscalitat central, estatal, espanyola, que admetrien, admeten iniciatives i propostes formulades des d'aquesta cambra.

Per cert que, en el conjunt d'aquestes mesures que avui aprovem de la Llei de pressupostos i la llei de mesures, hi hauríem d'afegir els diversos, entre cometes, «impostos sobre la renda», efectius però no comptabilitzats, que procedeixen de mesures de reducció de despeses contemplades en la Llei de pressupostos: la reducció d'ajudes als ajuntaments per a llars d'infants, menjadors, transport escolar, escoles de música, prestacions socials diverses, etcètera. Cada estalvi obtingut per aquesta via –legítim, també– es converteix quasi automàticament en una càrrega real sobre els ciutadans. Són nous impostos sobre la renda disponible dels ciutadans, són empobriment mesurable i tangible, com ho és el trasllat de dèficit públic des del Govern de la Generalitat als ajuntaments i governs locals, exemplificat en primer lloc amb la Llei de barris. Es menciona un deute de 500 milions d'euros amb els governs locals, o, per exemple, de 112 només en llars d'infants. Vostès equilibren el seu pressupost tot desequilibrant el de les famílies i el dels ajuntaments.

Lleialtat institucional; la que reben i la que practiquen no són gaire diferents. Seguim instal·lats en la retallada pura i dura, seguim renunciant a les reformes de fons possibles. Reformes, en prou casos, urgents i necessàries però que demanen reflexió, diàleg, proposta, legislació específica i el més ampli suport social i polític. Ara parlarem d'alguna d'aquestes qüestions.

Senyor conseller, amb aquesta llei potser assoleixi o s'aproximi a l'objectiu de contenció del dèficit, però pel camí hauré perjudicat seriosament la cohesió social a casa nostra, i, el que és igualment greu, aquesta

lleï no fa aparèixer cap element de recuperació de la confiança col·lectiva, que és imprescindible per iniciar el camí del creixement i la creació de riquesa. Aquesta lleï no suma, sinó que resta en l'esforç nacional que hauríem d'estar impulsant junts, des d'aquesta cambra però també amb el país sencer, molt especialment amb els agents econòmics, empresaris i treballadors, que amb les seves decisions, les seves, faran que es creï o que no es creï els almenys 500.000 llocs de treball –en uns quants anys, és clar– que el nostre model productiu necessita generar.

En resum, en aquesta lleï apareixen dos criteris, en fi, d'alguna manera, sempre presents en un contrast de models i de resposta a situacions d'extrema dificultat, com la present. En primer lloc, es veu qui mana i es veu el que li agrada al que mana: solucions simplistes, traç gruixut, resultat immediat en termes quantitius. Es mana però no es governa, que és un concepte més complex, que requereix atenció, proximitat i sensibilitat per part de qui ha de prendre les decisions. En segon lloc, sobta per l'afany recaptatori, enfront del de la responsabilitat compartida; compartida amb i exigida a la mateixa societat catalana. Vegem-ne les il·lustracions més destacades.

Vostès en diuen «tiquet moderador»; jo més aviat en diria «eurorecaptador». Si es tractés de definir i aplicar una coresponsabilitat en el marc d'una funció generadora de bons hàbits, estaríem més d'acord, però no és això. El pitjor és que ja saben que ho hauran de canviar, ens ho acaba de dir el senyor conseller; i ho hauran de canviar de dalt a baix, si volen que sigui acceptable per a nosaltres i per al país. Però que consti: el Govern de Catalunya ha proposat, negre sobre blanc, un simple euro recaptador, lluny del concepte de tiquet moderador que pretenen. Tots iguals: ni renda, ni situació, ni cronicitat, ni edat. No està bé, encara que acabi bé.

Passa el mateix amb l'impost sobre estades en establiments turístics. D'una possible bona idea –tots n'havíem parlat, del concepte–, hem passat a una formulació plana, pobra, inflexible, mesquina amb el món local i injusta amb la distribució de càrregues entre agents i usuaris del sector. Ja sé que també aquí han dit que estan disposats a canviar; és que l'única manera de fer les coses és començar malament, amb el traç gruixut i sense matís? Per cert, això actuarà, aquest impost, sobre preus ja contractats i, per tant, de molt difícil sobre els suposats contribuents finals.

De la mateixa manera que tampoc sembla ben resolta la justificació del nou concepte en l'esforç de foment del turisme. No seria més sensat parlar de compensació als costos efectius generats per l'activitat turística? No seria més just considerar els ajuntaments com autèntics protagonistes i destinataris últims del resultat fiscal corresponent, puix que són els que suporten, gestionen, mostren i mantenen les nostres riqueses naturals i el nostre patrimoni històric i cultural?

Amb relació al cànon de l'aigua, un altre cop partim d'una inicial comprensió positiva del concepte i d'una lectura final molt més crítica i carregada d'inquietuds. Caldrà comprovar i comptabilitzar amb cura l'efecte

real del paquet de mesures que conté aquest concepte. Hi han estimacions serioses que situen en el 27 per cent –el 27 per cent– la repercussió com a increment entre els dos últims exercicis 2011 i 2012. El refugi en el suposat tracte favorable per mitjà del tram més baix de quota queda malmès per l'evidència de l'escassísim euro de reducció mensual i per la incògnita de quina serà la quantitat real de famílies beneficiades, que a hores d'ara no coneixem, que els ho hem preguntat i no ens han contestat.

Tarifes del transport públic; no són d'aquesta lleï, però són un element més de la política d'ingressos d'aquest any. Estem d'acord també a avançar gradualment la coresponsabilitat dels usuaris en el sosteniment del transport públic; però no és defensable demanar menys i retornar menys, augmentar significativament els títols de transport més utilitzats i, al mateix temps, reduir línies i oferta de servei.

Amb la modificació de la renda mínima d'inserció hem passat d'un dret subjectiu a la prestació discrecional en funció de la disponibilitat pressupostària. És greu: estem reduint els usuaris, de 35.000 a 18.000, en un moment en què la base social susceptible de ser candidata a rebre-la augmenta extraordinàriament.

Passa el mateix en el cas dels ingressos no renunciats, omesos. En el cas de l'impost de patrimoni, és discutible el manteniment del límit exempt en la xifra que se'n proposa. En el cas de l'impost de successions, on, com aquest matí dèiem, es podria retornar algun dels trams anteriors que..., com ja hem discutit tantes vegades, o en el cas de la possible fiscalitat sobre conceptes associats a la producció i distribució d'electricitat d'energia nuclear, qüestió delicada que caldrà tractar amb cura, cosa que farem amb tota seguretat.

Unes paraules brevíssimes sobre les mesures entorn de la funció pública. No hi ha aquí reforma autèntica, hi han mesures, també amb l'objectiu d'estalvi, vaja, exclusivament, però són d'urgència, sense debat previ, sense contemplació global del concepte de funció pública. Només cal veure el parc de la Ciutadella en aquests moments. No es tracta ni la seva organització, ni les modalitats, ni el règim de contractació i prestació de serveis. És clar, perquè una lleï de funció pública autèntica requeriria un altre procés i un altre contingut.

En resum, doncs, avui complim, nosaltres, amb la nostra responsabilitat davant del país. Els diem: «Així no.» I també els diem: «Seguirem treballant per fer presents en la tramitació de la lleï aquests criteris i totes les concrecions que se'n deriven, per mitjà, naturalment, de les esmenes i propostes corresponents. La mà segueix estesa; la voluntat de fer arribar al Parlament la veu dels ciutadans de cada sector i de cada grup social segueix plenament vigent. I així actuarem. Els esperem a la comissió amb la serenitat i la responsabilitat que se'n suposa. Ens sentim carregats de raons. Modestament voldríem treballar amb vostès per compartir la raó.»

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i, en el seu nom, té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

President..., conseller, consellera, diputats, diputades, aquesta és la meua primera intervenció com a diputat des d'aquest faristol i em permetran uns breus mots per compartir amb vostès el que sento en aquests moments, que bàsicament es pot sintetitzar en una sola paraula que és «responsabilitat»; responsabilitat per substituir tan bé com pugui una excel·lent diputada, com ha estat la Laia Ortiz, responsabilitat per representar amb treball i encert les persones que ens van votar, que van dipositar la confiança en nosaltres, i responsabilitat com a diputat en aquests moments de crisi en què hi ha tanta gent que ho està passant malament.

Bé. Dit això vaig a exposar el sentit de l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida a aquesta llei. Podem considerar aquesta llei com una nova llei òmnibus, ja que no només complementa la Llei de pressupostos sinó que el Govern la utilitza per realitzar un seguit de modificacions en camps molt diversos, que van des de la renda mínima al consell interuniversitari, a les condicions laborals dels treballadors públics, al CEO i a organismes diversos, no? I fins i tot s'hi assembla en la manca de respecte pels tràmits. No és seriós, conseller, i és una manca de respecte institucional que el Govern sotmeti a la consideració del CTEEC un avantprojecte de llei d'acompanyament força diferent del projecte que finalment s'ha acabat presentant.

La nostra esmena a la totalitat es sintetitza en tres idees: aquestes polítiques suposen més crisi i no avançar en la sortida de la crisi, suposen retallades de drets que consoliden les retallades pressupostàries, i, finalment, ens hi oposem perquè estem convençuts que hi ha altres alternatives i que hi ha altres polítiques possibles.

La primer raó: més crisi és no sortir de la crisi. No estem precisament en el cercle virtuós que ens anunciava el president en el debat d'investidura sinó en un cercle malauradament destructor de l'economia catalana. La política que apliquen —que, els ho reconec, avui és la corrent dominant pels governs de dreta aquí, a Europa, i de la qual vostès són uns entusiastes defensors— simplement no funciona. La crisi va provocar el dèficit i l'endeutament, i ara la política d'objectiu únic, reduir el dèficit, està provocant, provocarà una recessió. Estem en l'espiral de més ajustos i manca de creixement de l'economia.

Però, a més a més, vostès estan aprofitant la crisi per fer una transició, que no és la nacional, precisament, sinó una transició per canviar l'estat del benestar, per canviar el model públic per un altre model basat en la provisió privada i la mercantilització. I per això és més necessari fer el debat sobre el model d'estat del benestar en aquesta cambra.

Les rebaixes fiscals —i aquesta jo crec que és una altra conclusió d'aquest any de govern seu—, les rebaixes

fiscals a les rendes altes es paguen amb les retallades socials per a la majoria. Segons vostès, els canvis en la regulació de la PIRMI van suposar un estalvi de 50 milions d'euros, equivalent al que també segons vostès el 2011 es va deixar d'ingressar amb la quasisupressió de l'impost de successions. Miri, molta gent és contrària a les retallades indiscriminades però està disposada a estalviar, a fer un ús més eficient dels serveis i dels recursos públics, de l'energia i de l'aigua, però d'una forma justa i equitativa.

Debate sobre pressupostos i sobre la Llei de mesures és debate sobre la realitat social i sobre quin tipus de societat volem. Conseller, a nosaltres ens preocupa, i molt, la hipoteca social que estem contraient, el deute social que podem deixar per al futur, perquè ni la crisi ni les seves polítiques afecten tothom per igual. La desigualtat s'està incrementant de forma brutal: un de cada cinc catalans pateix la pobresa, 200.000 llars a Catalunya no tenen cap membre treballant, als barris més pobres de Barcelona la seva renda ha caigut el 58 per cent de la renda mitjana, mentre que per als més rics s'ha situat en el 150 per cent de la renda mitjana. La distribució de la riquesa és cada vegada més desigual i les societats més desiguals. I, malauradament, amb la seva política avancem cap a una societat més fracturada i més desigual. I les societats desiguals són més injustes, més ineficients econòmicament i funcionen pitjor.

En el preàmbul de la llei es diu: «Els problemes estructurals de la nostra economia il·lustren la urgent necessitat d'algunes mesures adoptades en les disposicions d'aquesta llei.» Doncs, no hem sabut veure, no hem trobat aquestes mesures per fer front als problemes estructurals de l'economia catalana. El que hem trobat, això sí, és un reguitzell de trenta-set taxes, amb increments diversos, com vostè deia, de tipologia molt diversa, de les quals quinze són noves. Miri, de traves no sé si en trauran, però de taxes és evident que n'han afegit i que les han incrementat en algun cas substancialment.

La segona raó de la nostra oposició a la Llei de mesures: les retallades de drets. Què fan en aquesta llei? Doncs, posen peatges i consoliden les retallades de drets als pressupostos. És veritat que incorporen una certa política d'ingressos, però ho fan tard i malament; tard, perquè ens hauríem pogut estalviar retallades amb una política d'ingressos progressius, equitatius tant l'any 2012 com per al nou exercici, i malament, perquè el que aproven són taxes generals per a tothom amb independència del nivell de renda.

Posen un peatge a l'accés a la sanitat amb el repagament dels medicaments. I dic «repagament» perquè la ciutadania ja paga amb els seus impostos la sanitat i els medicaments. Vostè, conseller, va declarar que la mesura no tenia afany recaptatori sinó que pretenia evitar l'abús dels medicaments. Com vostè sap no és la gent qui decideix els medicaments que es recreen sinó els metges. En temes de salut estem jugant amb foc i allò que sobre el paper pot semblar barat al final serà car; poden afavorir l'automedicació per vies diverses. I és especialment greu per a moltes persones

grans i per a les persones que pateixen malalties cròniques i que tenen una renda baixa.

Hi ha altres mesures més eficients i justes que els hem proposat en altres ocasions, com, per exemple, prohibir l'activitat comercial sobre medicaments i productes sanitaris als centres, i que els sistemes d'informació i formació per als professionals sobre medicaments i tecnologies siguin responsabilitat del mateix sistema sanitari i no estiguin en mans de les empreses farmacèutiques.

Posen un peatge a l'accés a la justícia. Sincerament, aquesta no l'esperàvem. No entenem com la consellera de Justícia ho ha permès, això. Amb aquesta taxa es posa fi a l'accés universal a la justícia, al principi d'una justícia igual per a tothom com a base de l'estat de dret. Aquesta barrera d'accés, aquest peatge, pot dissuadir molta gent de defensar els seus drets o de recórrer davant resolucions injustes de la mateixa justícia i de l'Administració pública.

També suposarà un perjudici per a les petites i mitjanes empreses i per a les persones autònomes a l'hora de poder reclamar deutes per procediments judicials ràpids, i suposen una duplicitat, una ampliació de supòsits i un increment inacceptable amb relació a les taxes i als dipòsits per incrementar recursos que ja existeixen a la legislació estatal.

I la segona cosa que fan, a més de peatges, els deia, és retallar drets i limitar l'accés a prestacions socials i retallar drets als treballadors públics.

Conseller, en la seva intervenció en el debat de l'any passat va dir: «Per salvar la PIRMI cal canviar la PIRMI.» Espero que no vulgui salvar moltes coses, perquè amb la PIRMI han realitzat un veritable procés de destrucció d'una peça fonamental de les polítiques socials a Catalunya que fins al darrer any sempre havia estat objecte de consens. La destrucció va començar amb la Llei de mesures de l'any passat, a l'estiu van provocar una crisi social amb les prestacions no pagades i ara acaben amb el principi d'universalitat de la renda mínima, que passa a ser una prestació de beneficència. Es suprimeix la previsió legal que no es poden produir endarreriments, es pagarà no des del moment de la sol·licitud sinó des de la resolució, i el que és un escàndol: pretenen deixar quatre mesos sense prestació a persones que pateixen greus necessitats econòmiques. Sembla que el seu adversari són les persones pobres i no la pobresa. Això en un país en què, segons ens diu l'Associació d'Inspectors d'Hisenda, el frau fiscal equival al 22 per cent del PIB.

Miri, l'estiu passat el conseller Mena es va dedicar a estendre la sospita generalitzada sobre el frau dels que rebien la renda mínima, però en canvi no han pres cap mesura, ni aquí ni l'han plantejat a l'Estat, per combatre el frau fiscal.

Quina solució donen per a les persones que es quedin sense prestació d'atur? I no em digui que el SOC, perquè està paralitzat. El que està passant amb la renda mínima és la mesura de la seva sensibilitat social. Prestacions econòmiques i socials. I el mateix passa amb la modificació de la Llei de prestacions socials de

caràcter econòmic. L'únic objectiu és retallar el pressupost, retallar i endarrerir els pagaments fins a tres mesos de les prestacions; unes prestacions per cobrir necessitats bàsiques, que no són cap subvenció, sinó que van a ajudar la gent que més ho necessita.

I en el camp de la funció pública les mesures de la llei, conseller, són extremadament greus. I, per cert, vull expressar també des d'aquest faristol la nostra solidaritat amb els treballadors i treballadores de la funció pública que en aquest moment es manifesten massivament davant d'aquest Parlament.

Les mesures que han pres són un atac constant als drets de caràcter individual pactats col·lectivament i al dret a la negociació col·lectiva de les condicions de treball. Vostès estan donant una imatge distorsionada del sector públic català com si estigués sobredimensionat, com si sobressin treballadors, quan estem per sota de la mitjana espanyola i, no cal dir-ho, europea. No en tenen prou amb el fet que la suma de totes les mesures que s'han pres des del 2010 fins ara ja suposin la pèrdua d'11 punts del poder adquisitiu d'aquests treballadors o que no es cobreixin llocs de treball en els serveis públics per als quals ja s'havia fet la selecció de personal, sinó que a més a més pretenen que aquest Parlament aprovi mesures per suprimir de cop drets laborals i sindicals que no són cap regal, amb la intenció clara de debilitar la capacitat negociadora i de representació dels treballadors i les treballadores públiques.

Volien reduir un terç de la jornada per al personal interí amb la deducció salarial corresponent. Conseller, és una mesura temporal, com diu la llei? Temporal fins a quan? Sap què suposarà això per a les més de set mil persones que es troben en aquesta situació, que moltes cobren entre sis-cents i set-cents euros, que no són ni mileuristes? Doncs, a bona part d'aquest col·lectiu vostè els està convertint en treballadors pobres.

En resum, menys drets, menys salaris, desànim i demoralització dels professionals de la salut, dels mestres, dels funcionaris de presons, dels mossos i de tot el personal al servei de l'Administració, a qui vostès menystenen i presenten com una mena de privilegiats en conflicte amb la resta de societat. Estan aplicant una autèntica doctrina del xoc a la funció pública. Suspenen els pactes i convenis col·lectius. És molt fort això, conseller. Han creat un veritable estat d'excepció laboral a la Generalitat.

En conjunt, cap a on ens porten aquestes polítiques? Cap a quin tipus de societat? Doncs, cap a una societat més dual, socialment més desigual, més fragmentada. I, mirin, la desigualtat és corrosiva per a la societat però també per tenir una economia sana. Tony Judt afirmava que retornar l'orgull i l'autoestima als perdors de la societat va ser la plataforma central que va marcar el segle XX i que avui se'ls dona l'esquena. Doncs, bé, això, malauradament, és el que està passant a Catalunya.

I la tercera raó per oposar-nos a aquesta llei és que hi ha altres alternatives. Li reconec que els marges són estrets, però hi ha altres alternatives. En una veritable democràcia no es pot sacralitzar el pensament únic del

«no hi ha un altre camí». Si no hi ha altres alternatives, conseller, tenim un veritable problema democràtic. Alternatives que es basen en una idea fonamental: una sortida solidària i equitativa de la crisi. Estem convençuts que, més que balls de pactes entre uns i altres partits, el que cal és un gran pacte social, un pacte de rendes, un pacte entre els diferents sectors de la societat catalana per sortir de la crisi. I ara que vostès han trencat el tabú, sobre les pujades d'impostos, donant suport a la major pujada d'impostos que hi ha hagut en la història recent, podrien considerar una proposta més continguda i moderada com la nostra.

Hi ha exemples concrets de millores possibles, com, per exemple, en el tema de l'aigua. El tema de l'aigua, que ens sembla absolutament insuficient. El problema és que requereix una quantitat de documents, l'actual tarifació social, i justificants per a una reducció mínima de la factura, quan només s'hi han acollit, per les dades que tenim, poc més de mil persones. Proposarem en el tràmit d'esmenes una esmena en el sentit que, en el subministrament d'aigua potable, s'estableixi una dotació social bàsica corresponent als sis primers metres quadrats per família de tres persones i que s'apliqui un cànon superreduït i que les llars amb ingressos inferiors a l'índex de suficiència de recursos quedin exempts de pagar aquest cànon.

I el mateix es pot dir en el tema dels desnonaments i la dació en pagament. Hi ha molt marge per a la millora. I els ho proposarem en el tràmit d'esmenes.

Els proposem impostos que ja existeixen en altres països o en altres comunitats autònomes, com l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit que el Govern italià ha proposat, l'impost sobre l'energia nuclear, la fiscalitat verda, anar més enllà sobre l'impost d'hidrocarburs, l'impost d'emissions de CO₂ o el gravamen de protecció civil, alternatives que creiem factibles i possibles, i que encara no hem sentit, vostè, per què s'hi oposa. Són alternatives que van en el sentit de l'impost sobre l'establiment en estades turístiques. El nostre grup ho va presentar en una llei el 2001 i ho van tornar a presentar a la Llei de mesures del 2011. Vostès s'hi van oposar, sempre van dir que no en aquesta llei.

Entenem que és una mesura que va en la bona direcció, com hi va l'impost, que els deia abans, sobre els carburants, i que, en la tramitació de la llei intentarem millorar per donar més pes als ajuntaments i per garantir que estigui destinada a la rehabilitació ambiental i a la cura d'espais turístics i no només a la genèrica promoció del turisme. No siguin presoners del PP en aquesta que és, ho creiem, una bona mesura.

Evidentment, proposem recuperar l'impost de successions i donacions i no només fent enrere la reforma que vostès van realitzar, sinó aplicant una moratòria a l'aprovació del 2010, que suposaria uns ingressos d'uns 600 milions anuals. Si això ho van fer vostès és per raons no econòmiques, sinó estrictament ideològiques, i, a més a més, en aquesta mesura hi hem d'afegir la necessitat de combatre clarament el frau fiscal. És a dir, impostos que gravin els bancs, la contaminació i les rendes més altes i que no gravin les rendes mitjanes, com les que vostès també han contribuït a aprovar al Congrés.

Mirin, quin és el problema de fons? El problema és que s'està trencant el contracte social bàsic i el consens mínim sobre l'estat del benestar amb el qual ens podíem sentir identificats un ventall polític molt ampli d'aquest Parlament.

Fa uns dies, en un article a *La Vanguardia*, Albert Chillon i Lluís Duch, monjo de Montserrat, deien que «la pulsio neoliberal del president Mas s'aparta de l'ideari social cristià del seu mentor Jordi Pujol i encoratja polítiques que atempten contra l'ètica i els principis de la justícia i ens suma contra l'humanisme sencer». Per això, cal que vostès canviïn de política, si volen mantenir aquest consens social i democràtic, bàsic i fonamental, que es basa en el manteniment de l'estat del benestar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També ha presentat esmena a la totalitat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i, per defensar-la, té, ara, la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès.

(*Remor de veus.*)

Pere Aragonès i Garcia

Bé. Moltes gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Senyor diputat, perdoni un moment. Els agrairia que, si volen fer debats paral·lels, els facin fora de l'hemicicle. Gràcies.

Endavant, senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Bé. Moltes gràcies, senyor vicepresident. Honorable conseller, honorable consellera, senyores i senyors diputats, intervenció per defensar l'esmena a la totalitat amb text alternatiu que hem presentat des d'Esquerra Republicana al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. I l'hem presentat amb text alternatiu, perquè som conscients de la gravetat de la situació i que, per tant, no ens podíem presentar en aquest debat dient només que no ens agrada el projecte que ha presentat el Govern —que és veritat, no ens agrada, creiem que podria ser millor— i quedar-nos tan amples. Creiem que havíem de dir «no ens agrada» i proposar alternatives, i les alternatives són una esmena a la totalitat amb text alternatiu per, si, doncs, el Grup de Convergència i Unió i una majoria de diputats el volguessin acceptar, poder començar a treballar el tràmit d'aquests pressupostos amb aquest text alternatiu.

És evident que la Llei de mesures que avui debatem té una importància molt gran. I té una importància molt gran en un context en què els ingressos de la Generalitat han caigut de manera important. La caiguda d'ingressos tributaris és..., realment, quan veiem les xifres, espanta. El total dels ingressos tributaris més importants que pagaven els ciutadans catalans a l'any 2007, no que pagaven a la Generalitat, sinó que pa-

gaven en global al conjunt d'administracions, era d'uns 47.000 milions d'euros, 2007; 2011, estem parlant d'uns 33.000 milions d'euros, de les mateixes figures impositives. Per tant, amb una caiguda del 30 per cent, és obvi que hem de fer algunes mesures.

També uns ingressos de la Generalitat en què les transferències de l'Estat espanyol, que són una partida important, s'han reduït dels tributs que recapta l'Estat espanyol, i on el recurs al finançament, el recurs al deute, doncs, també es troba en una situació de molta dificultat i on massa sovint no comptem amb l'ajuda, sinó moltes vegades amb el boicot de determinats dirigents espanyols, com l'actual ministre d'Economia.

Per tant, tenim un triple repte: mantenir l'estat del benestar, trobar instruments i finançar aquests instruments per a la recuperació econòmica i fer que aquests pressupostos vagin en la línia de la sostenibilitat, de la solvència i de la viabilitat de la Generalitat com a Administració principal del nostre país.

I la pregunta que ens fem davant del projecte de llei que ens ha presentat el Govern és: aquest projecte de llei conté les mesures adequades per respondre a aquests reptes?, per respondre al manteniment de l'estat del benestar, a la recuperació econòmica, a la sostenibilitat, solvència i viabilitat de la Generalitat? Doncs nosaltres creiem que no, i per això hem presentat un conjunt d'alternatives. Permetin-me que, abans de presentar aquestes alternatives, faci un repàs i una nota crítica d'algunes de les mesures que presenta el Govern en aquest projecte de llei.

Hem vist que una de les característiques principals és un augment generalitzat de les taxes, de creació de noves taxes, incrementant el cost d'accés a uns serveis públics que, per altra banda, tenen una dotació pressupostària inferior i que, per tant, ofereixen uns serveis..., o ofereixen menys serveis o ofereixen serveis de menys qualitat. Un augment de taxes que no té en consideració característiques específiques dels usuaris dels serveis públics, després hi entrarem, ni tampoc qüestions relacionades amb la capacitat de renda dels ciutadans.

Taxes que s'augmenten si tira endavant el Projecte de llei de mesures que ha presentat el Govern, i en posarem alguns exemples. Cànon de residus: augment del 24 per cent, que afecta especialment els ajuntaments, que ja estan afectats per una caiguda dels seus ingressos propis i que, a més, estan afectats també pels retards en pagament de diverses administracions, també la Generalitat. Augment del cànon de l'aigua, d'una mitjana del 10 per cent, i augment de taxes en serveis de tota mena –inscripció de cooperatives, inspecció tècnica de vehicles, llicències de pesca, de caça–; un augment, doncs, per exemple, en declaracions d'impacte ambiental; taxes, per exemple, per als permisos de treball per part de ciutadans estrangers en què s'augmenten aquestes taxes, i, a més, es creen bonificacions, això sí, amb una visió que podria ser pròpia d'un govern espanyol, però no d'un govern català, limitant les bonificacions en aquesta taxa als treballadors estrangers que procedeixen d'antigues colònies espanyoles. Entenem que el nostre món va més enllà de l'antic imperi colonial espanyol.

Però també creen noves taxes: taxes per a l'Administració de Justícia, que se sumen a les que ja existien per part de l'Estat, entre 60 i 120 euros, la majoria d'aquestes taxes per a interposició de demandes, per a execució, per a recursos. Entenem que aquestes taxes dificultaran l'accés a la justícia i discriminaran els ciutadans de Catalunya respecte, encara més, a altres territoris de l'Estat espanyol, on accedir a la justícia, al dret a la tutela judicial efectiva, reconegut per aquella constitució que alguns tant defensen, doncs, accedir a aquest dret serà més car a Catalunya –per tant, s'hi podrà accedir menys– que a altres territoris de l'actual Estat espanyol.

Introdueixen, també, un tiquet moderador; un tiquet moderador que estableix un euro per recepta i que considerem que és ineficaç per reduir la despesa en matèria farmacèutica, que és injust socialment, que és precipitat, i creiem també que és discriminatori amb un col·lectiu important de malalts. Creiem que no és eficaç, perquè incideix sobre qui no decideix la despesa farmacèutica. El pacient no decideix la despesa farmacèutica. Els pacients de la sanitat pública al nostre país no es fan les receptes a casa, no se les fan ells mateixos, les hi fan uns professionals. Per tant, hi ha altres instruments sobre els professionals que fan les receptes per trobar mesures d'estalvi. Per tant, entenem que, gravar algú perquè deixi d'utilitzar un servei que no el decideix ell, fa ineficaç, pel que fa la reducció de la despesa, aquesta taxa. És injust socialment, perquè no fa discriminacions de renda. És precipitat, sense diàleg i encomanant a les farmàcies el cost de gestió de la recaptació d'aquest tiquet moderador. I és discriminatori: qui està més malalt, paga més. Això s'ha de corregir. Malalts crònics, no hi ha topalls. Fa un mes, vam veure un esforç important d'aquest país per donar un impuls als trasplantaments, amb *La Marató* de TV3. Les persones trasplantades necessiten de medicaments durant tota la vida. Per tant, si no posem un topall, estaran doblement discriminades amb aquest tiquet moderador.

I també creen un impost: l'impost sobre estades en establiments turístics d'allotjament, on estem d'acord amb el concepte i creiem que tenim l'oportunitat de polir algunes qüestions d'aquest impost, que tinguin en compte una gradació diferent dels diferents tipus d'establiments, que tinguin en compte la diversitat existent al nostre país del nostre sector turístic, l'heterogeneïtat, que hi és. Es compara aquest impost amb les grans ciutats, però l'estem aplicant sobre un territori que no és només una gran ciutat, no és només Barcelona, sinó que Catalunya va molt més enllà, i, per tant, la realitat del sector turístic és molt diferent.

I altres mesures que també entenem que estan equivocades. Es fa un replantejament de la renda mínima d'inserció, i el replantejament que es fa és perquè hi hagi menys persones que hi puguin accedir, i es posa un requisit nou i és que l'accés a la renda no pot venir condicionat per una situació laboral, quan ens trobarem desenes de milers de persones que, durant el proper any 2012, no tindran l'ajuda que reben un cop s'ha esgotat la prestació d'atur. Per tant, això també creiem que s'haurà de corregir.

I amb la funció pública..., crec que avui serà un tema especialment important, tant perquè aquest projecte de llei estableix, de manera unilateral, la suspensió d'acords, canvis en les condicions de treball, reducció de jornades, supressió d'algunes coses que es presenten com a complements, però que, moltes vegades, suposen la meitat d'un salari d'un treballador públic. I vostè, conseller, que és professor d'universitat, coneix que els complements del professorat universitari suposen la meitat del seu sou, i no estem parlant de sous evidentment molt elevats, sobretot, si els comparem també a nivell internacional.

Davant d'aquest text, quina és la posició responsable? Preguntar-nos si hi ha alternatives, si aquesta és l'única opció, si no hi ha opció, no hi ha alternativa, com se'ns diu des del Govern, o que podem fer coses per millorar. I nosaltres, precisament, perquè som conscients que, en aquest moment en què les finances de la Generalitat són complicades, en què no podem amagar el cap sota l'ala, en què no podem dir «no ens agrada que retallin la despesa» i no proposar fórmules pensant com ho gestionaríem Esquerra Republicana si estiguéssim governant. Doncs, què faríem?

Hem presentat un conjunt de propostes, i em sembla que vostè les coneix bé, unes propostes que van en la línia de mantenir l'estat del benestar –ha de ser aquest l'objectiu–, de treballar per la recuperació econòmica, i, sobretot, també, d'enfortir la Generalitat, d'enfortir la societat catalana, la solvència i la sostenibilitat de la nostra institució.

I presento, en aquests cinc minuts que em queden d'intervenció, diverses propostes que, si s'acceptessin, permetrien que la Generalitat recaptés prop de 1.100 milions d'euros més. Vostès tindrien 1.100 milions d'euros més per poder fer polítiques que s'han vist obligats a renunciar-hi amb el projecte de pressupostos que avui ens han presentat.

Proposem un impost sobre la banca, a través d'un impost sobre els dipòsits bancaris, que ja vam discutir en aquest Parlament, que vostès no ens van acceptar, però nosaltres hi insistim, perquè creiem que és una bona mesura, com ho creuen el Govern francès –que no és, precisament, d'Esquerra Republicana–, com ho creu el Govern alemany –que no és, precisament, d'Esquerra Republicana–, com ho creu el Govern britànic, que també no se situa al Parlament Europeu a la nostra banda de l'hemicicle, sinó que se situa, precisament, a la dreta, encara més a la dreta del grup que els representa a vostès. Cinc-cents noranta-dos milions d'euros que podríem recaptar amb aquest impost, que pagarien les entitats financeres. I, com he dit, és un impost que existeix en el nostre entorn, i que nosaltres estem convençuts que, com que existeix en el nostre entorn, s'acabarà aplicant. I, si s'acaba aplicant a l'Estat espanyol i no l'hem tingut abans a Catalunya, la recaptació anirà a parar a l'Estat espanyol, i un dels mateixos arguments que ens presenten, vostès, per defensar l'impost turístic crec que també val per a l'impost a la banca. Per tant, potser, en els propers mesos o anys, en aquest canvi en política fiscal que hem vist per part del Partit Popular, ens trobarem un impost a la banca, però que recaptarà Madrid i se'l quedaran ells.

En segon lloc, recuperar l'últim tram de l'impost sobre successions i donacions: 164 milions d'euros que ens permetria incrementar, el 6 per cent dels patrimonis més rics que permetria també situar com a exempts els patrimonis entre 400 i 500.000 euros, segons els casos, deixar al marge la classe mitjana –164 milions d'euros.

En tercer lloc, una reforma del tram autonòmic de l'IRPF: per una banda, la creació d'un nou tram a partir de 250.000 euros. Vam ser molt moderats des d'Esquerra Republicana, vam proposar un augment del 2 per cent; el Partit Popular n'ha aprovat un a Madrid, amb el seu suport, del 7 per cent. Nosaltres som conscients que, potser, en aquesta mesura hauríem de trobar alternatives. I, per tant, entenem que és una mesura..., que és una base per començar-hi a treballar.

Però també proposem una mesura, que pot semblar molt tècnica però que té un impacte important, que és un canvi en les deduccions d'habitatge en el tram autonòmic de l'IRPF, en què, anteriorment, fa dos anys, hi havien unes deduccions de manera progressiva, el criteri general, 3,5 per cent, després del 6,45 per a un grup més ampli i el 8,6 per cent en casos molt i molt específics. Vostès van canviar-ho a una línia horitzontal per a tothom, independentment de la renda, del 7 i mig per cent. Resultat –i això està a la memòria de beneficis fiscals–: s'ha reduït la recaptació de l'IRPF per causa d'aquest concepte en 99 milions d'euros per part de la Generalitat. I és un canvi petit. Si fem aquest canvi, vostès tindran 99 milions d'euros més, 1 milió d'euros menys del que preveuen recaptar pel tiquet moderador.

Quatre, l'impost sobre el patrimoni. A cada reforma que ens fa l'Estat espanyol, a cada bugada perdem un llençol. Teníem el mínim exempt en 108.200 euros, van treure l'impost; el torna a posar l'Estat espanyol, situa el mínim exempt en 700.000. Nosaltres entenem que, entre poc i massa, la mesura justa, i, per tant, un replantejament del mínim exempt fins a 500.000 euros ens permetria recaptar 100 milions d'euros addicionals.

I tenim altres propostes de modificació de l'impost de grans superfícies comercials, 30 milions d'euros d'increment; modificació de gravàmens i taxes diverses, i un replantejament de l'impost d'estades sobre establiments turístics, que creiem que seria millor, que seria més ben acceptat pel sector i que creiem que tindria un impacte neutre en la recaptació; per tant, permetria seguir recaptant 100 milions d'euros.

Nosaltres, per tant, presentem alternatives que, al nostre judici, creiem que permeten repartir de manera més justa la càrrega de la crisi, els sectors que poden contribuir, que ara tenen la capacitat de contribuir: el sector de la banca, de les grans superfícies, dels grans patrimonis, de les grans rendes, que podríem aconseguir que aportessin 1.100 milions d'euros a la solvència de la Generalitat, al manteniment de l'estat del benestar i al fons per impulsar la recuperació econòmica.

Entenem que si accepten les nostres propostes això dóna més legitimitat, més força i més solidaritat interna al nostre país. I entenem que aquestes propostes, que vam

presentar ja fa dies, tenen encara més rellevància després de l'aprovació d'augment d'impostos per part del Govern espanyol, perquè aquestes propostes graven sectors diferents i perquè entenem que no podem permetre que els 1.258 milions que recaptarà de més l'Estat espanyol a Catalunya siguin, es converteixin, per culpa, doncs, d'aquest increment d'impostos aprovat pel Partit Popular, en un augment de l'espoli fiscal que pateix el nostre país. Perquè van dir que en donarien un 50 per cent a les comunitats autònomes, al final és un 15, a través del Fons de suficiència... Per tant, els catalans no en veurem ni un euro.

Per tant, nosaltres li diem, senyor conseller, que té una altra opció. Nosaltres creiem que és una opció que és millor per als ciutadans, n'estem convençuts; hem estat parlant de moltes d'aquestes propostes les darreres setmanes, i vostè han pres una altra opció, *a priori*, pel que veiem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nosaltres el que esperem –i acabo, senyor president– és que canviïn i que corregeixin.

Jo no sé, senyor conseller, si vostè ha escoltat alguna vegada el grup Manel, però el grup Manel, que és un grup molt... –veig que fa que sí amb el cap–, és un grup que té cançons molt maques. En té una que parla d'una parella que havien estat sortint, que no els va anar gaire bé i que tornen; i la tornada diu: «Sembla tan clar que ens equivoquem, que ho anem a fer.» Veient els pactes que s'han anunciat, no para de venir-me al cap aquesta cançó. No la cantaré, però el que sí que els demanaré és que no ho facin (*remor de veus*), que no s'equivoquin i que no ho tornin a fer.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'ihlustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, honorable presidenta. Honorables *consellers*, diputados, diputadas, cuando el tiempo pase y nos vayamos haciendo viejos, y miremos hacia atrás y tengamos que definir los presupuestos de 2011 y de 2012, con las correspondientes leyes de acompañamiento, podríamos calificar y calificaremos, sin duda, desde la melancolía del tiempo pasado, que el del 2011 fue el presupuesto de los recortes sociales más brutales vividos en democracia, el de los recortes brutales en derechos sociales y de los recortes de los impuestos a los más poderosos. Y cuando hablemos del 2012 diremos que estos han sido el presupuesto y las medidas de acompañamiento de los recortes sociales y de las subidas de impuestos a las clases medias y a los ciudadanos más desfavorecidos de nuestra sociedad.

Porque ustedes son infalibles en el error –infalibles en el error–: se equivocaron en el 2011 y lo vuelven a hacer en el 2012. Bueno, yo creo que no se equivocan, ya saben lo que hacen, es un plan. Son ustedes..., les encanta equivocarse, lo tienen claro, porque tienen un

plan, y lo averiguaremos. Y el 2011 y 2012 cumplen ese objetivo: el primero era el del recorte en los derechos sociales y este es el de los recortes en los derechos sociales, el de los recortes en la renta disponible de la clases medias y más bajas de nuestra sociedad, en beneficio de aquellos que más tienen, *of course*. ¿Verdad? Porque esta Ley de medidas fiscales y financieras es el reflejo de una decisión política e ideológica de un gobierno que carga sobre el conjunto de la sociedad la austeridad y la «racionalización» –entre comillas– de la Administración, recortando derechos esenciales en salud, educación y bienestar, cargando sobre la mochila de las clases medias y los más desfavorecidos el ajuste del presupuesto, el ajuste del déficit.

Ustedes hablan de austeridad, racionalización y reactivación cuando quieren llamarle «recaudación». Estas son unas medidas recaudatorias, pero ustedes son unos maestros en la utilización de los eufemismos como armas de confusión masiva; siempre se lo recuerdo, pero es que ustedes también son infalibles en su utilización. Por fin han tenido que decir «impuesto» a lo que era una tasa, «la tasa turística»..., no, no: el impuesto, venga, por fin, impuesto. ¿Por qué? Porque es impuesto. Después ya la adornarán como el tique moderador, ¿eh? Impuestos y tasas. Porque esto va de impuestos y tasas, de más impuestos y de más tasas, para los de siempre, renunciando a un principio que, claro, es progresista, que es la progresividad. Pero, claro, Ciudadans es un partido progresista, y nosotros defendemos algo que ya no es obvio, que es la progresividad fiscal. Ustedes promueven las bondades de las recetas que plantean, cuando ustedes no sufren las consecuencias.

Haciendo la valoración de más tasas, más impuestos y más recortes de derechos sociales: tasa sanitaria, tique moderador. No señor: tasa sanitaria; ustedes van a cobrar un euro por prescripción, no por receta, por medicamento prescrito, a todo el mundo, de una forma lineal. Un absurdo intelectual, porque es más absurdo todavía el motivo que anima en teoría esta medida, que es la disuasión, como si uno pudiera disuadirse de ponerse enfermo. «Disuádanse ustedes, no se enfermen y, sobre todo, no consuman medicamentos.» ¿Qué quieren ustedes, favorecer un mercado negro de medicamentos? Igual es un mercado que quieren ustedes animar. Vendemos tabaco ilegal y ahora podemos vender medicamentos ilegales. O la automedicación, que tiene que ser una gran medida en función de que uno es sujeto del derecho a la salud, uno es el responsable de la salud. Pero es que el problema es que ustedes son los que son nocivos para la salud, y esa tasa va en esa línea.

Transporte público, ¿qué vamos a decir? Ya sé que no está en estas medidas, pero es que es cierto: ustedes potencian el uso del transporte público de una forma muy peculiar, que es aumentando su coste. Hablan ustedes de transgredir la línea roja; deberían coger alguna, la 1, la roja, pero seguro que no lo hacen, es más caro.

Las tasas judiciales, es cierto, estas tasas lo que suponen es un ataque a la tutela judicial efectiva y limitan un derecho, que es el de acudir a los tribunales, y el principio de igualdad entre los españoles, como la tasa de salud. Pero, por cierto, probablemente sea ilegal, ya

se la tumbarán; lo que pasa es que, mientras tanto, *qui dia passa, taxa empeny*.

En el tema del impuesto de patrimonio, lo que tendrían que decir es que van a cobrar ustedes menos de lo que cobraban hasta ahora; un gran avance. Aumento a actos públicos documentales, el impuesto de hidrocarburos..., es decir, más tasas, más impuestos.

Tasa turística. Por favor, ustedes no ayuden a los sectores, no los fomenten. Ustedes van a hundir el único sector económico de nuestra comunidad que había resistido a la crisis. No lo ayuden, no quieren ser ayudados, de verdad, no quieren, déjenlos. Ustedes hacen una tasa para crear un fondo; no hagan ningún fondo. Si es que ustedes lo que van a hacer va a ser la peor campaña posible en el mundo contra el turismo catalán, que es que salga muy caro.

Y, respecto a los derechos sociales y laborales, mire le leeré literalmente: «Se suspenden parcialmente los pactos y acuerdos sindicales y devienen inaplicables las causas de los convenios colectivos en aquello que hace a los liberados sindicales. También, a partir de la entrada en vigor de esta ley y con carácter indefinido, se suspenden los acuerdos y pactos sindicales que establecen sistemas de “premios” —entre comillas— «vinculados a los años de servicio prestados», los complementos salariales de los funcionarios, de los trabajadores públicos, en un buen ataque. Es un buen par de razones para negociar con los trabajadores públicos, un buen par de razones. Así negocio yo también, con las cartas marcadas, por no decir con algo encima de la mesa. Ustedes proponen un pacto fiscal, pero rompen el más esencial pacto social.

Miren, para nosotros, los ciudadanos que ustedes están centrifugando a los márgenes de la sociedad son el centro de nuestras preocupaciones, y como partido progresista (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) —finalizaré, presidenta— creemos en la progresividad de los impuestos, y por ello hay alternativa a las tasas indiscriminadas. Por eso propondremos la recuperación del tramo de las grandes fortunas del impuesto de sucesiones; también propondremos reducir el porcentaje del tramo del IRPF autonómico, para igualarlo al estado previo a la subida pactada por ustedes con el Gobierno de España; apoyaremos los impuestos sobre las eléctricas nucleares —creo que es necesario—, y eventualmente podríamos apoyar otros impuestos que no afectasen directamente a la renta disponible de los ciudadanos. Todo ello con la intención de no gravar más a las clases medias, porque somos oposición, porque no nos arrastramos y porque no queremos pactar renunciando a nuestros principios. Defendemos las conquistas sociales y el estado del bienestar, y la cohesión social no la amenazan aquellos que hablan un idioma, sino aquellos que rompen los principios básicos y la red social, como por ejemplo el PIRMI, de que nos habíamos dotado y que ustedes destruyen, aumentando la desigualdad y la brecha educativa, formativa, de salud y de oportunidades con su gestión.

Y finalizaré, presidenta. George Bush, en el año 88, dijo una cosa muy famosa, que era: «Read my lips:

no more taxes.» Y ustedes, en principio, ganaron unas elecciones así, *no more taxes*. Pues sí, más tasas, pero para los de siempre. Y les diré una cosa: nosotros... Lean mis labios, por favor: no más recortes en salud, en educación, en servicios sociales; lean mis labios: no más tasas a las clases medias; lean mis labios: no más desprestigio a los trabajadores públicos; lean mis labios: no más ataques a los derechos laborales de los servidores públicos; lean mis labios: no más injusticia social; lean mis labios: no más abusos contra los que menos tienen, y lean mis labios: no más privilegios a los poderosos. Algunos quieren ser la Holanda del sur; lo que está claro es que ya somos la Suecia del sur, vamos a ser el Kosovo mediterráneo, como ustedes sigan así, y acabaremos siendo, con su gestión económica, la Grecia occidental.

Gracias, presidenta; gracias, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, hem presentat una esmena a la totalitat en aquesta llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat, bàsicament perquè és una llei que, com els pressupostos que abans hem discutit, és profundament antieconòmica. És a dir, és una llei que agreujarà la crisi econòmica que pateix el país i que implicarà enormes dificultats per al futur de la nació catalana. I Convergència i Unió ho sap; ho sap perquè en el seu programa electoral de l'any 2010 així ho reconeixen.

I què diu el programa electoral de Convergència i Unió de l'any 2010, és a dir, amb el que van guanyar les eleccions? «Convergència i Unió aposta per la moderació fiscal. En un moment de crisi econòmica cal apostar pel manteniment i, fins i tot, la reducció selectiva dels impostos, com a element de dinamització econòmica.» Escolti, per què no es dediquen a complir el seu programa electoral, en lloc de fer el contrari del que diu el seu programa electoral? Diu: «Garantirem que les taxes no creixin per sobre de la inflació prevista.» Sort, sort que deien que les taxes no creïessin per sobre de la inflació prevista, perquè, si no, encara l'haurien fet créixer de forma exponencial.

I la notícia sorpresa del dia és que hem conegut que des de l'any 2003 el senyor Artur Mas està afiliat a Esquerra Unida i Alternativa. No ho sabia, el senyor Jordi Miralles, però ja li ho dic jo, estava afiliat a Esquerra Unida i Alternativa, perquè diu, l'any 2003 deia el senyor Artur Mas: «Mas alerta a empresaris turístics de que la izquierda impondrá la ecotasa.» És a dir que ja tenia pensat, el senyor Artur Mas, imposar l'ecotaxa al sector turístic, i ja advertia l'any 2003 el que pensava fer. Escolti, deixin ja de fer el ridícul, així els ho dic...

Ah!, per cert, tornin a penjar el programa electoral a la seva web. Saben vostès que han retirat el programa electoral de Convergència i Unió de la seva web? Tor-

nin-lo a posar, no tinguin por que els ciutadans de Catalunya consultin el seu programa electoral, amb què es van presentar l'any 2010, i diguin als responsables de la web de Convergència i Unió que el tornin a penjar, que no passa res –que no passa res–, i que com que, ja es van acostumar que vostès prometien una cosa i en fan una altra, ja no ve d'aquí, que puguin anar consultant fil per randa tots els incompliments que vostès van aplicant.

Què faran aquests pressupostos i aquesta llei d'acompanyament? Retallades en despeses socials i increment d'impostos. Si incrementem els impostos, baixarà la recaptació impositiva global. Per què? Incrementar determinats impostos comportarà una davallada generalitzada del consum, i això portarà a un decrement de la recaptació impositiva, per exemple, d'un impost tan important com l'IVA, impost del valor afegit. En els pressupostos de la Generalitat es diu que s'incrementarà l'IVA en 900 milions d'euros, la recaptació; si l'IVA no s'incrementa en aquests 900 milions d'euros i no s'incrementarà, perquè el consum baixarà i en bona part a causa del seu increment de taxes i d'impostos, es desquadraran tots els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I tot aquest esforç que vostès han fet per anar quadrant els números quedarà amb un dèficit que s'incrementarà exponencialment respecte al que vostès han previst.

Ho reconeixia el mateix conseller d'Economia i Finances, que deia que paguem com Suècia, pràcticament com Suècia... –nosaltres 55 per cent en els trams més alts de l'IRPF, Suècia 55,6, Aruba, paga una mica més–, és el tercer país del món, Catalunya, que paga més impostos, i no tenim uns serveis..., que no arriben ni al nivell mediterrani –tenim uns serveis que no arriben ni al nivell mediterrani. És a dir que països com Itàlia, països, fins i tot, com Grècia, tenen serveis públics respecte al producte interior brut a un nivell superior que els mateixos serveis públics de la Generalitat de Catalunya.

I, és clar, teòricament, per sortir de la crisi s'hauria de fomentar que els joves poguessin anar a la universitat, facilitar que els joves puguin anar a la universitat. Això és el que se'n diu «la igualtat d'oportunitats». I què fa el Govern de Convergència i Unió? Apuja les matrícules universitàries al límit, no les han apujades més perquè la llei els impedeix apujar-les més, les apugen a límit, cosa que dificulta que els joves que avui haurien d'estar incentivats i promocionats per anar a la universitat a treure's carreres universitàries, a formar-se per així poder trobar un lloc de treball de qualitat, se'ls ho dificulta.

Apugen la benzina, que dificulta totes les persones, l'activitat econòmica vinculada al transport. Apugen el transport públic: el 12 per cent la T-10. El transport públic que és el que necessiten els joves estudiants per anar a les universitats, els aturats per anar a buscar feina, i tantes i tantes persones que no tenen altra forma de mobilitat que no sigui el transport públic, a dificultar aquesta mobilitat i el que han de fer precisament per trobar feina.

Vostès estan fent una política generalitzada d'increment d'impostos amb voluntat clarament recaptado-

ra, perquè, com vostès ja reconeixen en el seu programa electoral, no té cap tipus de voluntat d'activar l'economia al nostre país i poder sortir de la crisi; es carreguen la igualtat d'oportunitats que és el que en aquests moments s'hauria d'estar promocionant, i, a més a més, no aconseguiran tampoc el seu objectiu recaptador, no l'aconseguiran, perquè l'increment dels impostos farà davallar l'activitat econòmica general, farà davallar el consum, i els grans impostos, que són l'IVA i que són l'IRPF, baixaran de forma més significativa i amb proporció superior la recaptació, que no pas l'increment que vostès esperen fer.

Hi ha un factor psicològic darrere de tot això, quan vostès diuen: «És que són increments en impostos que són limitats o només afecten a determinats sectors.» Sí, però el clima i la sensació de desconfiança que genera aquest increment d'impostos, el que fa precisament és afectar el conjunt de l'activitat total de la nostra economia.

Vostès no estan reforçant un factor psicològic, és imprescindible en qualsevol reactivació econòmica que és donar seguretat, és donar certituds, que és complir, per exemple, els programes electorals. No és d'estranyar que s'estirin els cabells tots aquests sectors, els que vostès en campanya electoral van prometre que no els apujarien els impostos, i que ara es troben amb aquesta punyalada a l'esquena totalment inesperada per part d'aquest Govern de la Generalitat que ha perdut el rumb i que no sap on va.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per un torn en contra, té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Deixin-me començar per donar les gràcies a tots els que han intervingut, tant els que continuen estant aquí com els que no estan aquí. I desitjar-los i dir que..., repetir que estem totalment oberts a suggeriments, a veure esmenes, etcètera.

Primer, hauria de començar amb el senyor Maragall. El senyor Maragall ha començat per renyar-me, perquè sembla que no he tingut el to adequat, aquest matí, en la meua resposta. Demano excuses. A mi, la veritat, és que tampoc m'ha agradat el seu to, però no li demano que em doni excuses, ja sé que aquestes coses son així. No contestaré entre..., no m'adreçaré tema per tema, perquè francament no està aquí per adreçar-m'hi. I això és una magnífica prova del que al final em sembla que és el final.

Mirin, aquestes coses es noten. El senyor Maragall ha dit: «Tenim la mà estesa.» No. Això es nota –això es nota–, és un intangible, es nota. Quan es té la mà estesa es nota, quan no es té la mà estesa..., és molt raonable –és molt raonable–, és molt racional i no hi ha res il·legítim ni molt menys, eh? I, per tant, deixem-ho aquí, jo no crec que vostès tinguin la mà estesa. Molt bé.

Passo al senyor Vendrell i començo per donar-li benvinguda, perquè ha tingut, i ho dic sense cap mena de..., ho dic de veritat, perquè ha tingut una intervenció molt apropiada, i molt com correspon per ser la seva primera intervenció parlamentària. Estic segur que vostè serà un bon parlamentari en aquesta casa.

Aniré adreçant alguns punts, un..., ha dit que preocupava molt els deutes que ofegaven, etcètera. Jo sé molt de deutes que ofeguen. La Generalitat té un deute que ofega, i és un deute que va generar el Govern tripartit. O sigui, que..., bé, sí, sabem d'aquests deutes.

En segon lloc, el tema general de taxes. Això no és tant directament a vostès, sinó en general, també en el senyor Maragall i en el senyor Aragonès. Un té la sensació que quan no es generen taxes d'algun tipus, llavors això és una distorsió ideològica, perquè estem en contra de taxes, i, quan fem taxes, és una distorsió perquè estem no sé com. Les taxes que es creen en aquesta llei són taxes molt mesurades, molt ajustades a activitats econòmiques particulars; són totes elles taxes amb precedents arreu d'Europa, no cada una en tots els llocs d'Europa, però sí a moltes d'elles a diferents llocs d'Europa, no són res estrany.

I, miri, en situacions com la que tenim ara s'han de fer tries, i una tria és si hem de mantenir la qualitat d'alguns serveis, si hem de mantenir la qualitat d'alguns sectors, és indispensable finançar-ho, i té tot el sentit del món que part d'aquest finançament –sempre estem parlant de part d'aquest finançament– sorgeixi del sector mateix, és a dir dels que se'n beneficien.

Estic d'acord que això s'ha de complementar amb mesures que minorin l'impacte sobre els més desfavorits. I els ho dic amb tota sinceritat: benvingudes les esmenes que facin sobre aquest tema, i, si no en fan cap i si la llei passa, no es preocupin que nosaltres ja disposarem mesures perquè aquest sigui el cas, perquè aquest és necessàriament el complement, però ajudi'ns a afinar tot això.

Miri, el PIRMI..., el PIRMI existeix. El PIRMI no estava clar ara fa vuit o nou mesos que no rebentés, o sigui que l'afirmació que vaig fer que calia canviar el PIRMI per salvar el PIRMI és una afirmació correcta. També els diré que el pressupost del 2011 no es complirà, almenys en un respecte: els pagaments pel PIRMI seran considerablement superiors als pressupostats. De fet, seran superiors, els pagaments, que mai s'han fet. I els pregaré que, com a mínim, s'aguantin una mica abans de començar a criticar-nos perquè ens hem passat del pressupost, perquè sí, efectivament el que ens hàgim passat del PIRMI, anirà a dèficit, i, per tant, serà un dèficit que no estava pressupostat. Però, precisament perquè hem sigut rigorosos amb el PIRMI, és la raó per la qual el PIRMI pot continuar pel camí en què anava, i en el camí en què alguns el volien portar, és només el camí de rebentar-lo, que deixi d'existir o que existeixi, tingui una assignació completament arbitrària de qui el rep o qui no el rep. Li asseguro que pel camí que anàvem no l'acabarien rebent els que més ho necessitaven, sinó els que més llestos fossin per obtenir-lo.

Sobre el personal funcionari, jo també vull expressar la meua solidaritat amb els funcionaris tant els que es manifesten aquí fora com els que no es manifesten aquí fora; tots són iguals.

Pel que fa al tema dels interins i de les mesures de designació a temps, i d'escurçament de jornada, etcètera, de treball parcial..., això tindrà matisos –no ho dubtin. Aquest és un tema del qual n'hem de seguir parlant, però la qüestió de fons és molt clara, i vull que tothom..., i voldria que tothom l'entengui: aquí es tracta de no acomiadar, i no es pensin que tot és possible en aquesta vida. En la situació que tenim aquesta és la tria: o fem mesures de treball parcial el més ajustades possibles amb els treballadors públics no permanents o serà inevitable fer regulacions d'ocupació. No volem fer regulacions d'ocupació. Per tant, jo els demanaria col·laboració en aquest tema, algun aspecte de repartiment de treball fóra bo que fossin capaços d'implementar en aquest context.

Celebro, del senyor Vendrell, que reconegui que el marge és estret; efectivament és molt estret. També estic d'acord amb ell que el marge no es redueix només a una opció. I per això insisteixo a manifestar que estem oberts a tots tipus d'esmenes.

Pel que fa a l'impost de successions, en fi, recordar el que és obvi. Nosaltres, el Govern només va portar fins al final el que vostès, el Govern tripartit, havia començat. La renúncia per part del Govern va ser considerablement inferior a 600 milions, i quan s'escrigui la història de l'impost de successions, veuran que la major part de l'import de successions va caure amb les reformes que van fer vostès.

I, finalment, sobre la seva crítica en nom del cristianisme, jo no sóc un expert en cristianisme i no li ho puc comentar, però jo diria que busqui millors arguments.

Respecte a la intervenció del senyor Aragonès..., ha fet molts suggeriments, i jo he de dir que tots els suggeriments són constructius. Amb això no estic dient que els hi compro tots, ni molt menys, però de tot se'n pot parlar. Jo crec que denoten un esforç realista per trobar vies constructives. Faig alguns comentaris, però bàsicament ho voldria deixar que em semblen constructives.

Sobre els residus i l'ACA, deixi'm dir que a mi tampoc m'agrada la pujada en residus. Però hem de deixar que l'ACA faci fallida? La resposta és que no. Per tant, la resta se segueix.

Sobre el tema dels complements, quan ha parlat de recerca de professors universitaris, etcètera, no pateixi: com està en la llei –i si vol, es precisa més; faci una esmena precisant-ho més– no té per intenció resultats desiguals entre iguals. La idea és fer un percentatge que actua sobre els components salarials sobre els quals la Generalitat pot actuar, però no es té *in mente* simplement anar per conceptes els resultats dels quals puguin ser molt desiguals. Aquesta és la intenció. I, si vol, s'assegura més.

Bé, ho deixo aquí. Els dono les gràcies a tots per les seves contribucions. Ho repeteixo, totes les propostes que es fan són propostes que tenen precedents, cap

és dràstica, totes estan obertes a millora, i si passa la llei i ningú les ha millorat, també treballarem per millorar-les, especialment en l'aspecte de garantir l'accés, de garantir que no es marquin barreres als que estiguin desavantatjats a la vida.

Moltes gràcies.

La presidenta

Hi ha una possibilitat de torn de rèplica. En nom del Grup Socialista, té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; gràcies, senyora presidenta, molt honorable presidenta. Moltes gràcies, senyor conseller, també. El cert és que no era aquí present quan vostè ha començat perquè no em constava que hagués decidit d'intervenir en el debat, cosa que li agraeixo, eh?, sincerament. Com també... En fi, ens podem estar demanant excuses contínuament, que no sé si és el que toca. Ja li'n demano pel que hagi pogut dir que no li hagi semblat adequat des del punt de vista més personal.

Algunes reflexions brevíssimes, en els dos minuts que tinc, sobre les qüestions de què estem parlant. Miri, vostè parla dels precedents i que tot són figures que ja existeixen en altres països. Si ja li ho he dit, quan lleixes això..., quan hem obert la llei i hem vist els títols, ja li ho he dit abans, ens ha semblat interessant: «Som-hi, a veure què diuen, a veure per on van.» Efectivament, es tracta de conceptes de què tots hem parlat, de figures que, en el camp de la responsabilitat compartida, són perfectament legítimes, en fi, de parlar-ne i d'impulsar-les. Potser hauríem hagut de fer-ho abans, en alguns casos.

Però el que li he dit també és que les solucions que vostès aporten o són explícitament a consciència que les han de modificar, com en el cas de la taxa turística, de l'impost d'estades turístiques, i en el cas de l'euro per recepta, o són, diguem-ne, solucions tècnicament millorables, eh? Doncs, ho farem, simplement.

Aleshores vostè diu «no...», i afegeix una incredulitat explícita sobre la nostra voluntat real. L'escepticisme és perfectament legítim en el seu cas, però els fets, les properes setmanes i dies i mesos, demostraran que la nostra voluntat és real. I ho demostraran a través de l'aportació concreta de propostes, a través de l'acompanyament que tindrem de la societat real d'aquest país nostre, del seu i del meu, de Catalunya, que en bona mesura voldrà estar present en aquest debat i hi estarà present també a través de les nostres propostes, en totes i cada una d'aquestes figures.

Miri, jo no li he parlat, per exemple, de l'impost de vendes minoristes d'hidrocarburs. No li n'he parlat perquè l'únic que hauria hagut de fer, i ja li ho dic ara, és enviar-li el diari de sessions amb l'argumentació que vostès van utilitzar quan nosaltres el vam crear. Li enviaré aquell diari de sessions perquè vegi de què anava i el to que s'utilitzava en aquell moment per criticar figu-

res com aquesta que ara vostès també, naturalment, fan seves.

O en el cas de les taxes de l'Administració de justícia, que tampoc he pogut parlar-ne per manca de temps, doncs, també jo hi diria: «Escolti, hi han qüestions que haurem d'escatir amb molta, amb molta cura. Hi ha risc de duplicitat amb taxes estatals? És raonable taxar l'execució de sentències?» Em sembla que com a mínim hi haurem de posar una prudència jurídica si no volem que la norma neixi ferida de mort.

El mateix passa amb l'impost de successions, absent, clamorosament absent de la regulació, que és obvi que donaria de sí; ben tractat, raonablement tractat, justificadament tractat, en nom de la situació en què estem en aquest país, donaria de sí bona part dels recursos que ara es veuen obligats a perseguir, d'un en un, d'euro en euro, també, com en el cas de les receptes, per sostenir l'equilibri pressupostari.

És a dir, hi ha una millor equació d'equilibri que la que vostès proposen. Nosaltres simplement creiem i defensarem això. I ho defensem de debò. I ho defensarem a la comissió i ho defensarem en el ple. I em sembla que estarem en condicions de constatar que, si parlem amb franquesa, no estarem tan lluny. Són vostès que han decidit allunyar-se. És legítim. Jo ja els ho he dit. Vostès tenen el iot en direcció contrària? Molt bé. Nosaltres estem on estàvem. I el país crec que ens entendreà.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Conseller, quin és el missatge que vostès han llançat a la societat catalana aquest darrer any i amb aquests dos pressupostos i les lleis de mesures? Doncs, un missatge molt negatiu, no?, que la sortida a la crisi és inequitable i és desigual; un missatge del camp qui pugui i que hi haurà uns més, que pagaran la crisi, que d'altres. Primer any: retallada del 10 per cent lineal, no?; no política d'ingressos, un any perdut des d'aquest punt de vista; supressió de l'impost de successions al mateix temps que es retalla la sanitat, l'educació, els serveis socials. Segon any: consoliden les retallades del primer any, i una política d'ingressos injusta, inequitable i parcial; taxa sobre la justícia i receptes.

Miri, aquí tots els hem proposat un seguit de mesures, no? Vostè estarà d'acord amb mi que el marge..., jo li deia: «El marge és estret, però aprofiti'l –aprofiti'l.» Vostè diu: «Hem posat tot un seguit de taxes que ja existeixen arreu d'Europa.» Miri, les que hem proposat nosaltres també. La fiscalitat verda sobre el CO2 també existeix a altres indrets d'Europa. A les centrals nuclears no és que existeixi en altres indrets d'Europa sinó que existeix a altres comunitats autònomes. Existeix també a altres llocs d'Europa l'impost sobre els

dipòsits bancaris, o el gravamen sobre la protecció civil. Fem-ho.

És a dir, si vostè diu: «No, és que volem taxes que també estiguin en altres països d'Europa.» Nosaltres també. Li hem posat alguns exemples. I no ens ha donat cap raó aquí encara de per què vostès no volen aprofitar aquest marge tan estret. Què passa, que no volen passar aquest impost als bancs? A les grans empreses hidroelèctriques? Aquest és el problema? Jo crec que seria important saber-ho. Que tenen una concepció –la meua opinió– antiga, anacrònica de la sostenibilitat i per això no volen posar l'impost sobre el CO₂?

I el frau fiscal? És un problema gravíssim en aquest país, el frau fiscal –és un problema gravíssim–, i hi ha molt marge per afrontar-ho –molt marge–; hi han possibilitats de fer-ho.

Miri, la renda mínima. Bé. Jo no sé si es passaran o no del pressupost, el que sí que sé és que de juliol a desembre a la ciutat de Barcelona només s'han resolt tres expedients i només a tres persones noves, de juliol a desembre, estan pagant la renda mínima. És clar, segons ens diu la gent de serveis socials, està bloquejat el mecanisme de pagament i d'atorgament. Aquest és el problema que tenim en aquests moments. I contrasta amb la gravíssima situació social que comencem a tenir en aquest país. Miri els milers de persones que ja no cobren la prestació d'atur i que s'han quedat sense cap tipus de prestació. Quina és la solució que oferim per a aquesta gent? I entenc que això, miri, no és una qüestió comptable, això és una qüestió d'emergència social i nacional, i hauria de ser la primera prioritat d'aquest Govern.

Els funcionaris. No paren d'agrar als funcionaris l'esforç que fan, etcètera. Miri, quan vostès parlen..., entenen la solidaritat sempre de forma horitzontal, no? Els treballadors públics amb els privats, la gent que treballa, que té un contracte estable, amb els temporals, perquè tots cada vegada tinguin una feina més precària i més temporal, i els treballadors públics cada vegada hagin d'homologar les seves condicions, no ja amb la mitjana dels treballadors públics, sinó amb qui està en pitjors condicions en el marc privat. Nosaltres la solidaritat l'entensem vertical, no horitzontal; la solidaritat que hi ha d'haver és de la gent que té més, de les rendes més altes, amb el conjunt de la societat.

Recuperi l'impost de successions, faci que el 6 per cent, només el 6 per cent, més ric de la societat pagui l'impost de successions. És a dir, vostè sempre diu: «Quan es va perdre més l'impost va ser durant el període del seu Govern.» Em reconeixerà que en una altra situació econòmica, però és igual. Nosaltres hem reiterat, no ara, en l'anterior debat de la Llei de mesures i de pressupostos de l'any passat i en propostes de resolució, que estem d'acord a recuperar aquest impost sencer, abans de la reforma del Govern d'esquerres, sencer. Escolti'm, estem disposats fins i tot a compartir el cost polític que això pot suposar, estem disposats a fer això, perquè creiem que és molt important per garantir aquestes polítiques socials recuperar aquests 600 milions d'euros. Jo aquest matí quasi l'he

vist partidari d'aquesta idea. Ens agradaria que ens hi poguéssim sumar, no?

I, pel que fa també a la funció pública, miri, el problema..., el problema és que estem retrocedint, estem retrocedint en condicions laborals...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat, haurà d'acabar.

Josep Vendrell Gardeñes

...–vaig acabant–, en condicions laborals de quinze o vint anys enrere. I sap què és el més greu? Que s'està imposant, no s'està negociant, s'estan carregant els marcs de negociació i els drets sindicals dels treballadors. I això crec que és gravíssim.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Aragonés.

Pere Aragonés i Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Conseller, crec que podem convenir que coincidim en la viabilitat de moltes de les propostes que hem presentat avui aquí, i que són possibles. Per tant, si coincidim en això, creiem que quan s'afirma que no hi ha alternativa..., és cert, hem de dir que és cert que probablement no hi ha gaire més marge perquè ni tenim la política monetària i tenim els mercats de deute com estan, però tenim algunes alternatives per incrementar els ingressos i perquè aquest increment d'ingressos respongui a criteris de més justícia i a uns criteris de repartir les càrregues de la crisi de manera més equitativa, no? I, per tant, nosaltres agraïm que reconegui que les nostres propostes són propostes tècnicament viables, que són possibles i que, per tant, són una opció sobre la qual es pot escollir. I el que nosaltres hem de lamentar és que avui el que han escollit vostès és una altra opció; de moment, la que han escollit és una altra opció, veient, doncs, els acords que hi ha hagut fins al moment.

I nosaltres seguim insistint; és a dir, les nostres propostes les posem sobre la taula perquè entenem que els sacrificis que es demanen a la població, per poder tirar endavant aquests comptes, alguns es poden evitar. Nosaltres li hem presentat un conjunt de propostes que sumen prop de 1.100 milions d'euros, que, per exemple, podrien evitar els 350 milions d'euros que es reduiran de despesa sanitària i que afectaran la qualitat del servei; els 380 milions d'euros que afecten les condicions dels llocs de treball als serveis públics; recuperar 30 milions d'euros per a un programa de suport als treballadors autònoms, que creiem que és important, que és un dels àmbits on podem treballar per, també, incidir en la recuperació econòmica. I també, en el cas de la renda mínima d'inserció, permetria tenir recursos

per augmentar la dotació de la renda mínima d'inserció, en comptes d'intentar quadrar els números mitjançant retallar els requisits d'accés i fer, doncs, més difícil l'accés a la renda mínima d'inserció. Per tant, és una opció que vostès tenen sobre la taula. Això ho té a la seva taula, senyor conseller, i, per tant, és una opció que pot prendre. De moment, vostès han triat un altre paquet d'opcions, i és un paquet d'opcions que són les propostes que tenen el suport del Partit Popular.

I nosaltres també li insistim –i acabo amb això– que creiem que en aquest moment, en què s'amenaça l'autonomia financera del nostre Govern, en què darrere de moltes de les mesures antidèficit del Govern espanyol hi ha una clara voluntat recentralitzadora, que volen fer allò que no han pogut fer durant trenta anys de model autonòmic, allò que no han pogut fer, d'acabar amb l'estret marge d'autonomia que tenim com a país –i l'autonomia financera també és en part l'autonomia política–, ho aprofitaran ara, i aprofitaran la crisi per poder carregar contra el nostre petit espai de decisió que tenim. I, per tant, cal ser forts.

Nosaltres ens oferim perquè el Govern sigui més fort per plantar cara també al Govern espanyol, que imposa dobles retallades als ciutadans de Catalunya. Vostè ha mostrat bona voluntat, n'estem contents, però això ho hem de concretar. I, per tant, més enllà que avui aquesta esmena a la totalitat, que és un *pack* conjunt, que respon també a uns criteris ideològics, no s'accepti, nosaltres també li diem que la presentarem en forma d'esmenes també petites, amb moltes d'altres, com a esmenes al projecte de llei, esmenes parcials, i esperem que aquí ens puguem trobar. I no demanem res a canvi, perquè creiem simplement que, si s'accepten les nostres propostes, el país estarà millor.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *conseller*, diputados, diputadas... Decía usted, señor Mas-Colell, que estas medidas del proyecto de ley de acompañamiento eran medidas nucleares. Sí, son nucleares, ¡y radioactivas! Este es un plan que es el Fukushima de los proyectos de acompañamiento, el Fukushima de la Ley de medidas económicas y financieras. Y este Fukushima, esta radiación irradia a los de siempre –a los de siempre–: a las clases medias y más desfavorecidas de nuestra sociedad. Y lo hace porque es un modelo.

Aquí hemos estado todo el día hablando de geometría variable o no. Ustedes saben que hay dos geometrías: la no euclidiana y la euclidiana. Bueno, una de ellas es múltiple e infinita, pero la otra es muy clara: los cuadrados son cuadrados, los triángulos son triángulos. Y esto, señores, son cuadrados y cuadrados, son conservadores, ¡métenlos en la cabeza!, ¡entiéndanlo! ¡Es que hablamos de ideología! ¡Son modelos sociales y modelos de impacto de medidas sobre el conjunto de la

sociedad! ¿Que no lo entienden, que no se equivocan, que no se equivocan cuando cargan las tasas sobre las clases medias y más desfavorecidas? O cuando atacan e intentan desmontar a nuestra función pública, cuando la desacreditan, confunden sus derechos con privilegios, cuando les niegan un marco laboral estable, el respeto a su trabajo, el derecho a un sueldo digno, derechos que ustedes ponen bajo un verdadero estado de excepción. Coincido con esta descripción, es un estado de excepción intolerable democráticamente, intolerable –intolerable–, que, evidentemente, los trabajadores de la función pública no les van a tolerar, aunque a algunos les pidan la acreditación o el número de placa cuando cumplen con su trabajo o con su deber.

Y nosotros haremos aquello que debemos hacer, que es defender a la mayoría de la sociedad, entender que en las radiaciones no se aceptan las víctimas colaterales, que ustedes sí que aceptan. Los daños colaterales de la irradiación de su Fukushima, para nosotros, son inaceptables; no aceptamos que los de siempre paguen los excesos de los de siempre. Eso es una opción ideológica, entiéndanlo.

Gracias, presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, vostè fonamentalment és un polític ara –ara, o està fent de polític, ara–, no un comptable. I això és important que ho entengui vostè, que ho entengui el Parlament de Catalunya i que ho entengui el país, perquè resulta que el que li deu l'Estat espanyol a vostè, és a dir, al Govern de la Generalitat, és a dir, a tots nosaltres, a tots els catalans i les catalanes, suma més diners, el que li deu, que totes les taxes que vostè pensa recaptar dels ciutadans de Catalunya i totes les retallades que vostè aplica a la sanitat i a l'educació. L'Estat espanyol ens deu més diners, amb els 759 milions de la disposició addicional tercera i del Fons de competitivitat –1.400 milions–, que la suma de tots els impostos que vostè farà pagar als ciutadans de Catalunya i totes les retallades en sanitat i en educació.

I, doncs, per què no plantem cara a l'Estat espanyol i deixem en pau els ciutadans de Catalunya i deixem en pau els serveis públics, la sanitat i l'educació? Això és la política, això és la raó per la qual han votat un govern de la Generalitat, perquè defensis el que és nostre, perquè defensis els ciutadans de Catalunya. L'Estat espanyol, quan ha d'anar a reclamar diners a Europa, bé que es trenca la cara per fer-ho, i no es dedica a pujar els impostos als ciutadans espanyols. Doncs, per què, per què Catalunya no va a trencar-se la cara, a plantar-se davant de l'Estat espanyol, i ho fa pagar als ciutadans de Catalunya?

Aquesta és la qüestió fonamental, que vostès no han entès la funció política que els pertoca i es dediquen a fer

de comptables i a quadrar numerets! No és això! I quan l'Estat espanyol no paga, llavors hem de requadrar els numerets, perquè l'Estat espanyol no paga. Això és ridícul, i fins aquí podem arribar, perquè això és el que portarà que l'any que ve hi haurà menys ingressos fiscals i vostès hauran de tornar a fer noves retallades. Aquesta és la part fonamental de tot el que estem discutint. I la resta, fins que no s'entengui això i fins que no s'entengui que la taxa que hem d'abolir, que és la que ens cobra l'Estat espanyol, de tres mil euros per català i any, d'impostos que paguem que se'n van a Madrid i que no tornen, fins que no entenguem que la taxa que hem d'abolir és aquesta, no anirem al fons de la qüestió i no deixarem en pau els ciutadans de Catalunya, que ja estan cansats de pagar impostos, de pagar taxes i de fer pagar els plats trencats als ciutadans, quan és plantar cara a Espanya el que hauríem d'estar fent en aquests moments.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, a continuació, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta... Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, aquesta llei d'acompanyament es fonamenta en dos pilars, tal com ho entenc: un és l'augment de la pressió fiscal via impostos i via taxes, i l'altre és amb mesures d'austeritat que recauen fonamentalment en la funció pública.

Bé, destacar el que fa referència al tiquet moderador de les receptes mèdiques, i en aquest sentit, doncs, dir que no està massa clar si és amb voluntat recaptatòria o amb la voluntat de racionalitzar l'ús dels medicaments. Penso que els efectes..., seran els dos efectes, els que tindrà. El que sí que també crec, que, doncs, ha d'incloure en la seva versió final alguns topalls en funció de la renda, i també haurà de tenir en compte els malalts crònics.

Fer referència en aquesta qüestió a la problemàtica que tenen les farmàcies. En aquest sentit, doncs, aquest tiquet moderador i, sobretot, el retard en el pagament a les farmàcies, això pot provocar que hi hagi un sacament important de farmàcies. Aleshores, aquí sí que crec que hauríem de modificar la regulació, perquè tingui un impacte menor, i potser hauríem d'anar en la línia d'ampliar els horaris i d'ampliar la gamma de productes i serveis que ofereixen.

Pel que fa referència a l'impost d'estada en establiments turístics..., home, miri, jo no sóc molt partidari de posar més impostos, perquè penso que la pressió fiscal que patim ja és massa elevada i que no ajuda en res a l'economia productiva, ni a la inversió, ni tampoc a la lluita contra l'evasió fiscal, ni totes aquestes qüestions a l'incrementar impostos. Però, posats a trobar un impost, aquesta no és una mala opció. No és una mala opció, perquè, miri, aquest impost entenc que no recau directament sobre els contribuents catalans. És un impost que crea la Generalitat; per tant, la gestió,

la recaptació i la inspecció la farà l'Agència Tributària de Catalunya. Això vol dir que aquest impost, en principi, no ens el podran prendre des de Madrid, que crec que aquesta raó, que el crei la Generalitat, és el motiu pel qual el Partit Popular està en contra d'aquesta taxa turística, com es diu, o l'impost aquest d'estada en establiments turístics. A més a més, doncs, penso que l'impacte sobre la demanda no serà negatiu i que no perjudicarà especialment el sector, si ho moderen pel que fa referència a les cases rurals i als càmpings, eh?, que penso que, pel que he pogut parlar amb gent de sector, és el que més els preocupa. En aquest aspecte també penso que el fet de crear un fons de foment del turisme, que serà qui utilitzarà aquests recursos que es generaran, doncs, veritablement, si es destina –que s'hi destinarà– a la promoció de Catalunya com a destinació turística, crec que és una bona notícia.

El meu vot, com he dit abans, i en coherència amb el que he exposat quan parlàvem de la Llei de pressupostos, serà un vot en tres dimensions, aquest que els deia.

En clau política, per fomentar l'entesa, l'acord entre els partits catalans que no depenen de Madrid –en aquest cas, fonamentalment Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Serà un vot de confiança. Penso que el treball que s'està fent des del Govern, i especialment des de les conselleries que esteu més afectades..., i aquí, doncs, confio en l'acció especialment de la conselleria d'Economia i Coneixement, amb la feina que esteu fent, conseller, perquè ens tragueu d'aquesta..., o tragueu Catalunya, el país, d'aquesta espiral diabòlica a què fèieu referència aquest matí. El que sí que és cert és que honestament penso que heu de canviar d'estratègia per obtenir més ingressos, perquè, si no, ens podrem trobar amb situacions com la que estem patint avui de manera recurrent, eh?, que ara són els funcionaris públics, però tindrem tensions socials. I aquí cal una estratègia, un canvi d'estratègia per obtenir més ingressos.

El vot, la tercera dimensió és la dimensió probatòria que podríeu haver arribat a un pacte, entenc, amb Esquerra Republicana si haguéssiu volgut. I aquí penso que esteu gestionant la supervivència, penso que esteu governant la supervivència econòmica de Catalunya, honestament, i per això us faig aquest marge de confiança. I per això quan dic que cal un canvi d'estratègia penso que Esquerra Republicana hauria de votar..., o abstenir-se o votar a favor d'aquests pressupostos, pe què crec que seria molt il·lustratiu d'aquest canvi d'estratègia que crec que cal.

Molt bé, moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en aquesta intervenció em dirigeixo davant del Parlament de Catalunya per posicionar el Grup Parlamentari del

Partit Popular de Catalunya respecte a la llei d'acompanyament dels pressupostos, la llei que fa possible complir amb la previsió d'ingressos.

Ens trobem davant d'un moment econòmic molt delicat. L'atur, l'últim any, a Catalunya s'ha incrementat en més de cinquanta mil persones. El dèficit va finalitzar l'any 2011 molt probablement més que doblant l'1,3 previst. El deute de la Generalitat de Catalunya continua creixent de forma imparable, i supera els 40.000 milions d'euros.

Aquesta degradació de la situació econòmica és conseqüència de diversos factors. El forat negre de dèficit i deute deixat per l'anterior Govern tripartit és la causa fonamental, però també la debilitat parlamentària del Govern de Convergència i Unió, de voler anar amb tot-hom alhora, sense diferenciar el que són projectes del passat amb el projecte de reformes, de canvi i de futur que representa el Partit Popular de Catalunya. La geometria variable, de Convergència i Unió, s'ha convertit en la geometria de la confusió. I aquesta confusió s'acaba traslladant a les polítiques i, naturalment, als resultats d'aquestes polítiques. Fins fa setanta-dues hores, Convergència i Unió tenia aritmèticament impossible tirar endavant aquest projecte de mesures fiscals i financeres. La geometria de la confusió practicada per Convergència i Unió portava inevitablement cap a una situació de bloqueig; una situació de bloqueig que significava retornar al Govern aquest projecte d'acompanyament dels pressupostos, ateses les diferents esmenes a la totalitat presentades.

Imaginen quins serien els efectes, senyores i senyors diputats, si avui 18 de gener el Parlament de Catalunya tomba la llei d'acompanyament dels pressupostos? Es podria confiar en una comunitat autònoma incapaç d'aprovar el conjunt del projecte de pressupostos? Quina imatge donaria Catalunya davant els nostres creditors i inversors? Quins efectes tindria en l'ocupació, el deute i el dèficit que el Parlament bloquegés el projecte de pressupostos?

Davant d'això, els del forat ocult, els que sempre quan governen amaguen el dèficit, els que quan governaven acusaven l'oposició d'irresponsable per no donar suport a les seves polítiques, ara són els primers, allà on sigui, a intentar bloquejar, intentar paralitzar qualsevol reforma.

Per tant, davant la geometria de la confusió que practica Convergència i Unió i davant l'actitud de bloqueig, de dir no a tot, que practica el tripartit, el Partit Popular de Catalunya actuarem amb amplitud de mires, amb responsabilitat, posant per davant l'interès general i no pas l'interès electoral; preferim pensar en els catalans i catalanes, i no pas en el proper sondeig del CEO o del CIS.

La societat catalana reclama consensos. La societat catalana demana solucions. Els centenars de milers de catalans i catalanes que estan a l'atur, que ho estan passant malament, les nombroses famílies que tenen dificultats per arribar a fi de mes, els emprenedors, autònoms i empresaris que pateixen morositat i que no tenen accés al crèdit, demanen que els polítics posem

per davant la seva situació i no només les properes eleccions.

I és aquesta la línia en què actua el Partit Popular de Catalunya i és per això que el Partit Popular de Catalunya continuem liderant l'oposició al Parlament de Catalunya amb fermesa i exigència i alhora amb responsabilitat i de forma constructiva. I és per aquest motiu que, si avui Catalunya no ha quedat bloquejada, no ha quedat paralitzada, no s'ha quedat sense pressupostos, ha estat gràcies a la responsabilitat un cop més del Partit Popular de Catalunya.

El Govern de Convergència i Unió ens proposa en aquest projecte de llei una taxa sobre l'activitat turística, taxes per exercir el dret d'anar als tribunals, una taxa per accedir a la sanitat, a més de proposar incrementar en un 25 per cent el tipus general de l'impost d'actes jurídics documentats.

El Partit Popular de Catalunya no estem d'acord amb aquestes figures impositives. Per això treballarem en l'àmbit de les esmenes a l'articulat per tal de disminuir els efectes d'aquestes figures impositives, per tal d'excloure aquells sectors més vulnerables, per tal d'atenuar els efectes que tindran en l'àmbit de la nostra competitivitat, especialment en l'àmbit turístic i farmacèutic, aquestes figures impositives que ens proposa el Govern de Convergència i Unió.

La nostra força, els divuit diputats del Partit Popular de Catalunya, garantim que Catalunya no quedi bloquejada sense pressupostos. Però també som el millor aval perquè la taxa turística i sobre la sanitat sigui només temporal i els seus efectes siguin molt menors dels que ens proposa el Govern del senyor Artur Mas.

I és en aquesta línia en la que treballarà el Partit Popular de Catalunya en el període d'esmenes. El primer gran objectiu, necessari i imprescindible, és complir amb el dèficit, és assegurar l'equilibri pressupostari, és no gastar el que no es té, és no continuar amb l'actual increment del deute i dels seus interessos. Però també és no perjudicar els pocs sectors de la nostra economia que funcionen a dia d'avui, com pot ser l'activitat turística o la indústria càrnia, la qual representa un 18 per cent del PIB industrial català.

Per això ens comprometem amb aquests dos sectors en l'àmbit de la competitivitat per atenuar i disminuir els efectes negatius que produeix aquesta Llei de mesures fiscals i financeres en aquests dos sectors.

Així mateix, tampoc creiem en els efectes que comporta el tiquet moderador sobre la salut, per la desigualtat que genera envers la resta de ciutadans espanyols per als ciutadans catalans, així com per l'efecte en si mateix que genera sobre un dret bàsic com és l'accés a la sanitat.

Per això demanem al Govern de la Generalitat que aquests sacrificis que es reclamen tinguin un pla seriós que permeti millorar i sortir d'aquesta travessia d'atur, dèficit, deute i estancament en què es troba l'economia catalana, que no siguin simples improvisacions per fer front a situacions no previstes, encara que molt ens temem que només responen a la geometria de la confusió que practica Convergència i Unió, que genera in-

estabilitat, debilitat parlamentària i, en conseqüència, polítiques disperses, globus sonda, cosa que acaba portant a equivocacions, pífies i rectificacions.

Aquesta mateixa geometria variable o geometria de la confusió que practica Convergència i Unió va ser la que va practicar el Govern del senyor Zapatero la legislatura passada al Congrés dels Diputats. I tots hem vist quin va ser el resultat, no només per al senyor Zapatero i el seu partit, sinó sobretot per a milions de persones al conjunt d'Espanya.

Per tant, esperem que l'actual Govern de Convergència i Unió aprengui i no imiti allò que ha fracassat notòriament. Estem en un moment en què la gent vol solucions, vol governs que tinguin un pla, que siguin valents i que actuïn amb amplitud de mires. És aquesta la forma d'actuar del Partit Popular de Catalunya. I és gràcies a aquesta forma d'actuar responsable que avui Catalunya no quedarà bloquejada sense pressupostos, i que permetrà modular, atenuar i disminuir els efectes de les nombroses taxes i impostos que ens proposa el Govern de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb relació a aquesta ja molt debatuda –hi ha hagut, doncs, els torns que m'han precedit de rèpliques i contrarèpliques– llei, col·loquialment coneguda com a «lleï d'acompanyament».

I no els estranyarà, és evident, doncs, que els digui que el nostre posicionament serà contrari a aquelles esmenes de retorn que s'han presentat aquí, a la cambra, en els torns que m'han precedit. I això, doncs, no serà perquè precisament ens plagui d'una manera particular el fet de crear noves figures impositives. I el nostre vot a favor d'aquesta llei o en contra de les esmenes no serà, doncs, perquè incrementem determinades fiscalitats en determinats sectors econòmics –val a dir que ho fem en aquells, doncs, que tenen marge per poder contribuir a aixecar el país. I no serà precisament perquè ens plagui d'una manera molt particular fer determinats ajustos, doncs, en l'àmbit de la funció pública.

No són aquestes les raons que a nosaltres ens motiven per donar suport en aquest tràmit parlamentari al Govern, és a dir, per tombar aquelles esmenes a la totalitat que s'han presentat, no; les raons són bastant diferents.

Nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat, donarem suport, per tant, a la llei, perquè comparem amb el Govern una prioritat fonamental, bàsica, que és equilibrar els comptes públics. I ja ho saben, s'ha dit reiterades vegades al llarg del dematí, no m'hi

estendré perquè tampoc dispenso del temps necessari i perquè tots vostès ho coneixen prou bé: aquesta llei d'acompanyament forma part d'un paquet, juntament amb la Llei de pressupostos d'aquest any i de la de l'any que ens ha precedit, del 2011, que el que persegueix molt prioritàriament és, preservant allò que és substantiu de l'estat del benestar, arribar al port segur que és un dèficit controlat.

Aquesta és la primera i principal raó per la qual nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat, o, dit en positiu, per la qual donarem suport a aquesta Llei de pressupostos.

N'hi han d'altres, de raons: perquè ens sembla absolutament substantiu sostenir l'estat del benestar. I crec que ho vaig dir en el debat, doncs, de no fa un any, perquè no fa un any que vàrem aprovar l'anterior llei d'acompanyament i de pressupostos, però la principal garantia que podem tenir de sostenir l'estat del benestar és justament fer aquelles reformes que permeten sostenir-lo. O, dit al revés, si ho volen, no hi ha un atemptat major a l'estat del benestar, que tots plegats volem preservar, que desatendre les finances públiques i esperar, doncs, que algú entrarà al darrere. No es pot resoldre tot des del pressupost públic, no hi ha una màquina de fer bitllets, hem de contenir el dèficit. Per tant, aquesta és una raó molt i molt fonamental, no?

I també una tercera raó, encara, per donar suport a aquesta llei d'acompanyament, doncs, és pel principi d'austeritat que representa; un valor que aquest dematí el president de la Generalitat el definia no com a conjuntural, des de la nostra perspectiva, sinó com a permanent. Tot allò que fem d'ajustos en la línia de l'austeritat, des de la nostra perspectiva, ha de romandre. Certament, vindran, perquè vindran, temps millors, des de la perspectiva econòmica, però hi han molts aspectes que probablement haurem après molt de la crisi i haurem fet ben fet si els mantenim de futur. I aquesta llei aporta també en aquest sentit alguns aspectes importants en l'austeritat i en el rigor, no?

I encara més raons, encara més raons per donar suport a aquesta llei d'acompanyament: perquè volem continuar donant –l'any passat deïem «volem donar», ara diem «volem continuar donant»– un senyal de rigor, com un govern seriós, com un govern homologable, des de la perspectiva europea, que sap quins són els seus reptes i que ningú des d'instàncies superiors li ha de dir el que ha de fer, perquè volem utilitzar el nostre autogovern també per racionalitzar els comptes públics i fer-ho nosaltres, amb la nostra sobirania, des d'aquesta cambra, donant senyals, doncs, de rigor als mercats i a la resta de països del nostre entorn. I això ens sembla molt i molt substantiu.

Col·loquialment coneixem aquesta llei com la llei «d'acompanyament dels pressupostos». Jo crec que aquest any més que mai s'entén el perquè d'aquest nom que col·loquialment hem donat a aquesta llei. De fet, el tràmit que hem fet al llarg d'avui, que és aprovar la tramitació, l'inici de tramitació de la Llei de pressupostos, sense aquesta llei d'acompanyament, difícilment quadraria, mai hauria estat tan afinat el qualificatiu de «lleï d'acompanyament» com en aquest cas; no es pot

entendre la Llei de pressupostos si no s'entén al costat d'aquesta llei d'acompanyament, que certament, doncs, incrementa taxes, certament crea noves figures impositives.

Però, en qualsevol cas, permetin-me una reflexió. Per alguns moments –i ho comparteixo, i ho he compartit amb els companys, doncs, d'escó– he tingut una certa sensació, hem tingut una certa sensació que una mica fos el món al revés, això. Fixin-se què hem sentit al llarg d'aquest debat. Hem sentit el Partit dels Socialistes blasmar el Partit Popular perquè ha incrementat l'IRPF –sorprenent, acceptin-m'ho. I hem sentit altres expressions i altres..., se'ns han posat sobre la taula altres argumentaris que ens han sorprès, per part d'Iniciativa per Catalunya, Doncs, escolti, en volem deixar constància, d'aquest punt de perplexitat.

I ja ha estat bé que en el debat s'hagin proposat alternatives, és clar que sí, per això estem aquí debatent. I ha estat molt bé que tothom digués: «Escolta, hi ha altra manera de poder incrementar els ingressos...» Escolti, vejam, una de dues: o ens critiquen perquè retallem massa, o ens critiquen perquè incrementem els ingressos, perquè fem un esforç. Però criticar-nos per les dues coses, home, francament, no s'aguanta massa per enlloc.

I el que fem amb el pressupost d'aquest any i amb la llei que ara estem debatent d'acompanyament dels pressupostos és precisament incrementar els ingressos, d'una manera que no ens plau particularment, ja ho diem així, no ens n'hem pas amagat mai, precisament per no haver d'incrementar, doncs, la contenció, les retallades. I això és el que intentem que vostès entenguin.

Agraïm les aportacions que s'han fet, i sobretot, molt seriosament i molt particularment, el to, i totes aquelles propostes que vindran, amb independència de quin sigui el grau d'acord final, que ja veurem quin és. En qualsevol cas, benvingudes siguin, doncs, tot aquest conjunt d'alternatives, doncs, al que és aquest projecte de llei.

I se'ns ha dit d'una manera..., per activa, per passiva, d'una manera o d'una altra, per part de tots els grups, que hi havia una altra manera de fer. Escolti, això fóra creïble si els poguéssim, en una part important de l'hemicicle, aplicar el benefici del dubte. Escolti, hi ha grups, tres grups parlamentaris particularment –Iniciativa, Partit Socialista, Esquerra Republicana–, que diuen: «Hi ha una altra manera de fer.» Si els poguéssim aplicar el benefici del dubte, ens ho podríem mig creure. Però, escolti, és que vostès fa tretze mesos que governaven, i estem aquí. Aleshores, venir ara aquí a la tribuna i dir: «No, és que s'hauria de fer aquesta taxa. No, és que s'hauria de fer aquest altre sistema de recaptació. No, és que això es podria fer...» Escolti, per què no ho feien? –per què no ho feien? A vostès no els avala el discurs, doncs, la que ha estat la seva actuació. Si poguéssim aplicar el benefici del dubte, potser ho faríem; però és que no es pot. Fa tretze mesos que vostès podien haver aplicat totes aquestes taxes, fa tretze mesos que vostès podien haver pres moltes i moltes decisions: podien haver fet esforços de contenció del

dèficit, podien haver pres moltes mesures amb relació a la funció pública, per no tenir, doncs, el problema gruixut que en aquests moments tenim sobre la taula.

Per tant, entenem que aquest és un discurs, doncs, que cau pel seu propi pes, perquè estem on estem, certament, per una situació complexa de l'economia, però estem on estem també perquè hi ha hagut una pessima gestió dels recursos públics. Per tant, permetin-me que amb tot el respecte els digui que, home, credibilitat del seu discurs, poca. Perquè no els avalen els fets, perquè és molt fàcil ara venir i dir: «És que un altre món és possible.» Sí, certament; però, escolti, quan governaven vostès, fa només tretze mesos, això no es va donar.

I a vegades un té la sensació, doncs, que van passar de... Hi ha un fenomen que es diu «la il·lusió natalista», que consisteix a afirmar o creure's que el món comença en un mateix; i aquest era el fenomen que afectava el tripartit l'any 2004. I de la il·lusió natalista, que semblava que el món començava aleshores i que tot era nou i que no s'havia semblat res de passat, hem passat a l'altre extrem: a una amnèsia total –a una amnèsia total. I ara, com si no anés amb vostès la situació que tenim, ens vénen aquí a donar lliçons i receptes.

Escoltin, seran benvingudes totes les propostes i les debatrem, que per això comencem, doncs, un tràmit parlamentari en aquest sentit. Agraïm, doncs, el fet que el Partit Popular, des de la discrepància, ens digui: «Escolteu, nosaltres permetem que es tramiti aquest projecte de llei», que és substancial, perquè sense la tramitació d'aquest, escolti, tot allò que hem parlat en la primera part no s'aguanta massa per enlloc. Agraïm aquesta predisposició i intentarem trobar-nos. Sabem bastant bé tots plegats, perquè hem tingut ocasió de parlar amb tots els grups parlamentaris, quins són els nostres límits. Sabem que no ens plau crear determinades figures impositives, sabem que no podem fer-nos enrere de moltes d'elles, sabem també que moltes d'elles són modulables; que en el tema turístic podem intentar..., perquè nosaltres també parlem amb el món exterior, evidentment, i amb el sector estem dialogant i estem mirant, i ho farem amb els diferents grups parlamentaris per tal, doncs, de modular... Com ho farem, doncs, en el tema de les prescripcions i de les receptes; com ho farem allà on hi hagi marge de maniobra.

Però, creguin-me, el marge de maniobra –i sentia ahir, doncs, grups parlamentaris que deien que n'hi ha–, nosaltres creiem honestament que no hi és, perquè la situació té aquesta complexitat que té i, per tant, és molt i molt i molt difícil poder superar aquesta situació. I aquests pressupostos i aquesta llei, doncs, en definitiva, que els acompanya pretenen això, pretenen donar un senyal de credibilitat en la línia d'allò que havíem estat fent. No pretenen guanyar simpaties, adhesions, ni aplaudiments al Govern.

Pretenen, en primer lloc, per preservar allò que és substantiu de l'estat del benestar –que, creguin-me, en som els més convençuts de la cambra, o com els que més–, sanear els comptes públics. Sí, senyor Miralles, sí. No hi ha estat del benestar possible amb unes finances atropellades com les que teníem, i, per tant, anem al

port segur de la contenció del dèficit. I en aquest sentit, doncs, ens hi trobaran, amb tots aquells que, compartint aquest port segur, aquestes necessitats, ens hi vulguin, d'alguna manera, ajudar.

I l'altre gran objectiu –i s'hi ha referit el qui m'ha precedit per part del grup parlamentari, també el conseller, i ha sortit en el debat–, la reactivació econòmica. Hi han altres peces importants al costat, doncs, d'aquesta llei, com han estat les lleis òmnibus i d'altres. Aquest és l'objectiu *fonamental*, que tampoc es podria entendre només una llei, doncs, que fes noves figures impositives, si no hi hagués al costat altra legislació, en el marc dels pressupostos, altres estímuls a l'economia productiva. I això és, en definitiva, el que fem en aquesta llei.

I acabo, senyora presidenta, amb una reflexió, no? Del debat es desprèn això, que tothom té una altra opció, no?, que tothom, tots els grups que m'han precedit ens han vingut a dir: «Hi ha una altra manera de fer», tothom té una altra manera de fer, tothom ha vist una altra alternativa a aquests pressupostos. Nosaltres el que tenim, doncs, és la responsabilitat, també la necessitat, la voluntat i, sobretot, el coratge de fer allò que en consciència creiem que és el millor per al país, que és fer una llei de pressupostos i una llei que acompanya la Llei dels pressupostos que ens permetin portar-nos al port segur del dèficit contingut, com a condició necessària per preservar allò que és substantiu i per aixecar la nostra economia, en definitiva, per aixecar el país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat presentades. *(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)* Senyora Simó...

Anna Simó i Castelló

Estic intentant que funcioni... –ara, sí. Una simple qüestió de mètode: com que la nostra té text alternatiu, en demanaríem la votació separada.

La presidenta

Doncs, votem, en primer lloc, l'esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes presentades.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 42 vots a favor, 77 en contra i 10 abstencions.

Per tant, el projecte continua la seva tramitació.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i vuit minuts.